

ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ

Τεύχος 109 • Τιμή τεύχους: 3,5€

what if...

ΑΦΙΕΡΩΜΑ:

"ΠΛΗΚΤΡΟΛΟΓΩΝΤΑΣ ΠΙΣΤΗ"

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ
ΤΑ ΚΟΥΜΠΙΑ ΕΝΟΣ ΠΛΗΚΤΡΟΛΟΓΙΟΥ...

Ραδιοκαταγραφές

για νέους ακροατές που
δεν παραμένουν θεατές

Συνεντεύξεις

Ρεπορτάζ

Απόψεις

Γκάλοπ

...η ραδιοφωνική
δωροφορία της Χ.Φ.Ε.
καταγράφει
την επικαιρότητα!

Κάθε Σάββατο, 7-7.30μμ,
στους 91,2 fm της
Πειραιϊκής Εκκλησίας!

...εδώ η φωνή μας
ακούγεται δυνατά!

www.xfe.gr

σταθερά στο μέλλον

Αναζητήστε μας και στο facebook:
"Χριστιανική Φοιτητική Ένωση"
"Περιοδικό Παρεμβολή"

επικοινωνία
xfe@xfe.gr

ηλεκτρονικές
εγγραφές στην

ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ

"Για να φτιάξουμε έναν κόσμο στο μπόι των ονείρων και των ανθρώπων"

(απολογία Ν. Μπελογιάννη)

Συνεχίζουμε!

Περπατώντας στον δρόμο διάβασα μια αφίσα με το παραπάνω σύνθημα, την ώρα που δυο νέοι άνθρωποι την τοποθετούσαν. Στο πρόσωπό τους διέκρινα μια διάθεση «ιεραποστολική». Θαύμασα την εργατικότητα τους για την προπαγάνδισή εκείνου που πιστεύουν ως αληθινό. Μια γρήγορη ματιά στο δρόμο που είχαν διαβεί μου πιστοποιούσε την πρώτη μου αίσθηση. Παντού ήθελαν να σπείρουν αυτό το σύνθημα: «Για να φτιάξουμε έναν κόσμο στο μπόι των ονείρων και των ανθρώπων». Η φράση ανήκει στον Νίκο Μπελογιάννη ο οποίος στην απολογία του στο στρατοδικείο είχε πει: «... αγωνιζόμαστε για να ξημερώσουν στη χώρα μας καλύτερες μέρες χωρίς πείνα και πόλεμο. Σε νέες εποχές, στο μπόι των ονείρων μας, στο μπόι των ανθρώπων...».

Μπήκα σε σκέψεις. Μερικές φορές ο ρομαντισμός και η ιστορία δίνουν μάχη αδυσώπητη. Σίγουρα η Εκκλησία δεν έχει κόμμα, ούτε ιδεολογία. Δεν είναι ούτε κόκκινη,

ούτε μπλε, ούτε πράσινη, ούτε ροζ, ούτε μαύρη. Η Εκκλησία είναι ο κοινός χώρος όσων κοινωνούν τον Ιησού και καταγγέλλουν με τη ζωή τους το θάνατο και τη Ανάσταση Του, χωρίς την επίδειξη κομματικής ταυτότητας. Είναι χώρος ελευθερίας και θυσιαστικής αγάπης, ανοικτός για όλους όσοι θέλουν να εισέλθουν ή να εξέλθουν απ' αυτόν. Γιατί να το κάνεις; Ποιος είναι το όραμα των εντός αυτής ή όσων φιλοδοξούν να εισέλθουν; Γιατί να κοπιάσεις να νεκρώσεις τον παλιό σου εαυτό;

Απαντώντας στο εσωτερικό μου ερώτημα διαπίστωσα μία διάσταση οραμάτων με τους φίλους που κολλούσαν την αφίσα· μα για να φτιάξεις, όχι έναν κόσμο, αλλά -ακολουθώντας πορεία αντίστροφη από μέσα προς τα έξω- για να εξαγιαστεί συν Θεώ, η συστατική μονάδα αυτού του κόσμου, ο άνθρωπος. Και να φτάσει πού; Στο μπόι των ονείρων και των ανθρώπων; Όχι μόνο. Κάτι τέτοιο θα ήταν πολύ λίγο, πολύ «κοντό».

Τότε; Για να φτάσει αυτός ο άνθρωπος στο «μπόι» του ουρανού, να θεωθεί.

Και κάτι ακόμα. Ο Μπελογιάννης είχε αυτό το όραμα. Η κοινωνία που οραματιζόταν ήταν στο μπόι της εργατικής τάξης, του πλούτου και των αναγκών της. Η κοινωνία του Χριστού είναι παρούσα ήδη από τώρα. Υπάρχει μέσα μας, βρίσκεται «εντός ημών». Η κοινωνία μαζί Του είναι γεγονός κάθε φορά που τρώμε το Σώμα και πίνουμε το Αίμα που έτρεξε στο Γολγοθά, εξαγιάζει, πληροφορεί με χαρά, γεμίζει τα πρόσωπα με φως, παραμυθεί την ψυχή. Ο Ιησούς κατέβηκε από τον ουρανό στην γη, έγινε ο Ίδιος εργάτης, έκανε τον Σταυρό Του βέλος και με το «Τετέλεσται» έδωσε το σύνθημα για την εκτίναξη από το τόξο και το οριστικό αναστάσιμο κάρφωμα στον ουρανό, όλων των ανθρώπων, ανεξαρτήτως τάξης, έθνους και φυλής. Έτσι το όνειρο έγινε αποκάλυψη, το όραμα γεγονός. Για ν' αποκτήσει αυτό το «μπόι» αγωνίζεται ο Χριστιανός. Κρίμα να μένουμε στο μπόι ενός αδάπανου ιδιωτικού χριστιανισμού, ενός χριστιανισμού που εξαντλείται στον δεκάλεπτο εκκλησιασμό το Πάσχα, στον συνωστισμό στον περίβολο του ναού, στον εφήμερο συναισθηματισμό, στην επίδειξη πολυτελών αμφίων. Κρίμα να μένουμε στο μπόι ενός χριστιανισμού χωρίς μελέτη, χωρίς άσκηση, χωρίς προσωπική συμμετοχή και ευθύνη. Κρίμα να μένουμε κοντοί...

**Ιδιοκτήτης: Χριστιανική Φοιτητική Ένωση
Ορθόδοξο Χριστιανικό Σωματείο**

Καρύτση 14 - 105 61 Αθήνα, Τηλ. - Fax: 210 32.37.154

www.xfe.gr • e-mail: xfe@xfe.gr

www.paremboli.gr • paremboli@xfe.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή.
Η Σύntαξη διατηρεί το δικαίωμα να μη δημοσιεύει
ή να συντέμνει τα κείμενα κατά την κρίση της

Εκδότης - Υπεύθυνος κατά νόμο: Γεώργιος Πράρας

Διευθυντής Σύntαξης: Παναγιώτης Φαρανιάτης

Συντακτική επιτροπή: Αναστασία Μπιτσάνη, Αγγελική Καϊκάνη

Συντάκτες:

Αραβοπούλου Διονυσία, Βλάχος Αλέξης, Γούλα Μαρία, Κορμνού Ελισάβετ,
Λουλουδάκη Κυριακή, Λουλουδάκη Μαρία, Μαρκόπου Παναγιώτης,
Μπαλής Αθανάσιος, Μπέκος Γιάννης, Μπέκου Βασιλική, Μπουγά Σοφία, Μωραΐτου
Μαριαλένα, Νάϊδος Μηνάς, Νιζάμης Κλέανθης, Παπαδημητρίου Μαρία, Παπαμιχάλης
Θεοδωρής, Παππά Μόνικα, Παππά Φιλοθέη, Πράρας Γιώργος, Ράλλη Όλγα, Στούμπου
Ανδρμάχη, Στούμπου Ευτυχία, Στραγαλινού Ακριβή, Τερζάκη Πηνελόπη, Τζάφα
Δήμητρα, Τερζάκη Φωτεινή, Τικκιτσής Κώστας, Χαραλάμπους Αθηνά,
Χατζηχριστοδούλου Ιωάννα, Χωραΐτης Χαράλαμπος.

Υπεύθ. Μην/ωσις: Βασίλης Κυρβασιλής, Διονυσία Μαγούλη

Καλλιτεχνική επιμέλεια: Βγόντζα Καλλιόπη, Παπαδόπουλος Κυριάκος

Φωτογραφική επιμέλεια: Αγγελική Καϊκάνη, Αλέξανδρος Παλαιός, Όλγα Ράλλη.

Μακέτα και μπροστινή φωτογραφία εξωφύλλου: Στέλιος Τσαπάρας
Η φωτογραφία του οπισθοφύλλου από το βραδινό προσευχητάρι
της κατασκήνωσης των Χ.Μ.Ο. στον Παρνασσό, είναι του Βασίλη Λόντου,
τον οποίο και ευχαριστούμε πολύ για την παραχώρηση.

Επιμέλεια διορθώσεων: Σοφία Μπουγά

Δημιουργικό - Παραγωγή:

«Λυχνία Α.Ε.», Υιοί Θ. Βγόντζα

Ανδραβίδας 7, Χαμόμυλο Αχαρνών, Τηλ. 210 34.10.436, www.lychnia.com

Τιμή τεύχους: 3,5€

Συνδρομή Εξωτερικού: 20€ • Συνδρομή Εσωτερικού: 12€

Αριθμός άδειας: 868 • Κωδικός: 015475.

Το εξωφύλλο του προηγούμενου τεύχους φιλοτεχνήθηκε από τον Στέλιο Τσαπάρα,
Αρχιτέκτονα-Μηχανικό, τον οποίο και ευχαριστούμε θερμά!

Περιεχόμενα

ΑΠΡ-ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝ. 2014 | Έτος ΚΣΤ' | Τεύχος: 109

- 1 Σύntαξη
- 2 Περιεχόμενα
- 3 Εισαγωγικό αφιερώματος
- 4 Undo
- 6 Escape
- 8 Σταθερές πληκτρολογίου
- 10 Control C + Control V
- 12 Enter
- 14 Shift
- 16 Πέρα από το Μουντιάλ
- 17 Καλοκαιρινό πυροτέχνημα
- 18 Κλειστή Σχολή
- 21 Ικεσία
- 22 Ός χαρίεν έσθ' άνθρωπος
όταν άνθρωπος ή
- 24 «Κανένας δεν ξεχνά,
Τίποτα δεν ξεχνιέται»
- 27 Ημερολόγιο Χίου
- 29 Διαγωνισμός «Εξωκλήσια»
- 30 Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός
- 33
- 34 Δομήνικος Θεοτοκόπουλος:
Ο Έλληνας
- 37 Ό κόκκος και το βουνό
- 39 Ποτάμι δίχως νερό
- 40 Συμβαίνουν
- 41 Η φωνή των πατέρων
- 42 Θέματα Πνευματικής Ζωής
- 43 Δραστηριότητες
- 45 Έντεχνο

Οι απόψεις που διατυπώνονται στα άρθρα, τις συνεντεύξεις και τις λοιπές δημοσιεύσεις
δεν απηχούν κατ' ανάγκη και απόψεις της Συντακτικής Επιτροπής.

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ

- Μην ξεχνάτε να ανανεώνετε εγκαίρως τη συνδρομή σας. Στην ετικέτα του πλαστικού φακέλου αναγράφεται η ημερομηνία λήξης της συνδρομής, π.χ. εάν γράφει 31/12/2012 σημαίνει ότι οφείλεται η συνδρομή των ετών 2013, 2014.
- Η ανανέωση της συνδρομής μπορεί να γίνει με τέσσερις τρόπους:
 - α) στα γραφεία της Χ.Φ.Ε στην
Αθήνα, οδός Καρύτση 14 (4ος όροφος)
Θεσσαλονίκη (Αγ. Σοφίας 41)
Πάτρα (Παντανάσσης 61)
Λάρισα (Παπακυριαζή 30)
Πειραιάς (Πραξιτέλους 137B).
 - β) στα βιβλιοπωλεία «ΖΩΗ»: Αθήνα (Καρύτση 14),
Θεσσαλονίκη, Λάρισα
 - γ) με ταχυδρομική επιταγή στη διεύθυνση του περιοδικού
(Καρύτση 14 Τ.Κ. 105 61 Αθήνα)

δ) ηλεκτρονικά μέσω διαδικτύου, στην ιστοσελίδα:
www.xfe.gr

Γενικά για θέματα μηχανοργάνωσης τηλεφωνείτε
στο 697-63.96.480

- Κάθε συνδρομή ισχύει για το ημερολογιακό έτος, δηλ. από 1/1 - 31/12. Αυτό σημαίνει ότι θα αποστέλλονται τα προηγούμενα τεύχη του έτους, εκτός αν υπάρχει διαφορετική δική σας υπόδειξη.
- Εάν για κάποιο λόγο επιθυμείτε να μην λαμβάνετε πλέον την «Παρεμβολή», ενημερώστε μας. Διαφορετικά το τεύχος θα αποστέλλεται και η συνδρομή σας θα εκκρεμεί.
- Εάν αλλιάξει η διεύθυνσή σας, ενημερώστε μας εγκαίρως γράφοντάς μας και τα παλιά και τα νέα στοιχεία σας.
- Περιμένουμε τις παρατηρήσεις, τα σχόλια, τις αντιρρήσεις και τις προτάσεις σας για την «Παρεμβολή»!

Πληκτρολογώντας πίστη_

Ο υπολογιστής έχει μπει για τα καλά στη ζωή μικρών και μεγάλων, εδώ και πολλά χρόνια. Αποτελεί, ιδίως για τους νέους ανθρώπους, καθημερινό φίλο που συντροφεύει για πολλές ώρες -στη μελέτη, στην εργασία, στη διασκέδαση-, σε κάθε μέρος -στο σπίτι, στο γραφείο, στο αυτοκίνητο, το μετρό, την παραλία- και σε πολλές μορφές -desktop, laptop, notebook, tablets...

Η ιδέα για αυτό το αφιέρωμα ήρθε ξαφνικά όταν συνειδητοποιήσαμε την ευκολία με την οποία τα πλήκτρα του υπολογιστή γίνονται οι αγωγοί των σκέψεών μας. Το άκοπο των συντομεύσεων. Τις δυνατότητες των εντολών. Την πειθαρχία των δαχτύλων πάνω στο πληκτρολόγιο. Το συντονισμό των κινήσεών τους με τους λογισμούς του μυαλού. Άραγε θα μπορούσε να συντονιστεί ποτέ τόσο άμεσα το μυαλό με την καρδιά;

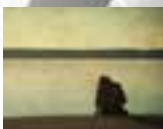
Παρατηρήσαμε

ότι η καθημερινή προσπάθεια βίωσης της ευαγγελικής αλήθειας κρύβει κάποια -ανέλπιστα- κοινά σημεία με τα κουμπάκια που πατάμε συνέχεια. Σημειώσαμε κάποια από αυτά (η συζήτηση αναδεικνυε όλο και περισσότερα!) και αφήσαμε ελεύθερη τη σκέψη και τη διάθεση για να μεταφερθούμε από τα ακροδάχτυλα των χεριών, στα φύλλα της καρδιάς, τις στιγμές της ελπίδας και της απόγνωσης, του λάθους και της μετάνοιας, στις σταθερές της πίστης (βλέπε εμπιστοσύνης) στο πρόσωπο του Χριστού.

Τι σχέση άρα μπορεί να έχουν τα πλήκτρα
τ ο υ

υπολογιστή με την πνευματική ζωή; Μπορεί ένα τόσο τετριμμένο πάτημά τους να μας οδηγήσει στο άγγιγμα τόσο δύσκολων και εσωτερικών ζητημάτων;

Με διάθεση να ταξιδέψουμε, πληκτρολογούμε πίστη και μοιραζόμαστε τις σκέψεις μας με όλους τους φίλους αναγνώστες μας...

ρει.

Η εικόνα αυτή έρχεται στο νου πολύ συχνά. Δεν είναι μόνο η συκοφαντία. Συχνά και τα λόγια μας ή κάποιες συμπεριφορές ή ακόμα και κάποια νεύματά μας γίνονται καρφιά που, κι αν αφαιρεθούν, έχουν δημιουργήσει μία πληγή, ένα σημάδι, μία τρύπα, μια ουλή -αναλόγως και του «υλικού» από το οποίο είναι φτιαγμένος ο δέκτης τους- πόσο σκληρός ή πόσο ευαίσθητος. Δε θα μπορούσε να ήταν αλλιώς τα πράγματα; Να υπήρχε ένα undo («αναίρεση» επί το ελληνικότερο) ή μία συντόμευση control+Z, όπως στον υπολογιστή; Να γράφουμε ό,τι θέλουμε, να ζωγραφίζουμε ό,τι θέλουμε, να σχεδιάζουμε ό,τι θέλουμε και με το κλικάρισμα του undo η εσφαλμένη ενέργεια να αναιρείται, σαν να μην υπήρξε ποτέ; Όλα να ήταν όπως πριν; Εύκολα, άκοπα και γρήγορα; Χωρίς πολύ σκέψη. Εξάλλου κι αν γίνει κάποιο λάθος, υπάρχει και «η αναίρεση της αναίρεσης» με την οποία η αναιρεθείσα ενέργεια επανέρχεται.

Μάλλον η εμπειρία του σχετιζομένου δείχνει το αντίθετο. Ίσως γιατί χωρίς κόπο δεν υπάρχει σχέση αλλά συνύπαρξη και, ίσως ούτε καν αυτή... Κάθε σχέση είναι ένας ζωντανός οργανισμός που θέλει τροφή και κατάλληλο περιβάλλον για να αναπτυχθεί. Αν τραυματισθεί απαιτείται κόπος, συνήθως

την εξαιρετική ταινία «Doubt» με την Meryl Streep αποτυπώνεται γλαφυρά με μια πολύ ωραία εικόνα η συκοφαντία, ως πράξη που αφήνει τα σημάδια της στον πλησίον ακόμα και μετά την συγκώρεση του αμαρτωλού από τον Θεό. Στίγματα που και ο μετανόων συκοφάντης δε μπορεί να μαζέψει πλέον. Παρομοιάζεται λοιπόν η συκοφαντία με ένα μαξιλάρι γεμάτο πούπουλα που βγαίνει ο συκοφάντης και το τινάζει στο μπαλκόνι, αφήνοντας τα πούπουλα να διασκορπιστούν παντού από τον αέρα. Ακόμα κι εάν ύστερα το μετανιώσει και θελήσει να επανορθώσει, εκείνος θα συγχωρεθεί μεν από τον Θεό για την αμαρτία της συκοφαντίας, όμως είναι τόσο δυνατό να αποκαταστήσει τη φήμη του συκοφαντούμενου, όσο το να βρει και να περισυλλέξει και το τελευταίο πούπουλο απ' όπου ο αέρας έχει μεταφέ-

Αδάπανες αναιρέσεις

πό-
ν ο ς
και πά-
ντως χρόνος
αποθεραπείας.
Οι λέξεις που είπαμε, αυτοί οι μικροί φθόγγοι που κυοφορούνται στο μυαλό ή την καρδιά και γεννιούνται από το στόμα δεν έχουν επιστροφή. Δεν υπάρχει ακαριαία «αναίρεση» της ενέργειας, undo, όταν πρόκειται για τον «άλλον». Τον κάθε «άλλον». Η ελευθερία προϋποθέτει ευθύνη για τις συνέπειες της διαχείρισής της. Η επανόρθωση των συνεπειών μπορεί να είναι μακροχρόνια ή και επώδυνη. Σε κάθε περίπτωση δεν επιτυγχάνεται με συντομεύσεις, όπως στον υπολογιστή. Ίσως και αυτή η εκ-μηνάιση της καθημερινότητάς μας να ευθύνεται για την ανυπομονησία μας. Για την επιδίωξη της ήσσονος προσπάθειας, από τα πιο μικρά ως τα πιο μεγάλα. Και βέβαια τα παραπάνω δεν ισχύουν μόνο για τ η ν

Undo

το πυρ εις

εξω-
τερί-
κευση των
σχέσεων με
τους άλλους, το
σχετίζεσθαι με τον
άλλο, αλλά και για τις
μύχιες σκέψεις, τους
λογισμούς μας, τον εαυτό
μας. Τον εαυτό που απο-
φεύγουμε να δούμε κατά-
ματα γιατί φοβόμαστε τί θα
αντικρύσουμε, μήπως και ανα-
φωνήσουμε οδυρόμενοι όπως
ο άγιος Εφραίμ όταν είδε μέσα
στην ανθρώπινη ψυχή του: «Αλί-
μονο, αλίμονο, γιατί η αμαρτία δεν
μου άφησε μέσα μου ούτε ένα μέλος
σώο ή ούτε μία αίσθηση που να μην
έχει διαφθείρει»¹. Στον εαυτό που
οι ανέσεις και η καλοπέραση τον
έχουν κάνει πνευματικά αδιά-
φορο. Με την μάταιη προσπά-
θεια να ανάψεις φωτιά σε ένα
βρεγμένο ξύλο παρομοιάζει
ο όσιος Ισαάκ ο Σύρος την
πιθανότητα να ενδιαφερ-
θεί για τον Θεό ένας
άνθρωπος που έχει
μάθει στην καλο-
πέραση και τις
ανέσεις:

«Όπως

τα υγρά ξύλα δεν ανάπτει και
η θεία θερμασία δεν ανάπτει εις την
καρδίαν εκείνην, ήτις αγαπά την τρυ-
φηλή ζωή»².

Κι όμως το αδύνατο για τους
ανθρώπους “undo” είναι δυ-
νατό για τον Θεό! **Χύθηκε σταυ-
ρικός ιδρώτας για να αποκτή-
σουμε αυτή τη «λειτουργία» στο
λογισμικό μας από τον «Προ-
γραμματιστή».** Αυτό είναι το κου-
μπάκι της «αναίρεσης» στην πνευ-
ματική μας ζωή, η μετάνοια και η
συγχώρηση που χορηγεί δωρεάν ο
Θεός μέσα από την Εξομολόγησι.
**Με ένα σφουγγάρι βουτηγμένο
στο άγιο Αίμα σβήνει τους σπί-
λους της ψυχής μας, εξισώνει
τον μετανοούντα αμαρτωλό με
εκείνον που, εν προκειμένω,
δεν αμάρτησε. Η φιλανθρω-
πία και το έλεος του Θεού δεν
έχει μέτρο, καταδιώκει.** Σα σπί-
θα που πέφτει στο πέλαγος λείει ο
άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος ότι
μοιάζει η δική μας κακία, αν έχου-
με αληθινή μετάνοια, σε σύγκριση
με την άπειρη θεία φιλανθρωπία.
Απέναντι στα κριτήρια της ανθρω-
πίνης λογικής και δικαιοσύνης, ο
Θεός αντιπαραθέτει το έλεος και τη
δικαίωση με νόμο την αγάπη. Ό,τι
κι αν έγραφες στις σελίδες του βι-
βλίου της ζωής σου, ένα undo

αρ-
κεί να
τα τινάξει
όλα στον αέρα!
Ένα undo πάτησε
ο Ληστής στο Σταυρό,
την τελευταία στιγμή,
και έκλεψε τον Παράδεισο.
Ένα undo πάτησε ο άσωτος
γιος και αυτό άρκεσε για να
τον καταφιλήσει ο πατέρας και
να θυσιάσει τον μόσχο τον σι-
τευτό. Ένα undo πάτησε ο Πέτρος
όταν έκλαψε πικρώς μετά την τρι-
πλή άρνηση του Κυρίου. Ένα undo
πάτησε και ο Σαύλος της Ταρσού
και από απηνής διώκτης εναντίον
των δούλων του Θεού έγινε ο πιο
μεγάλος κήρυκας. Ένα ειλικρινές
undo, με δάκρυα, είναι η γνησι-
ότερη και ασφαλέστερη συντό-
μευση, πριν ο Θεός πατήσσει
“save” (αποθήκευση) σε όλα
όσα γράψαμε σ’ αυτή τη ζωή.

Επιμέλεια:

Παναγιώτης
Φαραντάτος

¹ Βουτυρά, Ν., Αρχιμ., «Πατερικές εμπειρίες», εκδ. «Ζωή», 1997, σ. 23. - ² Ό.π., σ. 121

ΑΑΑπόδραση ΤΩΡΑΑΑΑΑΑΑΑ!

Μα το πατάω! Το πατάω, γιατί δεν γίνεται τίποτα, δεν ξεκολλά; Αφού το εγχειρίδιο χρήσης το λέει ξεκάθαρα: «**Πλήκτρο Escape (Esc)**». Γενικά χρησιμοποιείται για να ακυρώσει μια εντολή ή για να οπισθοδρομήσει κατά ένα βήμα μέσα σε μια σειρά εντολών. Στα περισσότερα προγράμματα, μπορείτε να βγείτε από προβλήματα πιέζοντας Esc. Επαναλαμβάνω «μπορείτε να βγείτε από προβλήματα πιέζοντας Esc».

Μα για μια στιγμή... δεν έχω υπολογιστή αντίκρυ! Δεν έχω πληκτρολόγιο με θαυματουργά κουμπιά... με ένα πάτημα να φεύγουν όλα. Να φεύγω από όλα. Να είμαι ελεύθερος. Να πηγαίνω αλλού. Κι άμα δυσκολευτώ, Esc. Έφυγα ξανά. Η επιφάνεια εργασίας μπροστά μου καθαρή. Δίχως φωνές, γκρίνια, παρεξήγηση περιμένει υπομονετικά

την επόμενη ενέργειά μου. Κάνω ό, τι θέλω, όπως το νιώθω. Esc. Δραπετεύω απ' το παρόν. Ζω πάλι και πάλι με νέα δεδομένα. **Ό, τι «με χαλάει» το αποχαιρετώ. Το αφήνω πίσω με ένα πλήκτρο.** Τι μπορεί να κρύψει ένα πλήκτρο! Πόση δύναμη έχει αυτό το μικρό τετραγωνάκι! Τοποθετημένο πάνω δεξιά είναι πάντα εκεί. Σε απεμπλέκει μονομιάς, ανοίγει τον δρόμο να συνεχίσεις ανενόχλητα, ακούραστα.

Εscape. Γιατί να υπάρχει μόνον σε πλήκτρο; Γιατί να περιορίζεται μόνον σε επίλυση προβλημάτων επί της οθόνης; **Και την οθόνη της ζωής μου πώς θα την χειριστώ;** Γιατί να μην μεταφέρομαι έτσι εύκολα, ακούραστα, αβίαστα μονομιάς σε αυτό που θέλω; Σε μια πραγματικότητα που έχω ορίσει αρχικές συνθήκες, που εισάγω τα δεδομένα μου, όπως επιθυμώ χωρίς

κανένα κόστος; **Ξ**υπνάω μες στη νύχτα και μπερδεύομαι. Μπερδεύω τους γνωστούς με τους αγνώστους και τους πεθαμένους με τους ζωντανούς. Κυρίως με κείνους που λείπουν και έχω καιρό να δω...ή ίσως να μην ξαναδώ ποτέ. Μπερδεύω τα παλιά με τα καινούρια. Τα τώρα με τα αύριο.

«Πόσο φοβάμαι, όταν έρχεται το βράδυ κι αντικρύζω της ζωής μου το κενό σαν τα φαντάσματα που βγαίνουν στο σκοτάδι μόνο που είναι στο δικό μου το μυαλό» (Κωνσταντίνος Καβάφης, 1910)

Απόδραση. Δεν μπορώ άλλο αυτό το παρόν. Βαρέθηκα. Κουράστηκα. Να παλεύω να ισορροπήσω στο τώρα. Να ακροβατώ συνάμα στο παρελθόν και το μέλλον με σακίδιο το άγχος. «Θέλω να τρέξω να πετάξω να καθώ, όμως

Esc. Πάτησέ το! Στέκεται κει, υπομονετικά να το αντιληφθείς, να το αξιοποιήσεις. Να Τον αξιοποιήσεις. Να μεταβείς σε άλλη πραγματικότητα. Δώσε στο Θεό την ευκαιρία να σου δώσει τα δικά Του καινούργια δώρα. Ζήσε την ζωή σου με ελπίδα, με προσμονή μιας καλύτερης κατάστασης.. Ανέβα λίγο! Γιατί το να'σαι πεσμένος, το να'σαι απογοητευμένος, το να'σαι μπλοκαρισμένος, μελαγχολικός, είναι κατά κάποιον τρόπο και επιλογή σου. Πάτησέ το!

φοβάμαι τι θα γίνει αν γυρίσω τον
εαυτό μου να γελάσω προσπαθώ μα
κάποιον μέσα μου βαθιά δεν θα τον
πείσω». (Μέλυδρον, Μάνος Ξυδούς).

**Τελικά είναι οι πράξεις
μας που κυρίως μας
διαμορφώνουν. Όχι μόνον τα
πιστεύω μας. Και χωρίς Θεό
δύσκολα τα πράγματα... Ίσως
γι' αυτό και η λέξη ελπίδα δεν
χωράει στην καλοβολεμένη
λογική μας. Γι' αυτό ίσως και
η «απόδραση» χάνει το πραγ-
ματικό της βάθος.** Παραμένω
επαναπαυμένα ζαλισμένοι στον
βούρκο της κάθε μέρας, της ίδιας
βαρετής, μίζερης, ανυπόφορης,
αβίωτης βιωτής.

Παράλληλα, όμως, θέλω
πάντα να μεταθέσω την
ευθύνη της ζωής μου ή την
αδυναμία μου να υπάρξω κάτι
άλλο από αυτό που τελικά είμαι.
Κάποιον να κατηγορήσω που δεν
μπορώ να ξεφύγω. Έτσι, πολλές
φορές, βρίσκω τον Θεό, που στο
πρόσωπο του ενοχοποιώ την
ίδια την ζωή, εμένα τον ίδιο και
ολάκερο τον κόσμο, ώστε να είναι
βέβαιο ότι εγώ θα είμαι πλέον ο
μοναδικός δίκαιος και αδικημέ-
νος συνάμα.

«Μηδείς πειραζόμενος
λεγέτω ὅτι ἀπὸ Θε-
οῦ πειράζομαι· ὁ γὰρ
Θεὸς ἀπείραστός ἐστι κακῶν,
πειράζει δὲ αὐτὸς οὐδέν. ἕκαστος
δὲ πειράζεται ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπι-
θυμίας ἐξελκόμενος καὶ δελεαζόμε-
νος· εἴτε ἡ ἐπιθυμία συλλαβοῦσα
τίκτει ἁμαρτίαν, ἢ δὲ ἁμαρτία ἀποτε-
λεσθεῖσα ἀποκτείνει θάνατον» (Ιακώ-
βου Επιστολή Α, 13-15).

«Ζήσε το τώρα. Δώσε στο
Θεό την ευκαιρία να σου
δώσει τα δικά Του καινούργια δώρα.
Ζήσε την ζωή σου με ελπίδα, με
προσμονή μιας καλύτερης κατά-
στασης... **Ανέβα λίγο! Γιατί το
να'σαι πεσμένος, το να'σαι
απογοστευμένος, το να'σαι
μπλοκαρισμένος, μελαγχολι-
κός, είναι κατά κάποιον τρόπο
και επιλογή σου.** Το θέλεις κι
εσύ, το επιλέγεις, το αποφασίζεις.
Εσύ δέχεσαι να βουλιάξεις, να στενο-
χωρηθείς» (π. Ανδρέας Κονάνος).

«Ο, τι κι αν σου συμβεί, όσα
εμπόδια κι αν βρεις, ποτέ
σου να μην το βάλεις κάτω. Η απελ-
πισία είναι του κακού, παιδί μου.
Μην την αφήσεις να σε κυριεύσει.

**Ο Χριστός βρίσκεται εκεί που
η λογική μας δε μπορεί να
προχωρήσει άλλο πια»,** μου
εμπιστεύεται η κυρία Α. με το
παιδί της κέρνιο απ' την ηρωίνη,
τον άντρα της καθηλωμένο στο
αναπηρικό, τις τσέπες τρύπιες...
**Δεν είναι ότι θα φύγουν τα
προβλήματα ή ότι θα εξαλει-
φθούν οι δοκιμασίες, αλλά
η χάρις του Θεού σου δίνει
μια δύναμη, μια εσωτερική
διαύγεια, η οποία σε βο-
θάει να περνάς μέσα από τη
φωτιά και να μην καίγεσαι.**

**Θα περνάς, όμως, μέσα από τη
φωτιά, δεν γίνεται διαφορετι-
κά. Δεν υπάρχει ένας κόσμος
που δεν έχει σταυρό, δεν έχει
πόνον, δεν έχει δοκιμασίες, δεν
έχει οδύνη.** Αλλά η χάρις του
Θεού σου κάνει την εγχείρηση
χωρίς αναισθησία και δεν πονάς.
Σου κάνει την μεταμόσχευση χω-

ρίς να σου ανοίξει την κοιλιά. Σε
ανεβάζει σε δυσπρόσιτες κορυφές
δίχως τις σκάλες της κοσμικής
λογικής. Με τη χάρη του Θεού
μπορείς να τα βλέπεις τελείως
διαφορετικά τα πράγματα. Και
τον πόνο ακόμη μπορείς να τον
βλέπεις ως μέσο, ως οδό...

Γι' αυτό σου λέω, άσε τις
ενοχές, τις σκέψεις τις
πολλές και απλά γύρισε πάλι το
κουμπί στην σωστή συχνότητα,
έτσι απλά, και θα ακούσεις την
φωνή του Θεού ως αύρα λεπτή
στην καρδιά σου. Όλα τα άλλα
είναι νους και καυσασέρια του
εγωισμού σου.

Η ζωή μας είναι ένα
στιγμιότυπο. Κάτι που με
τον καιρό θα αλλάξει, θα προ-
χωρήσει. **Μπορεί να βλέπεις
τώρα μόνον τσιμεντένιο τοίχο
μπροστά σου. Μα σιγά σιγά
με υπομονή, ίσως αυτό το
σκληρό σκίτσο τοίχου που
προβάλλει απ' το παράθυρο
των ματιών σου να δώσει την
θέση του σε μια εντυπωσιακή
πόρτα για κάτι απίστευτα όμορ-
φο.** Για κάτι τόσο μαγικό που δεν
μπορείς να φανταστείς.

Μην τα παρατήσεις. Αγκά-
λιασε την ζωή, δυνάμω-
σε και προχώρα! Και μην ξεχνάς:
Δεν είσαι ποτέ μόνος. Όλοι μαζί
είμαστε. Μαζί πονάμε, μαζί κλαί-
με, μαζί χαμογελάμε. Μαζί Του
δραπετεύουμε.

Επιμέλεια:

Αναστασία Μπιτσάνη
Φοιτ. Πολιτικών Μηχικών ΕΜΠ

Φ, Ξ, 5: οι «σταθερές» του «τυφλού»

Έχετε αναρωτηθεί ποτέ πόσο συχνά στην καθημερινότητά μας χρησιμοποιούμε το πληκτρολόγιο ενός υπολογιστή; Η απάντηση μοιάζει αναμενόμενη: «Μα φυσικά πάρα πολλές φορές ανατρέχουμε στο κοντινότερο υπολογιστή για μια αναζήτηση για τη σχολή, για τη δουλειά και για κάθε θέμα που μας αφορά». Έχετε όμως παρατηρήσει μια μικρή λεπτομέρεια πάνω σε αυτό το χρησιμότερο εργαλείο; Η απάντηση μάλλον είναι πάλι αναμενόμενη: «Μα τι ξεχωριστό μπορεί να έχει ένα πληκτρολόγιο;». Λίγοι ωστόσο έχουν παρατηρήσει μία ξεχωριστή ιδιαιτερότητα του πληκτρολογίου, η οποία εντοπίζεται στην επιφάνεια μερικών πλήκτρων.

Συγκεκριμένα, το γράμμα Φ (F), το γράμμα Ξ (J) και ο αριθμός 5 έχουν στην επιφάνειά τους μία ψηλαφητή-ανάγλυφη παύλα. Η χρησιμότητα αυτής της παύλας συνίσταται στο γεγονός ότι βοηθά όσους γράφουν με «τυφλό» σύστημα στον υπολογιστή, με μεγάλη δηλαδή ταχύτητα και δίχως να κοιτούν τα πλήκτρα, ώστε να μπορούν να προσανατολίζονται στο πληκτρολόγιο, να ξέρουν σε ποιο σημείο πρέπει να επανέλθουν τα δάχτυλά τους για να βρίσκουν τα γειτονικά πλήκτρα. Στηριζόμενοι λοιπόν σε αυτά τα λίγα-βασικά γράμματα κατορθώνουν, μετά από προσπάθεια και κατάλληλη

καθοδήγηση, να χρησιμοποιούν αποτελεσματικά όλο το υπόλοιπο πληκτρολόγιο και να επικοινωνούν γρήγορα και με ασφάλεια ότι δε θα γίνει λάθος. Θα λέγαμε ότι αυτά τα «λίγα» γράμματα αποτελούν ένα είδος «σημείου αναφοράς» για το πληκτρολόγιο το οποίο αποτελεί πλέον απαραίτητο εργαλείο επικοινωνίας.

Μέσα σε ένα διάλειμμα από την πολύωρη χρήση του υπολογιστή, σκεφτόμουν πόσο ανάγκη έχουμε, κατ' αναλογία, τέτοιες «παυλίτσες» και στην καθημερινή μας ζωή. Πόσο αυτές οι «παυλίτσες», αυτά τα τόσο σημαντικά σημεία αναφοράς, που μπορεί να φαίνονται αμελητέα και επουσιώδη, είναι σημαντικά στην πνευματική μας ζωή. Λίγο παράδοξη η αναλογία αλλά απτή μέσα από την καθημερινή μας ζωή. Πολλών ειδών κουμπιά που εξυπηρετούν συγκεκριμένες λειτουργίες υπάρχουν, όχι μόνο στον υπολογιστή, αλλά και στην καθημερινότητα του πνευματικού μας αγώνα. Αν το τυφλό σύστημα του υπολογιστή έχει ανάγκη από «παυλίτσες» ανάγλυφες ως σημάδια για να επιτευχθεί ο στόχος της επικοινωνίας με τον υπολογιστή, εμείς οι πνευματικά τυφλοί, έχουμε μεγαλύτερη

ανάγκη από κάποια χνάρια, διακριτά και ανάγλυφα για να μην χάνουμε την Οδό και την επαφή με αυτήν. Όσο σημαντικά είναι τα λίγα αυτά «βασικά» κουμπιά του πληκτρολογίου,

άλλο τόσο αναγκαία είναι και τα βασικά σημεία αναφοράς της πίστης μας. Μόνο τότε θα αποκτήσουν ουσία, νόημα και υπόσταση όλες οι υπόλοιπες πνευματικές «λειτουργίες» και μόνο τότε θα κατορθώσουμε να φθάσουμε στην αληθινή κοινωνία με τον Ένα και Μοναδικό Θεό. Ειδάλλως, αν το χέρι μετακινηθεί από τη σωστή θέση, και στις σωστές αποστάσεις θα πληκτρολογούν τα δάχτυλα τα λάθος πλήκτρα, και με βεβαιότητα θα οδηγήσουν σε λάθος αποτέλεσμα, σε έλλειψη επικοινωνίας...

Αναζητώντας λοιπόν τα οδηγτικά σημεία της πίστης μη νομίζει κανείς πως θα κάνουμε κάποια μεγάλη ανακάλυψη. Αντιθέτως θα καταλήξουμε στα βασικά και απλά που όλοι γνωρίζουμε, αλλά στην πράξη αγνοούμε, («μακαρία απλότης», όπως λένε πολλοί άγιοι γέροντες της εποχής). Πρώτα - πρώτα θα βρούμε τις δογματικές αρχές, σύμφωνα με τις οποίες ο Θεός είναι Ένας, έχει μία ουσία, αλλά τρεις υποστάσεις οι οποίες υπάρχουν ασυγχύτως, ατρέπτως και αδιαιρέτως. Είναι δηλαδή μία κοινωνία προσώπων που συνυπάρχουν αρμονικά και αποτελούν την πρότυπη κοινωνία αγάπης για όλους εμάς που καλούμαστε να αγωνιστούμε τον «καλόν αγώνα» για να καταφέρουμε να επικοινωνήσουμε άμεσα με Εκείνον και να αισθανθούμε και εμείς τη γλυκύτητα της επικοινωνίας και κοινωνίας μαζί

Αν το τυφλό σύστημα του υπολογιστή έχει ανάγκη από «παυλίτσες» ανάγλυφες ως σημάδια για να επιτευχθεί ο στόχος της επικοινωνίας με τον υπολογιστή, εμείς οι πνευματικά τυφλοί, έχουμε μεγαλύτερη ανάγκη από κάποια χνάρια, διακριτά και ανάγλυφα για να μη χάνουμε την Οδό και την επαφή με αυτήν.

Του. Η αλληλοπεριχώρηση των Προσώπων της Αγίας Τριάδος αποτελεί το τέλειο υπόδειγμα και για τις μεταξύ μας

Τη δυνατότητα αυτή της άμεσης επικοινωνίας με το Θεό ο άνθρωπος την είχε ως πρωτόπλαστος, αλλά την απώλεσε μετά την πτώση των πρωτόπλαστων. Συνεπώς μετά από αυτή την πτώση, δε θα μπορούσαμε ποτέ να φθάσουμε στο «καθ' ομοίωσιν» και η πίστη μας δε θα είχε νόημα, αν δεν έστελνε ο Θεός-Πατέρας το Θεό-Υιό του να λάβει την ανθρώπινη υπόσταση, να ζήσει, να πονέσει και να πεθάνει ως άνθρωπος, χωρίς όμως να χάσει ούτε στο παραμικρό τη θεϊκή του υπόσταση, καταλήγοντας τελικά να αναστηθεί ως Θεάνθρωπος συντρίβοντας τα δεσμά του Άδου και χαρίζοντας απλόχερα σε όλους μας μία τεράστια ευκαιρία να ενωθούμε ξανά μαζί Του. Αλήθεια, έχει αναρωτηθεί ποτέ κανείς από εμάς πώς θα ήταν η πίστη μας, η πνευματική μας ζωή, ο καθημερινός μας αγώνας για το πανεπιστήμιο, τη δουλειά, την οικογένεια, ακόμα και όλη μας η ζωή αν δεν υπήρχε η ελπίδα της Αναστάσεως και της μετά θάνατον ζωής; Πρόσφατα, στο εξάμνο που μόλις πέρασε, σε ένα αμφιθέατρο μας ρωτά ένας Καθηγητής:

«Ξέρετε ποια είναι η μεγαλύτερη δύναμη που μπορεί να κινητοποιήσει την ανθρώπινη ψυχοσύνθεση και βούληση για να

προσπαθήσει για πράγματα που της φαίνονται αδύνατα;»

Διατυπώθηκαν πολλές απαντήσεις που στο πρώτο τους άκουσμα μπορεί να εκπλήξουν, όπως η πείνα, που ενεργοποιεί το ένστικτο της αυτοσυντήρησης και ωθεί τον άνθρωπο ακόμα και σε απονενομημένες πράξεις προκειμένου να την ικανοποιήσει. Άλλη απάντηση με ακόμα μεγαλύτερο αντίκτυπο ήταν ο φόβος, ο οποίος κινητοποιεί και προετοιμάζει τον οργανισμό να αντιδράσει με τρόπους που ούτε και ο ίδιος ο άνθρωπος δε μπορεί να φανταστεί. Ο Καθηγητής πάντως απάντησε:

«**Η**λύτερο κίνητρο στην ανθρώπινη βούληση είναι... η ελπίδα!»
Ετσι και στην πνευματική ζωή, η ελπίδα της Αναστάσεως, η ελπίδα της μετανοίας, η ελπίδα ότι υπάρχει μια αγκαλιά, η οποία είναι πάντα και για τον καθένα μας ανοιχτή όσο και αν έχουμε απομακρυνθεί απ' αυτή, όσες φορές κι αν της έχουμε γυρίσει αδιάφορα την πλάτη, είναι ο βασικός οδοδείκτης, ο φάρος που στέκει πάντα αναμμένος και μας δείχνει το δρόμο της επιστροφής. Αρκεί μόνο να στρέφουμε και να διατηρούμε το βλέμμα μας προς τα 'κει.

Εύκολα λοιπόν μπορεί να χαθούμε γράφοντας με «τυφλό σύστημα» στο πληκτρολόγιο και εξίσου εύκολα μπορεί να «χαθούμε» ή να «μπερδευτούμε» και στην

πνευματική ζωή, καθώς καθημερινά βομβαρδιζόμαστε από χιλιάδες πειρασμούς κάθε είδους. Όπως λοιπόν στο πληκτρολόγιο γυρίζουμε και ψηλαφούμε τα κουμπιά-σημεία αναφοράς, έτσι και στον πνευματικό αγώνα έχουμε το σημείο αναφοράς που δεν είναι άλλο από την Αγία Γραφή. Η Καινή Διαθήκη είναι ο λόγος του Χριστού, η πηγή της αλήθειας, στην οποία οφείλουμε και μπορούμε ανά πάσα στιγμή να προστρέχουμε είτε για να ικανοποιήσουμε τη δίψα της γνώσης, είτε να ξεκουραστούμε από τις δυσκολίες της ζωής αντλώντας ελπίδα για το μέλλον, είτε για να διαλευκάνουμε οποιαδήποτε απορία σε θέματα πίστεως, αλλά και καθημερινότητας. Οπότε αν στ' αλήθεια θέλουμε να είμαστε μέτοχοι της χαράς της επικοινωνίας με το Θεό, να έχουν οι ελπίδες μας ακράδαντα θεμέλια και να πραγματοποιούμε όσα διαβάζουμε στην Αγία Γραφή κατά την προτροπή του ίδιου του Κυρίου πρέπει συνειδητά, με πίστη, προσπάθεια και υπομονή να συμμετέχουμε στα μυστήρια της εκκλησίας μας με πρώτα και κύρια την εξομολόγηση και τη θεία κοινωνία... Οι «σταθερές» θα είναι ο δείκτης της πορείας μας: είναι πορεία αγώνα ή πορεία παραίτησης, ανόδου ή καθόδου, ζωής ή θανάτου;

Επιμέλεια:

Θοδωρής Παπαμικαήλης
 Σπουδ. ΣΣΑΣ Ιατρικής

Ctrl+c

Οι άνθρωποι συχνά, βολευόμαστε στην καθημερινότητά μας. Φοβόμαστε να πάρουμε ρίσκο στη ζωή μας. Θέλουμε την ησυχία μας, την ευκολία μας. Φοβόμαστε να δημιουργήσουμε. Μένουμε στη λίμνη μας και φοβόμαστε μη τυχόν καμιά πέτρα ταραξεί τα νερά της ήσυχης, εύκολης, βολεμένης ζωής μας. Φοβόμαστε να χάσουμε την σταθερότητά μας.

Ντρινννννν

6.45 το πρωί. Το ξυπνητήρι της συντονισμένο καθημερινά στις 6.45. Οι κινήσεις ίδιες, ακολουθούν την ίδια αλληλουχία. 7.10 η πόρτα κλείνει πίσω της. Παίρνει πάντα το μετρώ των 7.23 και είναι στη δουλειά τις 7.44 ακριβώς. Καλημερίζει τους συναδέλφους της, ανοίγει τον υπολογιστή της και ξεκινάει να εργάζεται.

Η δουλειά της δεν είναι δύσκολη. Κάτι που της αρέσει. Δεν έχει ευθύνες, δεν έχει σκοτούρες. Ανοίγει τα εισερχόμενα και με μηχανικές, άκρως αρμονικές κινήσεις κάνει **αντιγραφή** από τα εισερχόμενα και **επικόλληση** στο excel που πρέπει να παραδώσει καθημερινά. Λίγο προσεκτική να είναι και συγκεντρωμένη και δεν έχει να φοβηθεί τίποτα.

3.15 φεύγει από το γραφείο της και παίρνει πίσω το δρόμο για το σπίτι της.

Ημέρα της τελειώνει και λίγο πριν κοιμηθεί βάζει το ξυπνητήρι της στις 6.45.

Μήπως και η ζωή της δεν
είναι μια αλληλουχία
ίδιων ημερών;

Μέρες ίδιες, η μία με την άλλη προστίθενται στη γραμμή του χρόνου.

Μέρες ίδιες η μία μετά την άλλη αντιγράφονται και επικολλούνται μηχανικά, άκρως αρμονικά στο χρόνο.

Οι άνθρωποι συχνά βολεψόμαστε στην καθημερινότητά μας. **Φοβόμαστε** να πάρουμε ρίσκο στη ζωή μας. Θέλουμε την ησυχία μας, την ευκολία μας. **Φο-**

βόμαστε να δημιουργήσουμε. Μένουμε στη λίμνη μας και **φοβόμαστε** μη τυχόν καμιά πέτρα ταραξεί τα νερά της ήσυχης, εύκολης, βολεμένης ζωής μας. Φοβόμαστε να χάσουμε την σταθερότητά μας. Και βουρκώνουμε.

Μήπως και η ζωή των περισσότερων χριστιανών δεν είναι μια αλληλουχία ίδιων ημερών;

Οι χριστιανοί, ή μάλλον οι τυπικοί χριστιανοί, **βολεύομαστε** στην τυπικότητά μας. **Φοβόμαστε** να πάρουμε το ρίσκο της πίστης μας. Της συνειδητής απόφασης να πιστεύουμε. **Αναπαυόμαστε** στην ευκολία της τυπικότητάς μας. Κάνουμε την προσευχή μας το πρωί, το βράδυ, πριν και μετά το φαγητό, διαβάζουμε το απόδειπνο, πηγαίνουμε στην εκκλησία, νηστεύουμε... είμαστε τυπικοί χριστιανοί! Αληθινοί όμως;

Ctrl+v

Οι άνθρωποι συχνά, βολευόμαστε στην καθημερινότητά μας. Φοβόμαστε να πάρουμε ρίσκο στη ζωή μας. Θέλουμε την ησυχία μας, την ευκολία μας. Φοβόμαστε να δημιουργήσουμε. Μένουμε στη λίμνη μας και φοβόμαστε μη τυχόν καμιά πέτρα τaráξει τα νερά της ήσυχης, εύκολης, βολεμένης ζωή μας. Φοβόμαστε να χάσουμε την σταθερότητά μας.

Από την άλλη, **δικαιολογούμε** με ευκολία τα πάθη μας, τα εξαγιάζουμε. Τα ονομάζουμε στοιχεία του χαρακτήρα μας για τα οποία δεν χρειάζεται να κάνουμε κάτι για να τα διορθώσουμε. Άλλωστε το ρεύμα της εποχής τα θεωρεί -in-. Και για να είμαστε -in- **κάνουμε συμβιβασμούς**. Δε θέλουμε τις ρήξεις, τις εντάσεις. **Παρασυρόμαστε** από το ρεύμα, αντί να πάμε κόντρα σε αυτό. Μας αρκεί να **περνάμε καλά**. Χωρίς να μας προβληματίζει αν στην καθημερινότητά μας δεν αφήνουμε χώρο στη δική Του παρουσία. Η μετάνοια και η ανάληψη του πνευματικού αγώνα δεν είναι στις προτεραιότητές μας. Αύριο λέμε. Και το αύριο δεν έρχεται ποτέ!

«*Αύριο*», λες, και μέσα σ' αυτήν τη μικρή αναβολή παραμονεύει ολόκληρο το πελώριο ποτέ. Να 'σαι τόσο πρόσκαιρος, και να κάνεις όνειρα τόσο αιώνια!»¹

Η καθημερινότητά μας είναι μια συνεχής, αντιγραφική και επικόλληση των χαρακτηριστικών της κοινωνίας μας. Για να είμαστε αρεστοί. Στους άλλους. Μας αρκεί. Και για Εκείνον; Για Εκείνον, αφήνουμε το αύριο...

Όμως το αύριο δεν είναι μακριά. Είναι δίπλα μας, αρκεί να το πάρουμε απόφαση και να «έρθουμε εις έεαυτόν» (Λουκ. 15, 17), παίρνοντας την ζωή μας στα χέρια μας.

Μακριά από τη δύναμη της συνήθειας, μακριά από τον συμβιβασμό, μακριά από την παραίτηση. Συνειδητά, να αποφασίσουμε πώς θέλουμε να είναι η ζωή μας. Ζητώντας βοήθεια. Εργαζόμενοι εν μετanoία, χωρίς εκπώσεις. Δημιουργικά. Ρισκάροντας τη σιγουριά του «βολέματος». Αναζητώντας το καινούριο, το νέο, το δύσκολο, το ωραίο.

«*Άντε καρδιά μου, άντε πάλι πρέπει να μάθεις κάτι πάλι κάτι καινούργιο, κάτι νέο κάτι πιο δύσκολο κι ωραίο Ναι κάτι δύσκολο κι ωραίο σε θέλει ακόμα πιο γενναίο κάτι πιο δύσκολο κι ωραίο*»²

Η αγάπη είναι αυτή που θα μας κάνει να υπερβούμε την νωχελικότητά μας.

Προσπαθώντας να κάνουμε **«Αντιγραφή» του Λόγου Του και την Αγάπη Του** και στη συνέχεια **«Επικόλληση» στις πράξεις, στις σκέψεις, στη ζωή μας** τότε η τελευταία θα αποκτήσει το νόημα που της αξίζει και θα οδηγηθεί εκεί που είναι προορισμένη να φτάσει... Στην θέωση!

Επιμέλεια:

Αγγελική Καλκάνη
Τελεióφ. Ηλεκτρολόγων
Μηχανικών & Μηχανικών
Υπολογιστών ΕΜΠ

1 Τάσος Λειβαδίτης, ΚΑΝΤΑΤΑ

2 Νίκος Πορτοκάλογλου,
«Άντε καρδιά μου»

Το ξεθωριασμένο enter...

Αυτό το πλήκτρο -από την έντονη και συχνή χρήση- πλέον ξεθώριασε. Λογικό να φθαρεί η επιφάνεια. Το πατάω συχνά· κυρίως δε μηχανικά. Το χρησιμοποιώ για να πω «εντάξει», «έγινε», «αποστολή» -όταν είμαι συνδεδεμένος στο διαδίκτυο- ή όταν θέλω να αλλάξω παράγραφο σε ένα κείμενό μου, «να πάω παρακάτω».

Αναποφάσιτος. Διλήμματα, αδιέξοδα. Η σκέψη παλινδρομεί και δεν βγάζει άκρη. Η καρδιά ουρλιάζει μια η λογική της κλείνει το στόμα. Εσωτερική βαβούρα. Σύγχυση. Και μέσα σε αυτήν την ταραχή εύχεσαι να μπορούσες να μεταθέσεις τις ευθύνες της ζωής σου σε κάποιον άλλον, να επωμιστεί αυτός το βάρος της απόφασης, να πει εκείνος το «οκ», το «ναι», το «όχι». Να πατήσει εκείνος το enter, τελοσπάντων.

Enter. Αυτό το πλήκτρο -από την έντονη και συχνή χρήση- πλέον ξεθώριασε. Λογικό να φθαρεί η επιφάνεια. Το πατάω συχνά· κυρίως δε μηχανικά. Το χρησιμοποιώ για να πω «εντάξει», «έγινε», «αποστολή» -όταν είμαι συνδεδεμένος στο διαδίκτυο- ή όταν θέλω να αλλάξω παράγραφο σε ένα κείμενό μου, «να πάω παρακάτω».

Σε κάθε περίπτωση, είτε γράφω μόνος είτε βρίσκομαι σε μια συνομιλία, σημαίνει ότι νιώθω έτοιμος να δώσω κάτι και να συνεχίσω.

Τις περισσότερες φορές που πατάω το enter για να πάω

στην επόμενη παράγραφο, ξέρω ότι προτρέχω. Υπάρχουν πολλά που πρέπει να διορθώσω, να επανεξετάσω, να αναδιατυπώσω, να τροποποιήσω, να παραλείψω. Όλο και κάτι πρέπει να αλλάξω. Δες όμως! Ενώ η εμπειρία και η λογική με κάνει να ξέρω εκ των προτέρων ότι θέλει επεξεργασία η παράγραφος που συντάξα, το πατάω το enter. Με κερδίζει αυτή η στιγμιαία ψευδαίσθηση ότι προχωρώ, ότι παράγω. Άσε που, ειλικρινά μιλώντας, δεν είμαι και πάντα πρόθυμος να αναμετρηθώ με τον εαυτό μου και να σμιλέψω τον λόγο, να τον λειάνω... Κάποιες φορές, τ'ομολογώ, το μετατρέπω το enter σε escape. Υπεκφεύγω.

Το χειρότερο δε είναι όταν το πατάω κατά λάθος! Αυτό μπορεί να μπερδέψει λίγο τα πράγματα. Μπορεί να στείλω άθελά μου μια μισοτελειωμένη φράση, ένα μήνυμα σε άλλον αντί για άλλον... Θέλει προσοχή το enter. Είναι λίγο επικίνδυνο γιατί σημαίνει απόφαση, ενέχει ένα μικρό ρίσκο. Είναι αυτό που «ρίπτει τον κύβο», εδώ που τα λέμε. Μπορεί να ανοίξει ασκούς που θα μεταβάλουν πολλά. Κινήσεις ασύνετες, απερισκεπτες.

Και στην εκτός κοθόνης ζωή μου κάπως έτσι γίνεται. Βιάζομαι. Πιέζομαι. Τρέχω. Προσβλέπω στο μετά δημιουργώντας ένα πρόχειρο, ελλιπές τώρα. Ένα τώρα που ορίζω ως πρόσκαιρο για να επαναπαυτώ συνειδησιακά. Συνεχίζω δίκως να ολοκληρώνω. Γίνομαι και εγώ, λίγο έως πολύ, μέρος ενός αιώνιου κυνηγητού. Δεν επενδύω, δεν αφοσιώνομαι, δεν ενασχολούμαι. Τόσο όσο. Δεν πειράζει. «Προχώρα, τελειώνε...!». Όλο και πιο βαθιά στη θλίψη της απέραντης μετριότητας που μας πνίγει από παντού!... Και σταδιακά η σκέψη μας θολώνει. Τα σύννεφα επισκιάζουν αυτό του οποίου πραγματικά «έστιλ χρεία». Αποπροσανατολιζόμαστε. Αυτοσκοπός δεν γίνεται ο προορισμός αλλά η πράξη του... enter. Ενός enter εν παρόδω και μοιραία εν κενώ.

Δύσκολη λέξη η απόφαση – πολλώ δε μάλλον η πράξη. Πριν και μετά από αυτήν πάντα θα ανατέλλει μια μικρή αμφιβολία, μια μικρή ανασφάλεια που μπορεί τελικά και να μας στρέψει προς το... backspace.

Αναμενόμενο. Το δικό μας προσωπικό, το δικό μας συνειδητό «ENTER» δεν είναι τόσο εύκολο όσο αυτό το στιγμιαίο «κλικ» του πλήκτρου.

Ζητούμενο, όμως, δεν είναι μόνον καθεαυτήν η κίνηση, αλλά και η κινητήριος δύναμη.

Λαχτάρα μας είναι τα βήματά μας να οδηγούν στην ένωση με τον προορισμό μας και όχι απλώς στην απομάκρυνση από την αφετηρία μας. Οι αποφάσεις μας είναι ατελέσφορες όταν καθορίζονται έξωθεν, όταν υποκινούνται δηλαδή από κάποιον χειριστή, όπως συμβαίνει με το πληκτρολόγιο. Μπορεί το enter μας να γίνεται πρωταρχικά εντός μας;

Εκτός όλων αυτών, όμως, enter σημαίνει και «εισέρχομαι». Η ποθητή για μας πόλη είναι μία. **Η πόλη τ'ουρανού. Η Εκκλησία. Δεν θα την βρεις ποτέ κλειστή και αν την διαβείς δεν θα σε κλείσει μέσα. Είναι το καράβι που σώζει. Που λυτρώνει. Το καράβι της θείας μέθεξης.** Με πλήρωμά του εθελοντές που... «πληρώνονται»! Μια Κοινωνία στην οποία στόχος δεν είναι η πρό-οδος αλλά η άν-οδος, που δεν εξουδευνώνει αλλά μεταμορφώνει, που δεν δεσμεύει αλλά συνδέει, που δεν ψυχαναγκάζει αλλά ελευθερώνει.

Η πρόσκληση για είσοδο πάντα ανοικτή: free entrance
Μα η πρόκληση για την πα-ραμονή μεγάλη: «κρατήστε πατημένο».

Επιμέλεια:

Σ. Μ.
Φοιτ. Τμήμ. Φιλολογίας,
Φιλοσοφικής Σχολής
ΕΚΠΑ

Το πρώτο shift που πατιέται είναι το φύλο. Γεννιέσαι αγόρι. Αυτό που σ' ενδιαφέρει είναι να παίξεις πολύ, να κερδίσεις τα υπόλοιπα παιδιά, να γίνεις σαν τον μπαμπά σου, να γίνεις δυνατός και να προστατεύεις αυτούς που θα σε χρειαστούν. Γεννιέσαι κορίτσι. Αυτό που σ' ενδιαφέρει είναι να παίξεις, συνήθως παιχνί-

Ο καθένας από εμάς βλέπει τον κόσμο διαφορετικά. Άλλος τον βλέπει δημιουργικά, άλλος πρακτικά, άλλος λογικά, άλλος συναισθηματικά κ.ό.κ. Σ' αυτό το έμφυτο shift προσθέστε ένα πάτημα ακόμα. Η γεωγραφική θέση του ατόμου με τις συνήθειες και τις παραδόσεις του τόπου του. Ακόμα ένα για το οικογενειακό του περιβάλλον. Ένα ακόμα για την εκπαίδευση και για τη διδασκαλία του. Ένα ακόμα για τις κοινωνικές προκαταλήψεις και συμβάσεις του. Ένα ακόμα

κι όλα γίνονται αλλιώς!

για το επάγγελμά του. Ένα ακόμα για το πώς θέλει να ζήσει τη ζωή του. Ένα ακόμα για τις ικανότητες και τις δεξιότητές του. Και με γνώμονα όλα αυτά τα φίλτρα ζούμε τελικά όλοι μας μια ζωή που μόνο εμείς βλέπουμε έτσι. Κέντρο της: ο εαυτός μας και η οπτική του.

Και ζεις. Ζεις στο έπακρον. Κάθε μέρα κάτι νέο. Κάτι καινούριο που σου αρέσει περισσότερο από το προηγούμενο. Κι άλλο, κι άλλο. Για σένα. Και η επιθυμία σου αντί να πληρούται αυξάνεται. Ο αδυσώπητος χρόνος δε ν σου χαρίζεται και σου υπενθυμίζει το πρόσκαιρο της φθαρτής σου φύσης. Κι εσύ που ακούς την κλεψύδρα ν' αδειάζει ζητάς πιο πολλά από φόβο μη και δεν προλάβεις να τα δεις και να τα γευτείς όλα.

Όμως κάτι σε πνίγει και δεν ευχαριστιέσαι αυτά που έχεις. Ίσως δεν είναι τα περισσότερα που αναζητείς! Ίσως δε σε πνίγει το ότι τελειώνει ο χρόνος! **Σε πνίγει**

το ότι ξέχασες να πατήσεις το πιο σημαντικό shift! Και ποιο να είναι τάχα αυτό: Μήπως δεν έχεις ό, τι επιθυμίες; Μήπως δεν πάτησες όποιο shift ήθελες;

«Το ταξίδι της ανακάλυψης δεν σημαίνει να ψάχνεις καινούρια μέρη αλλά να έχεις καινούρια μάτια».

Είναι το shift που θα απελευθερώσει τον έγκλειστο εαυτό σου. Είναι αυτό που θα αποκαλύψει τον πραγματικό σκοπό της ζωής σου, αλλά και την φύση σου. Αυτό που θα σε κάνει να βγάλεις τις παρωπίδες που σε κάνουν να κοιτάς μόνο τον εαυτό σου και θα σου ανοίξει τον δρόμο προς τον άλλο άνθρωπο. Το ν' αγαπάς τον πλησίον σου. Το να θυσιαστείς και να θυσιάσεις το θέλημά σου για τον άλλον. Να νιώσεις την Αγάπη του Θεού. Να Τον πιστέψεις! Και τότε ό, τι δεν σου έφτανε θα είναι αρκετό ή ακόμα θα είναι μια πλουσιοπάροχη εμπειρία. Γιατί όλα θα έχουν άλλο νόημα, άλλη γεύση και το κάθε δευτερόλεπτο πολύτιμο και όχι δυναστικό!

Θα βλέπεις πια με καινούρια μάτια!

Επιμέλεια:

Βασιλική Μποροβίλου
Φοιτ. Τμήμ. Ιστορίας και Αρχαιολογίας, Φιλοσοφικής Σχολής
ΕΚΠΑ

Πέρα από το Μουντιάλ και τα events...

Το Μουντιάλ είναι μία πολύ λαοφιλής διοργάνωση σε όλο τον κόσμο. Το περίφημο άγαλμα του Ιησού στη Βραζιλία «ντύθηκε» σε πολλές διαφημίσεις με τα logos των διαφόρων χορηγών και όλοι εμείς, καθηλωμένοι στους καναπέδες μας, παρακολουθούσαμε στις πλάσμα οθόνες μας σχολιάζοντας και φωνάζοντας υπέρ της Εθνικής Ελλάδος ή της ομάδας που υποστηρίζαμε στους υπόλοιπους αγώνες.

Την ίδια στιγμή που εμείς πίναμε τις δροσερές μας μπύρες, τρώγοντας και διασκεδάζοντας, στη Συρία κάποιοι άνθρωποι πάσχιζαν και πασχίζουν για το (για εμάς) αυτονόητο· την ζωή τους. Οι Χριστιανοί της Συρίας, του Πακιστάν, του Ιράν και άλλων χωρών της Ανατολής ζουν πρωτοφανείς διωγμούς λόγω της πίστης τους. Σπίτια λεηλατούνται, συνοικίες Χριστιανών γίνονται στόχος, ναοί καταστρέφονται, άνθρωποι δολοφονούνται με βασανιστικό τρόπο στα πλαίσια ενός βίαιου εξισλαμισμού από ακραίες ισλαμικές οργανώσεις που κηρύσσουν το μίσος. Πριν λί-

γες ημέρες διαβάσαμε στο διαδίκτυο από κληρικό που διακονεί στη Συρία ότι οι ισλαμιστές ζητούν από τους Χριστιανούς 7-10 γραμμάρια χρυσού κάθε μήνα προκειμένου να τους αφήσουν ζωντανούς. Σε περίπτωση δε που δεν είναι σε θέση να δώσουν αυτό τον χρυσό οι επιλογές είναι να ασπαστούν το Ισλάμ ή να θανατωθούν. Εκατοντάδες μάρτυρες έχουν αναδειχθεί τους τελευταίους μήνες σε όλες αυτές τις χώρες. Την ίδια στιγμή, στην Ελλάδα τίποτα δεν γίνεται γνωστό. Στην τηλεόραση κανένα δελτίο δεν ασχολείται και στον έντυπο τύπο, οι σχετικές ειδήσεις περνούν στα ψιλά γράμματα.

Ίσως δε μπορούμε να κάνουμε πολλά. Ίσως και να μπορούμε. Το μόνο σίγουρο είναι πως στην προσευχή μας πρέπει να έχουμε καθημερινά και με θέρμη αυτές τις ψυχές που διώκονται και τους δίνει ο Θεός ελπίδα, δύναμη και να τους ενισχύει στην πίστη. **Την ώρα που εμείς ψάχνουμε ποιο καινούριο κινητό κυκλοφορεί, σε ποιο νησί θα πάμε διακοπές, ποια νέα ταινία βγήκε στον κινηματογράφο κλπ κάποιοι, την ίδια στιγμή, διώκονται στο Όνομα του Ιησού, επιβεβαιώνοντας τον ευαγγελικό λόγο. Την ώρα που,**

όπως ενημερωνόμαστε από το διαδίκτυο στην Κύπρο, στην Λεμεσό, διοργανώθηκε πάρτυ με «event» τη «σταύρωση» ενός θαμώνα για να διασκεδάσουν

οι υπόλοιποι (!), μερικά χιλιάμετρα πιο πέρα κάποιοι φωνάζουν το δικό τους «Τετέλεσται» παραδίδοντας την ψυχή τους σ' Αυτόν που αγάπησαν πιο πολύ από την ύπαρξή τους. Οι μεν βλασφημούν διασκεδάζοντας, οι δε αγιάζονται μαρτυρώντας. Το lifestyle θα προβάλει τους πρώτους. Τους δεύτερους δεν θα επιτρέψει να τους δούμε ποτέ για να μη χαλάσει η αισθητική μας, να μην ξεφουσκώσουν οι ψεύτικες ανάγκες μας. Εξάλλου εκεί είναι απολίτιστοι, εμείς είμαστε ευρωπαίοι. Και βέβαια η μπάλα του Μουντιάλ δεν αποτελεί βλασφημία, ούτε συγκρίνεται

με τη «σταύρωση» της πίστης και της αξιοπρέπειας. Ας θυμόμαστε απλώς πως, πέρα από τη Βραζιλία που έντυσε τις φαβέλες στα χρώματα του Μουντιάλ, η πραγματική είδηση είναι στη Συρία. Σ' εκείνους που δεν παίρνουν εκατομμύρια από τους σπόνσορες για να προσφέρουν θέαμα, αλλά δίνουν το κεφάλι τους στους σύγχρονους διώκτες για να ακουμπήσουν την ψυχή τους στα χέρια του Θεού.

Επιμέλεια:

Δημήτρης Αναγνώστου
φοιτ. Νομικής

Καλοκαιρινό πυροτέχνημα

Κι εμείς χορτάτοι, μα το ναι, κάνουμε γλέντια ρεφενέ, βρε δε βαριέσαι αδερφέ!

Θυμάμαι, όταν ήμουν μικρή, η μητέρα μου είχε ένα κουτί - μπιζουτιέρα, μέσα στην οποία υπήρχε μια μπαλαρίνα που με το άνοιγμα του κουτιού, ξεκινούσε να χορεύει. Τουλάχιστον είχε το ερέθισμα και έκανε αυτό που έπρεπε να κάνει. Εμείς; Τι ακριβώς κάνουμε, όταν εγκλωβιζόμαστε στο τι θα φάμε, τι θα πιούμε, πόσα θα βγάλουμε; Θα με ρωτήσεις τι έπαθα σήμερα και σου τα γράφω όλα αυτά. Πρωί Δευτέρας... Υποφέρεις, θλίβεσαι κι αυτό θέλεις να το κάνεις λόγο. Μια γενιά χωρίς όνειρα, χωρίς νεύρο, χωρίς κόπο, χωρίς αναζήτηση. Μια γενιά που απλά ζει το σήμερα, σαν καλοκουρδισμένη μπαλαρίνα.

Αποκρυσταλλωμένοι στο παρόν, παγιδευμένοι μέσα στο μικρό μας παγάκι.

«**Τ**ι κακό κάνεις να ζεις, να έχεις ένα εισόδημα, ένα σπιτάκι, τον άνθρωπό σου, τα παιδιά σου, να φας, να ντυθείς, να μορφωθείς, να πας καμιά βόλτα, να χαρείς και να γυρίσεις σπίτι; Καλά να 'μαστε.»

Κι όμως, κανένας άνθρωπος δεν θα ακολουθήσει τον δαίμονα με σκοπό να γίνει εγκληματίας. Απλώς παραδίδεται σε ένα κατεστημένο που δεν εμφανίζεται να κάνει κάποιο κακό. Στο περίφημο έργο του Ντοστογιέφσκι «Οι αδελφοί Καραμάζωφ», ο σαρκωμένος δαίμονας συνομιλεί με έναν από τους αδελφούς, τον ορθολογιστή Ιβάν. Εμφανίζεται ως πολύ ευαίσθητος άνθρωπος, τόσο που ο Ιβάν άλλοτε τον θεωρεί φάντασμα και άλλοτε φανταστικό πρό-

σωπο. Αυτό άλλωστε επιδιώκει κι ο ίδιος. Άλλοτε ως άνθρωπος μας προσκαλεί εύκολα και συζητάμε μαζί του, άλλοτε ως πνεύμα μας φέρνει από άλλο κόσμο εμπειρία, εντυπωσιαζόμαστε από το μεταφυσικό βίωμα. Με εμπειρία χιλιάδων χρόνων στην πλάτη του ξέρει να μεταμφιέζεται σε ό, τι χρειαζόμαστε για να σκανδαλιστούμε ευκολότερα. «Είμαι ευαίσθητος, θέλω ο άνθρωπος να ζήσει εύκολα, να μην του λείψουν τα στοιχειώδη. Αυτό είναι καλοσύνη, αγάπη», ισχυρίζεται. Η αγάπη είναι το αγαπημένο ρούχο του διαβόλου. Αγαπά τα πάντα εκτός απ' τον Χριστό.

«**Ε**λα καημένη, τα μεταφυσικά είναι για τους ευαίσθητους, τους ρομαντικούς, τους ιδιόρρυθμους. Δεν βαριέσαι! Ζήσε την ζωή, ευχαριστήσου το τώρα και άσε το αύριο», «Όλοι αυτό κάνουν εξάλλου, τι πειράζει;», «Αν είσαι εσύ τόσο μεγαλόψυχος, πάρε τους αλλοδαπούς και τους άστεγους στο σπίτι σου». Η ψυχολογία του φραπέ, ο κοινός νους. Ο κοινός νους που υποστηρίζει όλες τις αδυναμίες, τις ευκολίες. Ο κοινός νους που ισοπεδώνει τον άνθρωπο σε έναν ανεπαίσθητο θάνατο. Πεθαίνεις, γιατί χάνεις τον ενθουσιασμό σου, γίνεσαι πεζός, βαριέσαι, αλλά συνηθίζεις, γιατί είναι εύκολο, δεν χρειάζεται προσπάθεια. «Ενθουσιασμός φως εν τη ψυχή ποιεί προς το μέλλον», έχει πει χρόνια τώρα ο Πλούταρχος, αλλά πού χρόνος και όρεξη να ασχοληθεί κανείς με τους αρχαίους. Ενθουσιασμός< ένθος= ένθεος= εν+ Θεός. Απόλυτα αφοσιωμένος στις βιοτικές μέριμνες, βαθαί χωμένος στον προβληματισμό της καθημερινότητας, τις ανάγκες, τα πάθη, τις συμβατικές πράξεις. Βολεμένος, αδιαφορείς για την άσκηση, χάνεις τον ενθουσιασμό, τον Θεό, χάνεις την έγνοια για την

σωτηρία σου, ο ψυχικός κόσμος παραλύει, δεν έχει καμία διάθεση για τίποτα πνευματικό.

Όμως, το ποτάμι είτε ράθυμο είτε ορμητικό μία μόνη κατάληξη έχει: την θάλασσα. Όταν, λοιπόν, η κλειψύδρα της ζωής φτάσει στο τέλος, όταν κλείσεις τα μάτια - κι αυτό είναι το μόνον σίγουρο, το πιο αναπάντεχο - θα αντιληφθείς μονομιάς τον πνευματικό κόσμο. Έναν κόσμο που τόσα χρόνια παραγκώνισες, αγνοούσες. Θα συναντήσεις Αυτόν, τον Χριστό. Πώς όμως θα μείνεις μαζί Του, αφού δεν τον γνωρίζεις;

Αυτή η καθημερινότητα είναι το πεδίο άσκησης, εξάσκησης της αγιότητας και της πνευματικότητας. Σε αυτήν θα γίνει το πλησίασμα, το δέσιμο με τον Χριστό. Κι «Ο αγαπών την εαυτού σωτηρίαν, μηχανεύεται» λένε οι πατέρες. Αυτός που αγαπά την σωτηρία

του, είναι πανούργος, μηχανεύεται τρόπους να αγωνισθεί, όπου κι αν είναι. Μήπως είναι καιρός να ζητήσουμε πρώτα την βασιλεία του Θεού; Γιατί το ελιξήριο της ζωής δεν προβλέπεται να ανακαλυφθεί άμεσα...

Φωτογραφία:
Αλέξανδρος
Παθαιός

Επιμέλεια:

Αναστασία Μπιτσάνη
φοιτ. Πολιτ. Μνη/κών ΕΜΠ

Κλειστή σχολή;

Το παράδειγμα του ΕΚΠΑ: μια προσωπική εμπειρία από έναν φοιτητή του Μαθηματικού Τμήματος

Αν θυμάμαι καλά, ήταν γύρω στις **20 Σεπτεμβρίου του 2013** που είχα ανέβει στην σχολή για τις επαναληπτικές εξετάσεις. Όλοι είχαμε πληροφορηθεί ότι σύσσωμη η πανεπιστημιακή κοινότητα του ΕΚΠΑ (Εθνικό & Καποδιστριακό Παν/μιο Αθηνών) είχε αποφασίσει να προβούν σε κινητοποιήσεις ως αντίδραση στην απόφαση της απόλυσης του μεγαλύτερου μέρους των εξακοσίων διοικητικών υπαλλήλων του ΕΚΠΑ (κυρίως υπαλλήλων που εργάζονται στις Γραμματείες των Σχολών, στις Βιβλιοθήκες, τους επιστάτες, τους θυρωρούς κ.ά.) από το αρμόδιο Υπουργείο. **Τελικά δεν εξετάστηκα σε κάποιο μάθημα εκείνη την ημέρα -αλλά και σε κανένα άλλο μάθημα για τους επόμενους τρεις μήνες,** αφού

λόγω των απεργιών όλα τα τμήματα του ΕΚΠΑ έμειναν κλειστά! Τα μαθήματα άρχισαν ξανά στις **17 Δεκεμβρίου** στο τμήμα μου -ήταν από τα πρώτα τμήματα, όπου τα μαθήματα ξεκίνησαν κανονικά.

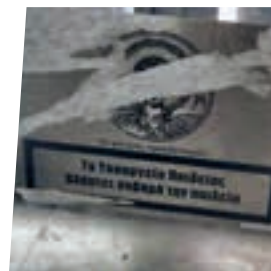
Θα ρωτήσετε: Τι έκανα όλο αυτό τον καιρό; Στην αρχή όλα φαινόταν ωραία, αφού οι διακοπές παρατείνονταν. Είχα βλέπετε την φρούδα ελπίδα ότι σύντομα η σχολή θα άνοιγε, θα έδινε εξετάσεις και τα μαθήματα θα άρχιζαν με μια μικρή καθυστέρηση... Η αλήθεια είναι ότι μετά από τόσον καιρό οι «διακοπές» έγιναν βαρετές. Πάντως, οι συζητήσεις με άλλους φοιτητές για τα υπέρ και τα κατά της όλης υπόθεσης ήταν πολύ συχνές.

Από την μία πλευρά ήταν το δίκαιο εργαζομένων που ξαφνικά βρίσκονταν χωρίς δουλειά! Από την άλλη πλευρά με τις σχολές για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα κλειστές, δημιουργούνταν διάφορα

προβλήματα: ο κίνδυνος να χαθεί το εξάμηνο για τους φοιτητές, οι τελειόφοιτοι να βλέπουν το πτυχίο τους να απομακρύνεται και τα έξοδα των φοιτητών από την επαρχία να διογκώνονται (στο ΕΚΠΑ οι φοιτητές αυτοί εκτιμάται ότι ανέρχονται σε μερικές χιλιάδες)! Ίσως ένα βασικό πρόβλημα -που συχνά παραβλέπεται εδώ στην Ελλάδα, αλλά είναι αδιανόητο στις χώρες του Εξωτερικού- είναι ότι το Πανεπιστήμιο της Αθήνας δεν επιτελούσε το σκοπό του: δηλαδή δεν λειτουργούσε.

Οι δυσκολίες που προέκυψαν για τους φοιτητές ως συνέπεια των απεργιών δεν ήταν λίγες... Σε αρκετές σχολές η εξεταστική του Σεπτεμβρίου συνεχίστηκε τον Ιανουάριο ή τον Φεβρουάριο (!), ενώ ταυτόχρονα ξεκίνησαν οι παραδόσεις μαθημάτων. Επιπρόσθετα αρκετές εξετάσεις ή παραδόσεις μαθημάτων

έγιναν το Σαββατοκύριακο. Πολλοί φοιτητές βρέθηκαν στη δύσκολη θέση να έχουν εξεταστική και παράλληλα παρακολούθηση μαθημάτων. Κάτι τέτοιο έγινε και στη δική μου σχολή. Επιπλέον το χειμερινό εξάμηνο παραλείφθηκε σε πολλά τμήματα του ΕΚΠΑ, ενώ σε όσα αποφασίστηκε να γίνουν και τα δύο εξάμηνα κανονικά, το ακαδημαϊκό έτος επεκτάθηκε ως τις αρχές Αυγούστου. Προσωπικά τελειώνω στις 30 Ιουλίου με τις εξετάσεις, ενώ στις αρχές του Σεπτεμβρίου πρέπει να είμαι έτοιμος για νέα εξεταστική. Αντίο καλοκαίρι...

Βέβαια, θα ήταν άδικο να μην αναφέρω και την άλλη πλευρά του θέματος. Πρόσφατη συνέλευση των πρυτάνεων της ελληνικής ανώτατης εκπαίδευσης κατέδειξε με ισχυρή επιχειρηματολογία ότι **η διαθεσιμότητα ή οι απολύσεις μεγάλου μέρους των εν λόγω διοικητικών υπαλλήλων έχει οδηγήσει τα ελληνικά πανεπιστήμια σε μεγάλα προβλήματα**. Για παράδειγμα, η φύλαξη των πανεπιστημιακών χώρων

καθίσταται αδύνατη με το συνεχώς μειούμενο προσωπικό. Το ίδιο ισχύει και για την διεκπεραίωση των καθηκόντων της γραμματείας στην κάθε σχολή. Επιπλέον, η χρηματοδότηση προς τα ελληνικά πανεπιστήμια έχει περιοριστεί δραματικά και όπως υποστηρίζει η πλειοψηφία των Ελλήνων πρυτάνεων από το Σεπτέμβριο η λειτουργία πολλών πανεπιστημιακών ιδρυμάτων θα είναι ιδιαίτερα προβληματική. Συνεπώς, οι απολύσεις των διοικητικών υπαλλήλων, ανεξάρτητα από το αν παραβιάζουν βασικά εργασιακά δικαιώματα, πάντως συντελούν στη δυσλειτουργία των ελληνικών πανεπιστημίων.

Για να είμαι ειλικρινής, δεν κατάφερα να καταλήξω στο ποια από τις δύο πλευρές υποστηρίζω. Αναγνωρίζω ότι οι διοικητικοί υπάλληλοι και οι καθηγητές διεκδικούσαν αυτό που θεωρούσαν δίκαιο. Η απόφαση για απολύσεις **αδιακρίτως και χωρίς αξιολόγηση θεωρώ πως κινείται σε λάθος κατεύθυνση. Αλλά μήπως -λέω μήπως- υπήρχε και κάποιος άλλος τρόπος αντίδρασης στα παραγγέλματα του Υπουργείου; Ή μήπως «ο**

σκοπός αγιάζει τα μέσα» και η σχολή έπρεπε να μείνει κλειστή για μήνες ή για χρόνια μέχρι να αλλάξει στάση το Υπουργείο;

Η αλήθεια είναι ότι οι περισσότεροι από τους φοιτητές που γνωρίζω προσωπικά είχαν περίπου τις ίδιες απόψεις με εμένα στο θέμα αυτό. Δηλαδή έμεναν στη μεθόριο των δύο πλευρών, μη γνωρίζοντας ποια να διαλέξουν. Κλείνοντας, να σημειωθεί ότι μάλλον νέες απεργιακές κινητοποιήσεις αναμένονται να ξεκινήσουν ως αντίδραση σε νέες κυβερνητικές αποφάσεις περί μεταθέσεων διοικητικών υπαλλήλων. Αν δεν υπάρξει μια σοβαρή αντιμετώπιση του προβλήματος, δεν πρόκειται να δοθεί και αποτελεσματική λύση, με αποτέλεσμα την ομηρία των φοιτητών. Καλό κουράγιο σε όλους μας...

Επιμέλεια:

Α. Μ.
Φοιτ. Μαθηματικού
Τμημ. ΕΚΠΑ

Η καρδιά του ανθρώπου στέλνει τον ψαλμό της εωθινής προσευχής της κατά την Ανατολή:

Κύριε, να ο ήλιος που σηκώθηκε πάλι λαμπρός πάνω από τη θάλασσα.

Κύριε, να η μέρα που στάθηκε με ολάνοιχτες τις ασημένιες φτερούγες πάνω από τη Γη. Κύριε, να οι πολιτείες που ξύπνησαν και μιλούν με ήχους ψηλούς από χτυπητό ατσάλι. Κύριε, άφησε το περιστέρι της εωθινής προσευχής μας να χαμοπετάξει ανάμεσα στα ιερά Σου πόδια.

Φύλαξε, Κύριε, νέα την ψυχή του όλη τούτη την καινούρια μέρα και μην αφήσει τη σκουριά της συνήθειας να βαραίνει τα φτερά της, να σκεβρώνει τα χορευτικά της μέλη.

Σώσε, Κύριε, την ψυχή του από το θάνατο της ομοιομορφίας, Κύριε, φύλαξε την μακριά από τη φοβερή ανωνυμία της αγέλης. Είναι μία σπίθα χρυσή, φευγάτη από την πυρκαγιά σου,

Κύριε, άπλωσε το χέρι σου, βούλωσε με την παλάμη σου την πηγή των ανέμων να μην τη

σβήσουν.

Κάθε στιγμή ας είναι νέα τα μάτια της, Κύριε, μάτια νεογένητα, που πρωτανοίγουν παρθενικά μπροστά σε νεογέννητον κόσμο.

Κύριε, φύλαξε την ψυχή του νέα. Κάθε στιγμή ας περιμένει μια καινούρια σου αποκάλυψη, κάθε στιγμή ας είναι πλούσια από το νέο σου θάμα που έρχεται. Φύλαξε, Κύριε, ανέγγιχτο τον πλούτο της Άνοιξης του. Ευλόγησε τα φύτρα. Πασπάτεψε με τ' αμέτρητα κλειστά λουλούδια που αδιάκοπα σκάνε τα ματάκια τους μέσα του.

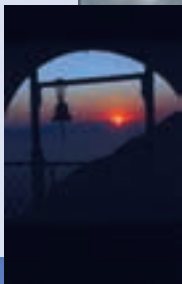
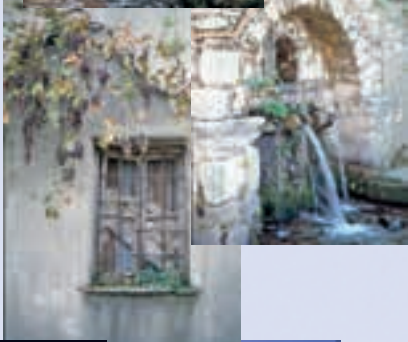
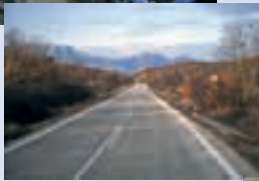
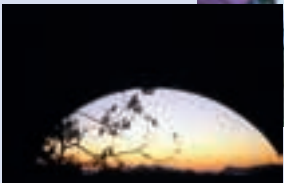
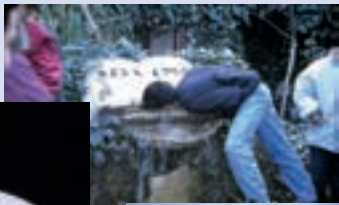
Προστάτεψε, Κύριε, στοργικά τη σπίθα του μέσα στην πατρική φούχτα των χεριών Σου.

Και σα βουληθείς να την καλέσεις πίσω, φως εκ φωτός, σαν προστάξεις την μικρή φλόγα να γυρίσει στο καμίνι της θειότητάς Σου, κάμε την, Κύριε, να γδυθεί τη σάρκα, έτσι χαρούμενα, όπως μια νύφη τον πέπλο του γάμου της.

*Από το «Τραγούδι της Γής»
του Στρατή Μυριβήλη
Εκδόσεις ΕΣΤΙΑ*

A

‘Ως χαρίεν ἐσθ' ἄνθρωπος ὅταν ἄνθρωπος ᾖ

Δηλ. «τι χαριτωμένο
πλάσμα που είναι ο
άνθρωπος, όταν εί-
ναι άνθρωπος»¹
Μένανδρος.

Φωτογραφία: Αλέξανδρος Παλαιός

Μια ματιά γύρω μας μπορεί να μας συγκλονίσει γι' αυτό που θα δούμε μέσα μας και έξω από εμάς. Καχυποψία, υποκρισία, μικροπρέπεια, φθόνος για την ευτυχία ή την επιτυχία του άλλου, αδιακρισία, συκοφαντία, σκληρότητα, συναισθηματική απονέκρωση. Σε επίπεδο κοινωνικών σχέσεων αδιαφορία, μοναξιά, εκμετάλλευση του άλλου, απανθρωπιά, επιθετικότητα, ρατσισμός, εθνικισμός, διεθνιστικός αποχρωματισμός, θρησκευτικός φανατισμός αλλά και μηδενισμός, περιθωριοποίηση και κυριαρχία των αναξίων. **Όλα αυτά τί σημαίνουν στην πράξη;**

Ένα σαθρό, σάπιο, διεφθαρμένο, έντονα κρισιακό πολιτικό

και κοινωνικό σύστημα που μέσα του αναπτύσσονται αφενός δυναμικές αμφισβήτησης και αφετέρου υπερσυγκέντρωση δύναμης σε λίγους υπονομεύοντας τη δημοκρατία και τα ανθρωπιστικά της ιδεώδη. Η διεύρυνση της φτώχειας που «κάνει να ζωντανεύουν» εικόνες σκοτεινών εποχών με ανθρώπους ν' αναζητούν την επιβίωση στα σκουπίδια των άλλων ή στο έγκλημα, οι ουρές των συσσιτίων, οι αναξιοπρεπείς τσακωμοί για μια σακούλα τρόφιμα, οι θηλιές στο λαιμό των απολυμένων ανθρώπων, οι αυτοκτονίες, η ασυνεννοησία των συγκατοίκων στις πολυκατοικίες για τα στοιχειώδη όπως

η καθαριότητα και η θέρμανση... Οι αναποδογυρισμένοι πάγκοι των αλλοεθνών μικροπωλητών από φασιστικά στοιχεία, η εκμετάλλευση του νόμου για τη συγκάλυψη οικονομικών ή πολιτικών εγκλημάτων, τα πλήθη των αγανακτισμένων αλλά και τα πλήθη των αδιάφορων συνθέτουν ένα τρομακτικό σκηνικό που δεν ξέρω αν υπήρχε σε λανθάνουσα κατάσταση και απλώς εκδηλώθηκε με την κρίση ή αν είναι πράγματι πρωτόγνωρο για εμάς τους Έλληνες, που συνηθίζαμε κάποτε να είμαστε ανθρώπινοι, πατριώτες, πολιτικά ενεργοί και αλληλέγγυοι.

Στην αντίπερα όχθη, εκεί που ακόμη η ελπίδα και το φως της ανθρωπιάς δεν έχουν σβήσει, λαμβάνονται πρωτοβουλίες για να ξαναβρούμε το χαμένο μας πρόσωπο. Υπάρχουν άνθρωποι που ατομικά ή οργανωμένα απλώνουν το χέρι στον συνάνθρωπο που υποφέρει, προσφέρουν απ' το υστέρημά τους, του κρατούν συντροφιά στη μοναξιά του, ενδιαφέρονται για την υγεία του, δίνονται στο λειτούργημά τους, εγκαταλείπουν την ασφάλεια και την ευδαιμονία του υλικού πολιτισμού για να βρεθούν στα πέρατα του κόσμου ή ψάχνουν

Ένα τρομακτικό σκηνικό που δεν ξέρω αν υπήρχε σε λανθάνουσα κατάσταση και απλώς εκδηλώθηκε με την κρίση ή αν είναι πράγματι πρωτόγνωρο για εμάς τους Έλληνες, που συνηθίζαμε κάποτε να είμαστε ανθρώπινοι, πατριώτες, πολιτικά ενεργοί και αλληλέγγυοι.

1 Ο Μένανδρος (Αθήνα, 342-292 π.Χ.) ήταν αρχαίος Έλληνας συγγραφέας, κορυφαίος εκπρόσωπος της Νέας κωμωδίας.

μέσα στα συντρίμια για να βρουν τη ζωή. Νοιάζονται όχι μόνο για τους ανθρώπους, αλλά και για τα ζώα, τα δέντρα, τα φυτά, αντιπαράβλλουν τον ανθρωπισμό και την ανεκτικότητα απέναντι σε κάθε φασιστική ή σεξιστική ιδεολογία, αγαπούν βαθιά την πατρίδα χωρίς να καταλήγουν σε αθεϊστικές, αναρχικές, αντιεθνικές αντιλήψεις και στην ουσία κρατούν ζωντανό το όραμα για έναν καλύτερο και δίκαιο κόσμο, όπου ο καθένας μας έχει λόγο και χώρο να υπάρχει.

Σε μια εποχή δύσκολη για την πλειονότητα - αν όχι για το σύνολο του πληθυσμού- **η λύση ή έστω ένα πρώτο βήμα προς την επίλυση του προβλήματος είναι η αλληλεγγύη και όχι η αδιαφορία.** Το να κλείνουμε τ' αυτιά και να βάζουμε παρωπίδες δεν είναι λύση. Είτε έχει να κάνει με έναν άνθρωπο που ζητάει ειλικρινά βοήθεια είτε με την κινητοποίηση προς μια εθελοντική οργάνωση ακόμα και ένα απλό «τί συμβαίνει στη ζωή σου;» μπορεί να κάνει τη διαφορά. **Δεν έχεις μόνο εσύ προβλήματα. Άνοιξε τα μάτια και το μυαλό και σταμάτα ν' αδιαφορείς!**

Βέβαια, θα σκέφτεσαι, γιατί να ενδιαφερθώ εγώ αν όλοι αδιαφορούν για μένα; Αν ζητήσω βοήθεια θα τρέξει κανείς; Έχεις απόλυτο δίκιο να νιώθεις έτσι, όμως αυτή ακριβώς η εγωιστική νοοτροπία της ανταπόδοσης είναι που δημιουργεί το νέφος της αδιαφορίας. **Το ενδιαφέρον είναι όπως το χαμόγελο: Μεταδοτικό!!!** Αν βοηθήσεις κάποιον, θα δώσεις την ώθηση και σε κάποιον άλλον ν' ασχοληθεί με τα προβλήματα ενός τρίτου και πάει λέγοντας. Δες το σαν μια αλυσιδωτή αντίδραση της οποίας αφετηρία θα είσαι εσύ.

Στην κοινωνία μας ωστόσο συνυπάρχουν δύο είδη εθελοντισμού. Ο πρώτος που μετριέται με την απόδοση του κέρδους και ο δεύτερος που ως μοναδική κινητήρια δύναμη έχει την καρδιά του ανθρώπου και ανταπόδοση-αντίδωρο την ευτυχία του συνανθρώπου-αδελφού. Θα αναρωτιέται, λοιπόν, κανείς γιατί να διαθέσει από τον προσωπικό του χρόνο ίσως και τα χρήματα του για να βοηθήσει έναν κόσμο, **στον οποίον** φαίνεται να κυριαρχεί η αδιαφορία και η κακία, και να μην ασχοληθεί και αυτός με τον εαυτό του και την οικογένειά του, ώστε να ζήσει όσο πιο ευχάριστα γίνεται μέχρι που θα φύγει από αυτή τη ζωή. Ή γιατί να μην βοηθήσει κι αυτός μόνο, όταν έχει να κερδίσει από αυτό. Εκ πρώτης όψεως ακούγεται απολύτως λογικό.

Ωστόσο ένας Χριστιανός ξέρει πολύ καλά πως δεν υπάρχει αυτή μόνο η ζωή· ξέρει πως αποσκοπεί σε μια ανώτερη που είναι ο Παράδεισος και γι' αυτήν αγωνίζεται και αγωνιέται. Στο βιβλίο των Παροιμιών γράφει ο σοφός Σολομών: «*Δανείζει Θεῷ ὁ ἐλεῶν πτωχόν*» (Παρ. 1θ' 17). Δηλαδή, αυτός που ελεεί τον πτωχό αδελφό του, στην ουσία δανείζει στον Θεό. Ό,τι προσφέρει στον πτωχό, ο Θεός θεωρεί ότι το προσφέρει σ' Εκείνον. Έτσι ακόμη και η πιο μικρή καλή μας πράξη λαμβάνει άπειρη αξία, αφού τελικά απευθύνεται στο Θεό. Κι η αμοιβή που την ακολουθεί είναι ό,τι ανώτερο μπορεί να ποθήσει ο άνθρωπος: **Η Βασιλεία των ουρανών!**

Ο απόστολος Παύλος, υπογραμμίζοντας το γεγονός ότι υπηρετώντας τους αδελφούς μας υπηρετούμε τον ίδιο τον Κύριο, μας προτρέπει: «*Πάν ὃ,τι ἐὰν ποιῇτε, ἐκ ψυχῆς ἐργάζεσθε, ὡς τῷ Κυρίῳ καὶ οὐκ ἀνθρώποις*» (Κολασ. γ' 23). Δηλαδή καθετί που κάνετε, να το εργάζεστε πρόθυμα και με την καρδιά σας, σαν να το εργάζεσθε στον Κύριο και όχι σε ανθρώπους. Αλήθεια, αν συνειδητοποιούσαμε ότι κάθε καλό έργο που επιτελούμε έχει την αναφορά του στον Χριστό,

τότε με πόση περισσότερη προθυμία και αυταπάρνηση θα αναλαμβάναμε να το εκτελέσουμε; Ποιός από μας, αν ο Χριστός του ζητούσε λίγο ψωμί, δεν θα Του έδινε αμέσως; Ή αν μάθαινε ότι πονά και υποφέρει, δεν θα έσπευδε να Τον επισκεφθεί και να Τον ανακουφίσει; Ποιός δεν θα φιλοξενούσε τον Χριστό στο σπίτι του; Όταν δίνουμε τον εαυτό μας

Αν βοηθήσεις κάποιον, θα δώσεις την ώθηση και σε κάποιον άλλον ν' ασχοληθεί με τα προβλήματα ενός τρίτου και πάει λέγοντας. Δες το σαν μια αλυσιδωτή αντίδραση της οποίας αφετηρία θα είσαι εσύ.

και προσφέρουμε από τα υπάρχοντά μας στον πλησίον, ανταποδίδουμε στον Κύριο αυτά που τόσο πλουσιοπάροχα μας δώρισε Εκείνος.

Πρώτος εθελοντής άλλωστε υπήρξε ο θεάνθρωπος Χριστός, ο οποίος πέρασε από μαρτύρια και έδωσε και την ίδια του τη ζωή για εμάς. Αλλά και οι μάρτυρες και οι άγιοι της εκκλησίας ακολουθώντας το παράδειγμα του Κυρίου προσέφεραν εθελουσίως τη ζωή τους για χάρη του Χριστού και των ανθρώπων. Έτσι και κάθε Χριστιανός οφείλει να ενδιαφέρεται για τον συνάνθρωπο και να προσφέρει ανιδιοτελώς τη βοήθεια του.

Επιμέλεια:

Μαρίλη Παππά
Φοιτ. Πολιτικών Μηχανικών
ΕΜΠ

40 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΙΣΒΟΛΗ «ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΞΕΧΝΑ, ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΞΕΧΝΙΕΤΑΙ»

Μία φράση που μετρά από το 1974 σαράντα ολόκληρα χρόνια ύστερα από την τρομερή τραγωδία που άρχισε τον Ιούλιο και τελείωσε τον Αύγουστο του θλιβερού εκείνου έτους. Μία φράση που αντηχεί κάθε ώρα και στιγμή στους συγγενείς των 1.400 αγνοουμένων, των «υπέρ πίστεως και πατρίδος» πεσόντων στρατιωτών του Ελληνοκυπριακού στρατού και της ΕΛΔΥΚ (Ελληνική Δύναμη Κύπρου) καθώς και των ανθρώπων που βασανίσθηκαν και κακοποιήθηκαν από βάρβαρα

χέρια Τούρκων. Φυσικά σε όλους αυτούς έρχονται να προστεθούν και οι περίπου 200.000 Ελληνοκύπριοι, που εκτοπίστηκαν βίαια από τις εστίες τους και παραμένουν μέχρι και σήμερα πρόσφυγες που αναμένουν με νοσταλγία και ελπίδα την επιστροφή τους.

Μπορεί ως Έλληνες 40 χρόνια μετά να μην ξεχνάμε τη βάρβαρη εισβολή, μετά την οποία το 36,2 % της Ελληνικής Κυπριακής γης κατέληξε να είναι υπό παράνομη τούρκικη κατοχή, δυστυχώς όμως αγνοούμε τα ιστο-

ρικά γεγονότα που μας έφεραν σε αυτό το ύστατο σημείο. Επιβάλλεται, λοιπόν, μία αναδρομή στο παρελθόν διότι **ο άνθρωπος που δε γνωρίζει την ιστορία του είναι καταδικασμένος να την ξαναζήσει.**

Η αναδρομή αυτή αρχίζει από το 1950, όταν ακόμα η Κύπρος βρισκόταν υπό την Αγγλική κατοχή. Τότε, με πρωτοβουλία της Εκκλησίας της Κύπρου διεξάγεται ανοικτό δημοψήφισμα (με υπογραφές) όπου το 95,7 % του Κυπριακού λαού (Ελληνοκυπρίων

και Τουρκοκυπρίων) ψηφίζει υπέρ της Ένωσης με τη Μπέρα Πατρίδα, την Ελλάδα. Οι Άγγλοι αποικιοκράτες αρνήθηκαν να το αναγνωρίσουν παραβιάζοντας το καταστατικό του ΟΗΕ και μάλιστα αύξησαν

βαση του Αρχιεπισκόπου Μακαρίου και της Ελληνικής Κυβέρνησης συμφωνία, η οποία, όμως, δεν δικαιώνει τον αγώνα της ΕΟΚΑ (αφού ναι μεν αποχωρεί η Αγγλία από το νησί, αλλά δεν προκύπτει η

ση των πυρών και τον χωρισμό της Λευκωσίας στη μέση σε ελληνοκυπριακή και τουρκοκυπριακή από την «Πράσινη Γραμμή». Βέβαια τα γεγονότα δεν ήταν και τόσο «τυχαία» αφού κατά τις εχθροπραξίες φάνηκε η ετοιμότητα που είχε σε οπλισμό η Τουρκοκυπριακή κοινότητα. Αποχωρούν από την Κυπριακή Βουλή οι Τουρκοκύπριοι βουλευτές, με την Ελλάδα να αποστέλλει κρυφά στο νησί για να προστατεύσει τον Ελληνικό πληθυσμό μία μεραρχία, αποτελούμενη από 8.000 άντρες και μεγάλο αριθμό τεθωρακισμένων και άλλου οπλισμού, καθώς σιγά σιγά αρχίζουν και κλείνονται οι Τουρκοκύπριοι σε θύλακες διάσπαρτους στο νησί. Ένας από αυτούς του θύλακες ήταν και το χωριό Κοφίνου όπου **τα επεισόδια και τα γεγονότα που συνέβησαν εκεί έμελλε να γίνουν η αρχή του τέλους.**

Η Κοφίνου ήταν μεγάλος θύλακας των Τουρκοκυπρίων από τον οποίο ένοπλοι Τουρκοκύπριοι προκαλούσαν συχνά προβλήματα στο κεντρικό οδικό δίκτυο του νησιού. Έτσι, λοιπόν, το 1967, αφού ο ΟΗΕ για μια ακόμη φορά αδιαφόρησε, γίνεται επέμβαση με οργανωμένο στρατό από την Ελληνοκυπριακή πλευρά με αποτέλεσμα να προκληθούν επεισόδια και νεκροί εκατέρωθεν. Τότε η Τουρκία απείλησε με πόλεμο τόσο την Ελλάδα όσο και την Κύπρο και η Ελληνική κυβέρνηση υποχωρώντας για μία ακόμη φορά, με τη συγκατάθεση του Αρχιεπισκόπου Μακαρίου, απέσυρε πίσω στην Ελλάδα την Ελληνική μεραρχία. Μετά από αυτό η Κύπρος αποδυναμώθηκε πάρα πολύ στρατιωτικά με συνέπεια η

τη βαναυσότητά τους έναντι των Ελλήνων. Έτσι το 1955 ιδρύεται η **Εθνική Οργάνωση Κυπρίων Αγωνιστών (ΕΟΚΑ)** που είχε ως στόχο την αποτίναξη του Αγγλικού ζυγού και εν συνεχεία την πολυπόθητη Ένωση με την Ελλάδα. Μέσα στην τετράχρονη δράση της οργάνωσης πάνω στο νησί, οι ήρωες της ΕΟΚΑ υπό την καθοδήγηση του Αρχηγού τους Γεώργιου Γρίβα «Διγενή» κατάφεραν σοβαρά πλήγματα στο γόπητρο των περίφημων Ειδικών Δυνάμεων της Αγγλίας (SAS) που όμοιές τους ιστορικά δεν έχουν επαναληφθεί, παρότι δεν επρόκειτο για τακτικό στρατό. Οι μαχητές και ήρωες της ΕΟΚΑ εξυμνήθηκαν από πολλούς ανά τον κόσμο. Ενδεικτικά αναφέρονται ο Γρηγόρης Αυξεντίου, υπαρχηγός της ΕΟΚΑ, που με τη θυσία του συγκίνησε το παγκόσμιο σκηνικό και ο Ευαγόρας Παλληκαρίδης ο οποίος απαχονίστηκε σε ηλικία μόλις 19 χρονών.

Με την μεγάλη, λοιπόν, πίεση που της ασκήθηκε αλλά και την ταπείνωση που υπέστη, η Αγγλία αναγκάζεται το 1960 να υπογράψει και με την συγκατά-

Ένωση με την Ελλάδα) και παράλληλα οι Άγγλοι «ρίχνουν στο παιχνίδι» την Τουρκία, η οποία μέχρι τότε δεν είχε κανένα λόγο πάνω στο νησί, ως εγγυήτρια δύναμη.

Δημιουργείται, έτσι, η Κυπριακή Δημοκρατία με πρόεδρο τον Αρχιεπίσκοπο Μακάριο, με συγκυβέρνηση Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων. Φυσικά η συγκυβέρνηση αυτή ήταν εύθραυστη και αυτό φάνηκε ιδιαίτερα με τις ταραχές του 1963. Συγκεκριμένα η άρνηση του Τουρκοκύπριου αντιπροέδρου της Δημοκρατίας να συμφωνήσει με την αναθεώρηση του συντάγματος διέλυσε τις, όχι και τόσο καλές, σχέσεις μεταξύ των δύο κοινοτήτων και ένα «τυχαίο» γεγονός τα Χριστούγεννα του ίδιου έτους ήταν αρκετό για να αρχίσουν εχθροπραξίες μεταξύ Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων στην Λευκωσία. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα την επέμβαση της «συμμάχου» Μ. Βρετανίας για την παύ-

Τουρκία, βρίσκοντας αφορμή από το επαίσχυντο πραξικόπημα της Ελληνικής χούντας στις 15 Ιουλίου του 1974 κατά του Μακαρίου, να κάνει την **απόβαση στις 20 Ιουλίου του 1974 σχεδόν χωρίς ουσιαστική αντίσταση**. Στις 23 Ιουλίου και ενώ η Τουρκία κατείχε μόνο το 4% του νησιού, γίνεται εκκενρία μεταξύ των αντιμαχόμενων πλευρών, η οποία δεν γίνεται σεβαστή από τη Τουρκία που συνεχίζει τις επιχειρήσεις ενώ η Ελλάδα, που είχε πλέον δημοκρατικό πολίτευμα ύστερα από την πτώση της χούντας, δείχνει μεγάλη και αδικαιολόγητη αδράνεια. Κατάληξαι έτσι στην δεύτερη μεγάλης κλίμακας τούρκικη επιχείρηση στις 14 Αυγούστου του 1974 με την Τουρκία και πάλι ανενόχλητη να προελαύνει και να παίρνει υπό την κατοχή της το 36,2 % της Κύπρου το οποίο διατηρεί μέχρι και σήμερα. Ιδιαίτερη μνεία όμως πρέπει να γίνει στους στρατιώτες της ΕΛΔΥΚ καθώς και στην ολιγάριθμη Εθνική Φρουρά που πολέμησαν με όλες τους τις δυνάμεις χωρίς καμία βοήθεια και καθοδήγηση κατά των πολυάριθμων Τούρκων. Συνολικά 3.000 άτομα (Ελλαδίτες και Κύπριοι) βρήκαν τον θάνατο στην μαρτυρική νήσο χωρίς να υπολογίζονται οι 1.619 αγνοούμενοι.

Σαράντα χρόνια μετά, ακόμα συνεχίζουν να υπάρχουν οι συνέπειες εκείνου του μαύρου καλοκαιριού, με την διεθνή κοινότητα πολλάκις να έχει καταγγείλει την παράνομη κατοχή των Τούρκων. Παρά το πέρασμα αυτών των σαράντα ετών, **δεν έχει αλλάξει**

ουσιαστικά απολύτως τίποτε εκτός από μερικές εξαιρέσεις με την δικαίωση ορισμένων προσφύγων σχετικά με τις κατεχόμενες περιουσίες τους, εξαιρέσεις οι οποίες είναι αμελητέες αν σκεφτούμε ότι η Τουρκία συνεχίζει την παράνομη δράση της και τον εποίκισμό των κατεχόμενων εδαφών με πολλούς Τούρκους από την Τουρκία.

Έχουμε ηθικό χρέος ως Έλληνες να μην ξεχνάμε ποτέ τα γεγονότα της πρόσφατης ιστορίας του νησιού για να μπορέσουμε έτσι να δούμε πιο καθαρά και τα σημερινά προβλήματα που βιώνουμε σε εθνικό επίπεδο. Ως

χριστιανοί ας προσευχόμαστε για όλες εκείνες τις ψυχές που έδωσαν το αίμα τους για την Κύπρο αλλά και για τους συγγενείς των θυμάτων που επέζησαν και ζουν αυτήν την τραγωδία καθώς και για τους πρόσφυγες που βλέπουν τα σπίτια τους να κατοικούνται από τους κατακτητές. Πάνω απ' όλα να προσευχηθούμε όλοι μας η Κύπρος να γίνει και πάλι ενιαία και ελεύθερη, οι πρόσφυγες να επιστρέψουν στα σπίτια τους και να συνεχίσει ενισχυμένη η Κυπριακή Δημοκρατία. **Και όταν ζητάς από τον Θεό, Εκείνος πάντα δίνει!**

Επιμέλεια:

Γιάννης Μπέκος
Φοιτ. Τμ. Μηχανολόγων
Μηχανικών ΕΜΠ

Βιβλιογραφία:

Κων/νος Αλεξ. Δημητριάδης, Κύπρος 1974- Η μεγάλη προδοσία, εκδ. Πελασγός
Σ. Παπαγεωργίου, Επιχείρηση Κοφίνου, εκδ. Κ. Επιφανίου
Ι. Γ. Κασσίνης, Απομνημονεύματα του Αγώνα της ΕΟΚΑ, εκδ. Ταμασός

«Εξωκκλήσια»

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΠΑΡΕΜΒΟΛΗΣ»

Λάβετε μέρος στον φωτογραφικό διαγωνισμό της «Παρεμβολής», πάρτε τις φωτογραφικές σας μηχανές, επιστρατεύστε τη φαντασία και το μεράκι σας και στείλτε στη Σύνταξη του περιοδικού τις δικές σας φωτογραφίες από εξωκκλήσια της περιοχής σας, των διακοπών σας ή από μέρη που έχετε επισκεφθεί!

Ο πρώτος νικητής θα κερδίσει μία φωτογραφική μηχανή Nikon. Ο δεύτερος μία πολυτελή κασετίνα 9 τόμων με κείμενα και φωτογραφικό λεύκωμα από τα μεγαλύτερα προσκυνήματα της Ορθοδοξίας. Τέλος, οι επόμενες τρεις καλύτερες συμμετοχές θα κερδίσουν από έναν συλλεκτικό τόμο της «Παρεμβολής» με όλα τα τεύχη του 2013.

Όροι συμμετοχής στο διαγωνισμό:

- Οι συνεργασίες θα πρέπει να αποσταλούν μέχρι τις **31 Οκτωβρίου 2014**, σε ηλεκτρονική μορφή και υψηλή ανάλυση στη διεύθυνση xfe@xfe.gr.
- Οι φωτογραφίες, είτε σε ηλεκτρονική είτε σε έντυπη μορφή, πρέπει να συνοδεύονται από τα στοιχεία του αποστολέα (ονοματεπώνυμο, ιδιότητα, κινητό τηλέφωνο για επικοινωνία, email) καθώς και από τον τόπο στον οποίο βρίσκεται κάθε εξωκκλήσι. Κάθε πρόσωπο μπορεί να αποστείλει έως και δύο φωτογραφίες. Τυχόν λεζάντες (μέχρι 150 λέξεις) που θα συνοδεύουν τις φωτογραφίες, θα συνεκτιμηθούν κατά την αξιολόγηση των συνεργασιών.
- Οι φωτογραφίες που θα αποσταλούν πρέπει να είναι πρωτότυπες και σε κάθε περίπτωση ο αποστολέας τους να διαθέτει τα πνευματικά δικαιώματα. Το περιοδικό δεν φέρει καμία ευθύνη για τις φωτογραφίες που θα λάβει ως προς τα πνευματικά δικαιώματα.
- Τα εξωκκλήσια μπορούν να βρίσκονται σε οποιοδήποτε μέρος.
- Η αξιολόγηση των φωτογραφιών θα γίνει από τη συντακτική επιτροπή και μέλη της Χριστιανικής Ενώσεως Επιστημόνων. Τα ονόματα και οι συνεργασίες που κρίθηκαν ως οι καλύτερες, μεταξύ των οποίων και εκείνες που θα βραβευθούν, θα δημοσιευθούν στο επόμενο τεύχος.
- Για οποιαδήποτε πληροφορία ή διευκρίνιση επικοινωνήστε στο xfe@xfe.gr

Στιγμές από μian αλησμόνητη κατασκήνωση...

Τρίτη 5 Αυγούστου 2014 και ώρα 18:30 μια παρέα περίπου 25 ανθρώπων αναχωρούν από διάφορα μέρη της Αττικής για το λιμάνι του Πειραιά. Η αναστάτωση στα πανεπιστήμια, η διακοπία στις μαθητικές κατασκηνώσεις κλπ. δεν επέτρεψαν σε περισσότερους φίλους φέτος να έρθουν μαζί. Προορισμός μας η μυροβόλος Χίος! Γύρω στις 20:00 φτάσαμε στο λιμάνι και κατευθυνθήκαμε προς τον τόπο συνάντησής μας με το συμβούλιο της ΧΦΕ και τα άλλα παιδιά που θα έρχονταν μαζί μας. Ορισμένοι γνωστοί, άλλοι πάλι όχι. Εκεί στην αναμονή πιάσαμε τις πρώτες κουβέντες και αρχίσαμε να γνωριζόμαστε. «Με τι ασχολείσαι;», «Πού σπουδάζεις;», «Παίζεις κι εσύ κιθάρα;», «Έχεις ξαναπάει στη Χίο;»... Γύρω στις 22:00 μμ. αφήσαμε τον Πειραιά και βάλαμε πλώρη ίσια για Χίο. Στο πλοίο συνεχίστηκαν για λίγο οι κουβέντες γνωριμίας και κατόπιν λίγο UNO, «λίγο» φαΐ, λίγος ύπνος...

Προς ευχάριστη έκπληξη όλων μας, στις 04:30 το πρωί (!) της Τετάρτης φτάσαμε στη Χίο. Η φιλοξενία στη Σχολή

Μηχανικών στο κέντρο της πόλης αναγκαία, ίσα να κάνουμε ένα... restart και να ανηφορίσουμε προς το «Θαβώρ» των Θυμιανών, την κατασκήνωση της Χριστιανικής Εστίας Χίου «Αλέξανδρος Γκιάλας». Είχε ξημερώσει η μεγάλη εορτή της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος! Μεγάλη μέρα. Και ποια μεγαλύτερη ευλογία από το να ξεκινάς την κατασκηνωτική περίοδο με Θεία Λειτουργία στο ναό της κατασκήνωσης; Στα πλαίσια της Θ. Λειτουργίας πραγματοποιήσαμε μνημόσυνο για την ψυχή του κεκοιμημένου Υπευθύνου της Χ.Φ.Ε. Ιωάννου Ζαρταλούδη που φέτος, για πρώτη φορά δε θα ήταν κοντά μας με τη φυσική του παρουσία. Ξεχωριστή ευλογία και το γεγονός της παρουσίας ως λειτουργού, του ιερομονάχου Θεολόγου ο οποίος ήρθε από την Κερασιά του Αγίου Όρους και τίμησε με την παρουσία του την κατασκήνωσή μας! Μετά τη Θεία Λειτουργία απολαύσαμε ένα πλουσιότατο πρωινό το οποίο, είχαν την καλοσύνη να ετοιμάσουν οι φοιτήτριες που βρίσκονταν εκεί και ολοκλήρωναν τη δική τους κατασκηνωτική αποστολή.

Σειρά είχε μια σύντομη ξενάγηση-περιήγηση στην πόλη της Χίου. Βόλτες, συζητήσεις και... selfies! Το μεσημέρακι, ένα εορταστικό γεύμα μας περίμενε δίπλα στη θάλασσα με νοστιμότητα τσιπούρα και άλλα εδέσματα! Γύρω στις 18:00 μμ. Επιστρέψαμε στην κατασκήνωση όπου και εγκατασταθήκαμε.

Τακτοποιηθήκαμε και είχαμε την ευκαιρία να γνωριστούμε με το χώρο που ήταν άγνωστος για όσους τον επισκέπτονταν για πρώτη φορά, όπως εγώ. Χώρος ζεστός, φροντισμένος που μοσχοβολούσε από τους βασιλικούς! Σε ύψωμα, με θέα απέναντι το Τσεσμέ, μέσα στα πεύκα και λίγο πιο πάνω από τα μαστιχόδεντρα. Όσπου έφθασε η ώρα του δείπνου! Εορταστική μέρα, εορταστικό και το δείπνο αφού σ' αυτό είχαμε άλλη μία ευλογία, να συνεστιάσουμε με τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Χίου, Ψαρών και Οινουσών, κ. Μάρκο που κάθε χρόνο μας ενθουσιάζει με την αγάπη και τις συζητήσεις που κάνουμε μαζί του. Μετά την προσωπική γνωριμία με τον καθένα μας ακολούθησε μια πολύ ζωντανή ελεύθερη συζήτηση.

Πέμπτη 7 Αυγούστου 2014 και με ένα πλούσιο πρωινό και ένα δροσιστικό μπάνιο στην παραλία του Καρφέ, ξεκίνησε η δεύτερη μέρα της κατασκήνωσής μας. Είχαμε τη χαρά να λάβουμε το σύνθημα της κατασκηνωτικής μας περιόδου απ' τον π. Θεολόγο. Σύνθημά μας λοιπόν, η «Διακονία». Διακονία ως εκκλησιαστικό φρόνημα, ως βίωμα προσωπικό και συλλογικό. Μία λέξη που έχουμε ξεχάσει παρότι ο Κύριός μας ήταν αυτός που τη δίδαξε έμπρακτα και αδιάλειπτα. Οι μέρες που ακολούθησαν ήταν μια προσπάθεια έμπρακτης βίωσης του συνθήματος, αρχής γενομένης από τα πιο απλά: το στρώσιμο της κουζίνας από την «Ομάδα Αγάπης», την καθαριότητα των τουαλετών και του υπόλοιπου κατασκηνωτικού χώρου κλπ. Άλλωστε, καθημερινά το παράδειγμα των κυριών της κουζίνας που διακονούσαν μαγειρεύοντας, μας υπενθύμιζε το σύνθημα.

Το βραδάκι της ίδιας μέρας τελέσαμε την Παράκληση στην Παναγία στο ναό του προφήτη Ηλία, στο ναό της κατασκήνωσης, ενώ μετά το δείπνο, ακολούθησε προβολή διαφόρων φωτογραφιών από τη συλλογή του π. Θεολόγου από το Κονγκό και την πρόσφατη επίσκεψή του στην Πισιδία, κοντά στο Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη, κ. Σωτήριο. Ήταν εντυπωσιακό το έργο της Ιεραποστολής στην Αφρική, η πίστη των νεοφώτιστων, αλλά και η νέα προοπτική που ανοίγεται στην Πισιδία, στην Τουρκία με το ζήλο του Σεβασμιωτάτου κ. Σωτηρίου και τον αγώνα της τοπικής Εκκλησίας.

Παρασκευή 8 Αυγούστου 2014 και η μέρα του μεγάλου μας Τουρ έφτασε! Μετά από την πρωινή μας Δοξολογία και ένα ακόμα πλούσιο πρωινό, αναχωρήσαμε. Πρώτη στάση κάναμε στο ασκητήριο του Αγίου Μακαρίου του Νοταρά, όπου γνωρίσαμε τόσο το βίο του Αγίου, όσο και για την ιστορία της περιοχής με τη πρόθυμη ξενάγηση του κ. Κώστα Παραδείση. Κατόπιν, κατευθυνθήκαμε στα βόρεια του νησιού και συγκεκριμένα στην περιοχή της Αγίας Μαρκέλλας. Εκεί, αφού συμμετείχαμε στην Παράκληση προς την Αγία στο ομώνυμο προσκύνημα, κάναμε μία πολύ όμορφη διαδρομή, περίπου 1.500 μέτρων, παραλιακά, που οδηγούσε στο προσκύνημα της Αγίας Μαρκέλλας, ένα μέρος όπου, σύμφωνα με την παράδοση, μαρτύρησε η Αγία.

Αφού αφήσαμε την περιοχή της Αγίας Μαρκέλλας, κατευθυνθήκαμε προς την περιοχή του Μάναγρου, όπου και σταματήσαμε για το καθημερινό μας μπάνιο! Το νερό αρκετά δροσερό, αλλά εμείς... δεν πτοηθήκαμε! Αμέσως μετά το μπάνιο, μας περίμενε ζεστό φαγητό, ετοιμασμένο και συσκευασμένο, με πολλή αγάπη από τις κυρίες της κουζίνας, που για ακόμα μια φορά μας έκαναν να μη νοσταλγούμε και πολύ τα αρτύσιμα εδέσματα...! Ακολούθησε μια διαδρομή μιας ώρας περίπου με το πούλμαν για να φτάσουμε στο Πυργί. Φημισμένο για την αρχιτεκτονική των σπιτιών του και την ιδιόμορφη εξωτερική τους διακόσμηση με τα γνωστά «ξυστά», μας ταξίδεψε λιγάκι με τα γραφικά σοκάκια του σε άλλες εποχές. Σειρά στα νοτιόχωρα είχε το καστροχώρι των Μεστών, ένα όμορφο και γραφικό χωριό της Χίου με δρόμους-λαβύρινθους, τον πανέμορφο ναό των Ταξιαρχών, την προτομή του Γ. Βερίτη και την παραδοσιακή πλατεία στην οποία μάλιστα ήπιαμε και τον απογευματινό μας καφέ και παραδοσιακούς χυμούς απ' τον Κάμπο της Χίου!

Γύρω στις εφτά το απόγευμα επιστρέψαμε πίσω στην κατασκήνωσή μας και... φύγαμε κατευθείαν για ένα ανεπανάληπτο αγώνα basket. Αφού ξεδιπλώσαμε το ταλέντο μας στο γήπεδο,

δειπνήσαμε και παρακολουθήσαμε μία γαλλική ταινία που προκάλεσε αρκετές συζητήσεις γύρω από τη συναισθηματική εγκατάλειψη των παιδιών από τους γονείς και τις σχέσεις στην κοινωνία. Ευτυχώς αποφορτιστήκαμε τελώντας την Παράκληση στην Παναγία, στην οποία, παρά την κούραση της ημέρας, ψάλλαμε άπαντες! Ήταν μοναδική εμπειρία να ακούς τόσους φοιτητές να συντονίζονται με μία φωνή και να απευθύνουν αυτά τα εγκώμια στην Υπεραγία Θεοτόκο!

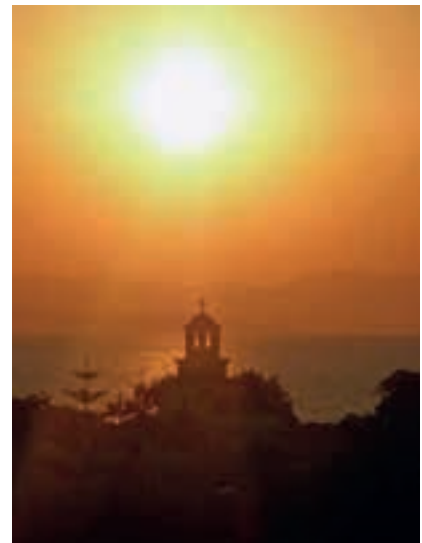
Σάββατο 9 Αυγούστου 2014 και οι πρώτες κουβέντες για την επικείμενη (την επόμενη μέρα) αναχώρησή μας για την Αθήνα άρχισαν. Ωστόσο δεν πτοηθήκαμε και, μετά την πρωινή προσευχή και το πρωινό, ξεκουραστήκαμε και χαλαρώσαμε στη θάλασσα διότι το μεσημέρι θα είχαμε...επιστράτευση! Θα ερχόταν στην κατασκήνωσή μας ο Ταξίαρχος της Χίου, κ. Παπαπροκοπίου, μερίμνη του οποίου στήθηκαν οι σκηνές μας! Τον υποδεχθήκαμε στην μικρή μας κατασκήνωση και καθίσαμε όλοι μαζί για φαγητό. Στο γεύμα, μετά τη γνωριμία μαζί του, γίναμε κοινωνοί της υπόσχεσής του κ. Παπαπροκοπίου για την επόμενη χρονιά: να πραγματοποιήσουμε έναν αγώνα ποδοσφαίρου με την ομάδα της Ταξιαρχίας στο δημοτικό στάδιο της Χίου! Μια πρόκληση που δε μπορεί να μείνει αναπάντητη! Ο κ. Ταξίαρχος συζήτησε με το αρχηγείο και τους κατασκηνωτές δυνατότητες και προοπτικές για του χρόνου, μας ευχαρίστησε και μετά από μία αναμνηστική φωτογραφία μαζί του, αναχώρησε, έχοντας αφήσει τις καλύτερες εντυπώσεις σε όλους μας! Σιωπητήριο για τη συνέχεια γιατί το απόγευμα ο αρχηγός της κατασκήνωσης είχε προγραμματίσει μία αναγκαία για όλους ευκαιρία: ερμηνευτική απόδοση και σχολιασμός του κειμένου της ακολουθίας της Παρακλήσεως που ψάλαμε κάθε βράδυ. Ήταν εντυπωσιακό πόσο νόημα και βάθος κρύβουν ορισμένες φράσεις που τις επαναλαμβάνουμε συχνά, χωρίς να έχουμε συνειδητοποιήσει το βάθος τους. Ακολούθησε ελεύθερη ώρα με πολλά επιτραπέζια, Palermo, bang κά ενώ αξέχαστη θα μείνει και η λοτταρία μετά το δείπνο!

Κυριακή 10 Αυγούστου 2014 η τελευταία μας μέρα στο όμορφο νησί της Χίου. Εκκλησιαστήκαμε στην ιερά Μονή Μερσινιδίου όπου πήραμε και το πρωινό μας. Αφού βγάλαμε μερικές φωτογραφίες με θέα το Αιγαίο, κατηφορίσαμε για την παραλία που βρισκόταν κάτω ακριβώς απ' την Μονή. Εκεί κάναμε ένα απ' τα ωραιότερα μπάνια μας στη Χίο με αποκορύφωμα το γύρισμα ενός ολιγόλεπτου βίντεο που θα αποτελέσει το διαφημιστικό τρέπλερ της επόμενης χρονιάς... (Μείνετε συντονισμένοι!). Επιστροφή από το μπάνιο στην κατασκήνωση, αυθόρμητη «ναυμαχία» (που ευτυχώς δεν άφησε πολλά θύματα-ναυάγια!), για τελευταία φορά υπέροχο φαγητό από τις κυρίες! Όταν έφτασε το απόγευμα κατηφορίσαμε για την πόλη της Χίου για μία βόλτα και για να αγοράσουμε τα απαραίτητα αναμνηστικά. Στις 22:45 μμ. επιβιβαστήκαμε στο πλοίο και αναχωρήσαμε για τον Πειραιά. Εξυπακούεται ότι, παρά την κούραση, οι συζητήσεις, τα επιτραπέζια, οι φωτογραφίες στο πλοίο έδιναν κι έπαιρναν. Θέλαμε να ευχαριστηθούμε και την τελευταία ώρα της παρέας μας!

Το ταξίδι στη Χίο, ήταν μια αξέχαστη εμπειρία, ιδίως για όποιον πάει πρώτη φορά! Παρότι μικρής διάρκειας η κατασκήνωση φέτος, γνωριστήκαμε με τόσους νέους φίλους, γελάσαμε, παίξαμε, προσευχηθήκαμε, συζητήσαμε και γενικά περάσαμε...ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΑ! Ευχαριστία αξίζει στο Συμβούλιο της Χριστιανικής Φοιτητικής Ένωσης, για την τόσο καλή οργάνωση της κατασκήνωσης που δε μας άφησε στιγμή να βαρεθούμε. Να δώσει ο Θεός, να ξαναπάμε Χίο και του χρόνου! Καλό Φθινόπωρο!

Επιμέλεια:

Μιχάλης Περράκης
Πτυχ. Θεολογικής Σχολής Αθηνών

ΑΓΙΟΣ ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ

«Επειδή το Γένος μας έπεσεν εις την αμάθειαν, είπα ας χάσει ο Χριστός εμένα, ένα πρόβατο, και ας κερδίσει τα άλλα. Ίσως η ευσπλαχνία του Θεού και η ευχή η δική σας, σώσει και εμένα.»

Τριακόσια χρόνια (1714-2014) συμπληρώνονται εφέτος από το θάνατο του μεγάλου αυτού Αγίου της Εκκλησίας μας. Πολλά τα προσωνύμια, επίθετα που του δόθηκαν ανά τους αιώνες, κάθε ένα να αντανakλά και ένα στοιχείο από την πολυτάλαντη προσωπικότητά του και το μεγάλο του έργο. Ονομάστηκε Πατροκοσμάς για εκείνους που τον έζησαν και τον ένωσαν σαν πατέρα τους. Νεοιερομάρτυρας για εκείνους που θαύμασαν τους διωγμούς και το μαρτυρικό του τέλος. Εθναπόστολος ή Ισαπόστολος για εκείνους που είδαν το τεράστιο ιεραποστολικό και εθνικό του έργο. 300 χρόνια, λοιπόν, και φτάνουμε στο σήμερα. Τίθεται το ερώτημα, άραγε έχει κάτι να μας πει σήμερα η ζωή και το έργο του Αγίου Κοσμά ή απλά είναι ένας απο τους πολλούς Αγίους που τιμούμε, σεβόμαστε και ευλαβούμαστε, αλλά μέχρι εκεί;

Για να απαντήσουμε στο ερώτημα αυτό θα πρέπει πρώτα να τον γνωρίσουμε, να μάθουμε για τη ζωή του και το έργο του και ύστερα φυσικά για τη Διδασκαλία

του, τις περίφημες «Διδαχές», που με αυτές μετέδιδε στα πλήθη που τον άκουγαν αγάπη. Αγάπη για τον Χριστό και αγάπη για την Ελλάδα.

Ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός γεννήθηκε στο Μέγα Δέντρο της Αιτωλίας, όπου σώζεται έως σήμερα ο τόπος που βρισκόταν το σπίτι του. Τα πρώτα του γράμματα πιθανόν να τα έμαθε στο Μοναστήρι της Αγίας Παρασκευής στη μάνδρα του Θέρμου Αιτωλοακαρνανίας, όπου λειτουργούσε κρυφό σχολείο. Αργότερα πήγε στο Άγιο Όρος στην (παλαιά) Αθωνιάδα Σχολή του Βατοπαιδίου. Στην Ι.Μ. Φιλοθέου, δέχεται το μοναχικό σχήμα και κατόπιν, με προτροπή της Μονής, χειροτονείται ιερομόναχος.

Όμως, όλα αυτά τα χρόνια σιγόβραζε μέσα του η δίψα να ωφελήσει το γένος του που ζούσε στην αμάθεια και την άγνοια, υπό τον βάρβαρο οθωμανικό ζυγό. Είναι χαρακτηριστική η απάντηση που έδωσε, όταν τον ρώτησαν, γιατί άφησε το Άγιο Όρος και γυρίζει στον κόσμο: «Επειδή το Γένος μας έπεσεν εις την αμάθειαν, είπα ας χάσει ο Χριστός εμένα, ένα πρόβατο, και ας κερδίσει τα άλλα. Ίσως η ευσπλαχνία του Θεού και η ευχή η δική σας, σώσει και εμένα». Εδώ, λοιπόν, ξεκινάει το κυρίως έργο του οργώνοντας την Ελλάδα και σπέρνοντας στις διψασμένες ψυχές τον σπόρο της ελπίδας και της λευτεριάς τόσο της πνευματικής, από τα νύχια της αμαρτίας, όσο και της εθνικής, από το πέλμα του τυράννου.

Η πρώτη περιοδεία του Πατροκοσμά διενεργήθηκε στην κεντρική Ελλάδα φτάνοντας ως το Μεσολόγγι, το Αγρίνιο και τη Ναύπακτο. Το 1774 πήγε στην Κωσταντινούπολη, ώστε να πάρει άδεια να κηρύξει στα νησιά του Αιγαίου. Μετά από ένα έτος επέστρεψε στο Άγιο Όρος, όπου μελέτησε για λίγο χρονικό διάστημα και άρχισε την τελευταία περιοδεία του, στην ηπειρωτική Ελλάδα και τα νησιά του Ιονίου. Περιόδευσε σε όλη την ηπειρωτική Ελλάδα, περνώντας από πολλές πόλεις περισσότερες από μία φορά, με κύριο βάρος στις περιοχές της Ηπείρου, διότι έκρινε πως εκεί οι Ρωμιοί διέτρεχαν τον μεγαλύτερο κίνδυνο τόσο από τους

Φράγκους όσο και από τους Μουσουλμάνους.

Οι «Διδαχές» του μας δείχνουν πως δεν υπήρξε μονάχα ένας υπέροχος ερμηνευτής του Ευαγγελίου μα και ένας από τους μεγαλύτερους εκκλησιαστικούς μας ρήτορες. Δύο ήταν οι κεντρικοί άξονες, γύρω από τους οποίους ο Άγιος έπλεξε το υφάδι του λόγου του: «Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΔΑ».

Αρχίζοντας από τον Χριστό, δηλαδή από την Ορθόδοξη Πίστη μας, προσπαθούσε να καλλιεργήσει στις ψυχές των ακροατών του την θρησκευτικότητα. Στην θρησκευτική ανύψωση του Γένους, έβλεπε την ηθική του αναγέννηση.

Ο δεύτερος βαθμός του κηρύγματος του ήταν εθνικός.

Ταυτόχρονα με την ηθική αναγέννηση, καλλιεργεί τα Γράμματα και την Παιδεία. Είναι ακαταπρόντος και ακατάβλητος. Όπου σταθεί ανοίγει σχολεία. Σε 247 ανέρχονται τα σχολεία που ίδρυσε και μέσα σε αυτά διδάσκονταν τα ελληνόπουλα ανάγνωση και γραφή. Άλλα 1100 κατώτερα, άρχισαν να λειτουργούν. Τόσο ήταν το ενδιαφέρον του για τα σχολεία, όπου χαρακτηριστικά έλεγε: «Καλύτερα αδερφέ μου, να έχεις ελληνικό σχολείο στη χώρα σου, παρά να έχεις βρύσες και ποτάμια, διότι οι βρύσες ποτίζουν το σώμα, τα δε σχολεία ποτίζουν την ψυχή. Και μόνο όταν μάθεις το παιδί σου γράμματα, τότε λέγεται άνθρωπος. Το σχολείο ανοίγει τις Εκκλησίες. Όλα τα παιδιά να μαθαίνουν ολίγα έστω, αλλά γερά γράμματα, ποτισμένα με το πνεύμα της Χριστιανικής θρησκείας, που περικλείει μέσα της όλα τα αναγεννητικά στοιχεία»

Στο ιεραποστολικό του έργο βοηθούσε πολύ και ο χαρισματικός του λόγος. Μέχρι τότε κανένας Ρωμιός δεν είχε μιλήσει μία τέτοια γλώσσα απλή και βαθειά στους σκλαβωμένους Έλληνες. Κανείς δεν τους είχε συγκινήσει περισσότερο. Κανείς δεν δίδαξε το Ευαγγέλιο πιο απλά και πιο ζωηρά.

Μιλώντας για τον Πατρο-Κοσμά, δεν μπορούμε να μην υπογραμμίσουμε και το προφητικό του χάρισμα. Είπε πολλές προφητίες, εκφράστηκε με συμβολικό τρόπο για πρόσωπα και καταστάσεις της εποχής του, καθώς και για το μέλλον της φυλής μας. Οι προφητίες του είναι άξιες μεγάλης προσοχής, γιατί αποδεικνύουν όντως θεοφόρο και θεόπνευστο τον άνδρα αυτόν. Πολλές από αυτές εκπληρώθηκαν στο ακέραιο, ενώ άλλες ακόμη αναμένουν τον κατάλληλο καιρό για να εκπληρωθούν.

Ο Πατροκοσμάς υπήρξε και θαυματουργός. Συχνά τα λόγια του ακολουθούσαν θαυμαστά γεγονότα που έκαμαν τους ακροατές του να κυριεύονται από θάμβος και έκπληξη. Έχοντας την χάριν του Αγίου Πνεύματος, εθεράπευσε παραλύτους, κωφούς, δαιμονιζομένους, ετέλεσε την ανάβλυσιν υδάτων σε ξηρά και άνυδρα μέρη.

Οι «Διδαχές» του μας δείχνουν πως δεν υπήρξε μονάχα ένας υπέροχος ερμηνευτής του Ευαγγελίου μα και ένας από τους μεγαλύτερους εκκλησιαστικούς μας ρήτορες. Δύο ήταν οι κεντρικοί άξονες, γύρω από τους οποίους ο Άγιος έπλεξε το υφάδι του λόγου του: «Ο Χριστός και η Ελλάδα».

Μέχρι τότε κανένας Ρωμιός δεν είχε μιλήσει μία τέτοια γλώσσα απλή και βαθειά στους σκλαβωμένους Έλληνες. Κανείς δεν τους είχε συγκινήσει περισσότερο. Κανείς δεν δίδαξε το Ευαγγέλιο πιο απλά και πιο ζωηρά.

Όμως ένας τέτοιος φωτεινός αστέρας, όπως ο Άγιος Κοσμάς, δεν αποτελούσε για όλους το δρόμο προς την έξοδο από το σκοτάδι, αλλά για μερικούς, ανθρώπους του Κακού, ήταν δύναμη που τους τύφλωνε. Επομένως θέλησαν να τον θανατώσουν. Κάποιοι Εβραίοι συκοφάντησαν τον Πατρο-Κοσμά στον Κουρτ-Πασά και ζήτησαν τον θάνατο του. Εκείνος δέχτηκε με χαρά την θανατική απόφαση. Γονατίζοντας προσευχήθηκε στο Θεό και αφού ευλόγησε σταυρωδώς τα τέσσερα σημεία του κόσμου οδηγήθηκε στην αγχόνη. Αφού εξέπνευσε, οι δήμείοι του γύμνωσαν το ιερό του λείψανο και το έριξαν στον ποταμό με μία μεγάλη πέτρα στον λαιμό. Μετά από τρεις ημέρες το άγιο λείψανο βρέθηκε από έναν ιερέα που ονομαζόταν Μάρκος. Ο παπα-Μάρκος το έφερε στην εκκλησία και στη συνέχεια, αφού του απέδωσαν τις πρέπουσες τιμές, το έθαψαν κοντά στην εκκλησία στο Καλλικόντασι. Το σκάνωμά του βρίσκεται τώρα στον νέο καθεδρικό ναό της Αναστάσεως στα Τίρανα.

Τι μηνύματα δίνουν άραγε οι «Διδαχές» του Αγίου Κοσμά σε εμάς σήμερα;

Όλο το έργο του, οι «Διδαχές» του και οι προφητείες του διδάσκουν ότι ο λαός μας για να προχωρήσει μπροστά χρειάζεται ελπίδα, αισιοδοξία και όραμα.

Σήμερα θα έλεγε στους πολιτικούς να δώσουν έμφαση στα μαθήματα των Ορθοδόξων Θρησκευτικών και της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας, καθώς αυτά αποτελούν την βάση της παράδοσής μας. Όπου στεκόταν προσπαθούσε να εμποδίσει τους εξισλαμισμούς. Επίσης, συνιστούσε στους Έλληνες να μην χρησιμοποιούν ξενόφερτες διαλέκτους. Έτσι, διδάσκει ότι όποιος πλήττει ή χλευάζει ή υποβαθμίζει τον ρόλο της Εκκλησίας χτυπά ουσιαστικά ένα από τα θεμέλια της εθνικής μας ταυτότητας και της προκοπής του λαού μας.

Ο Άγιος Κοσμάς καλλιέργησε ακόμη τον χριστιανικό αντιρατσισμό. Έλεγε ότι οι χριστιανοί πρέπει να αγαπούμε και να σεβόμαστε κάθε άνθρωπο ανεξαρτήτως φυλής ή καταγωγής. Ταυτόχρονα προέτρεπε τους Αθίγγανους να βρουν μια κανονική εργασία και να αφήσουν τα νταούλια και τους ζουρνάδες. Το μήνυμά του, λοιπόν, είναι ότι παράλληλα με τα ανθρώπινα δικαιώματα οι πολιτικοί μας ηγέτες οφείλουν να θυμίζουν και τις υποχρεώσεις όλων όσων ζουν στη χώρα μας, δηλαδή το να τηρούν τους νόμους και να εργάζονται εντίμως.

Υπάρχουν στη ζωή των εθνών και των λαών μερικά φωτεινά ορόσημα που έντονα σημαδεύουν την ιστορική τους πορεία. Τέτοια ορόσημα είναι σπάνια, αναφαίνονται που και που, αλλά η επίδρασή τους είναι τόσο μεγάλη, που ξεπερνάει τα στενά πλαίσια του χρόνου και του χώρου, γίνεται διαχρονική και υπερόρια. Μια τέτοια μορφή σχεδόν ανεπανάληπτη και κορυφαία υπήρξε ο Κοσμάς ο Αιτωλός.

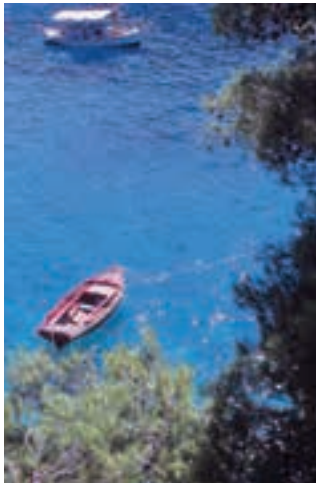
Επιμέλεια:

Μόνικα Παππά
Φοιτ. Πολ. Μνη/κών ΕΜΠ

Οι φωτογραφίες είναι από εξόρμηση-κατασκήνωση εργασίας όπου φοιτητές της Χ.Φ.Ε. έφεραν στο φως τον καλυμμένο από τις προσχώσεις τον ποταμού Άψου, ναό του Αγίου Κοσμά στο Κολικόντασι. Το ναό είχε χτίσει ο Αλή Πασάς των Ιωαννίνων στο σημείο όπου μαρτύρησε ο Άγιος. Εκεί βρέθηκε και ο Τάφος του Αγίου! (Αρχειό Ιωάννη Ζαρταλούδη)

Μια δύσκολη λέξη

Όπως και για πολλούς άλλους ανθρώπους, το καλοκαίρι ήταν η αγαπημένη του εποχή. Του άρεσε ο ήλιος, η θάλασσα, τα παγωτά μα πιο πολύ του άρεσε, γιατί τότε ερχόταν ο περισσότερος κόσμος στο λιμάνι. Του άρεσε αυτός ο κόσμος που πλημμύριζε τους δρόμους του νησιού. Νέοι, γέροι, παιδιά, άνθρωποι κάθε ηλικίας που έφταναν κάθε χρόνο

στο νησί. Φανταζόταν ότι σε όλα τα μέρη του κόσμου έφταναν άνθρωποι που ήθελαν να δουν καινούργια μέρη, άλλους ανθρώπους. Τους άκουγε να λένε πως τα ταξίδια είναι μια περιπέτεια που όλοι έπρεπε να ζήσουν, να μιλάνε για όλα τα άλλα όμορφα μέρη που είχαν δει. Λάτρυνε να ακούει ιστορίες

για μαγευτικές παραλίες, για πόλεις γεμάτες κόσμο, για κάθε μέρος που μπορεί ο άνθρωπος να πάει.

Αν ταξίδευε, ίσως να γινόταν σαν εκείνους τους ναυτικούς που ταξίδευαν για χρόνια σε όλες τις θάλασσες του κόσμου κι έβλεπαν τα πιο όμορφα μέρη. Κάθε φορά που κοιτούσε τη θάλασσα σκεφτόταν ότι θα ήθελε να τα δει. Και κάθε φορά που έμπαινε πάλι στο σπίτι ήξερε, γιατί πάντα γυρνούσαν πίσω οι ναυτικοί και δεν έμεναν σε αυτά τα μέρη. Το ήξερε, όταν έβλεπε το γνωστό χώρο του σπιτιού, όταν οι γονείς του κάθονταν μαζί στο μικρό καναπέ, ο πατέρας να κρατά το αγαπημένο του κομπολόι με χάντρες

από κεχριμπάρι και η μητέρα πάντα με ένα κέντημα στα χέρια. Τότε ένιωθε πως τίποτα δεν μπορούσε να είναι καλύτερο από την ασφάλεια που σπιτιού του. Εκεί έβρισκε όλα όσα χρειαζόταν. Μόνο φίλους δεν είχε. Κανέναν εκτός από τον Αχιλλέα.

Ήταν φίλοι από το σχολείο, αν και αυτός δεν τα έπαιρνε πολύ τα γράμματα· όσες χρονιές πήγε στο σχολείο, για χατίρι της μάνας του το έκανε. Όμως, ο Αχιλλέας από τότε που ήρθε στο νησί με την οικογένεια του ήταν ο πιο καλός μαθητής στην τάξη τους. Ίσως για αυτό ξεκίνησαν να είναι φίλοι. Ο ένας ήταν ο ξένος, ο καινούργιος που ήρθε να κάνει τον έξυπνο κι αυτός ήταν ο παράξενος, ο διαφορετικός. Από τότε είχε αποκτήσει τον καλύτερο φίλο του κόσμου. Τον μεγαλύτερο αδερφό που πάντα ήθελε. Και τώρα ο φίλος του είχε γίνει ένας διάσημος ζωγράφος κι ερχόταν να κάνει μια έκθεση των έργων του στο νησί. Θα την ονόμαζε «ηδονή». Όταν τον ρώτησε τι σημαίνει, του είπε ότι σημαίνει χαρά, ευχαρίστηση.

Όμως, ήταν λίγο θυμωμένος με τον φίλο του. Γιατί δεν έλεγε κατευθείαν χαρά και ευχαρίστηση; Τι τον είχε πιάσει και άρχισε κι αυτός να μιλά με δύσκολες λέξεις; Γιατί οι άνθρωποι θέλουν να χρησιμοποιούν δύσκολες λέξεις. Δεν τις καταλάβαινε. Μα το χειρότερο ήταν πως κανείς δεν έμπαινε στον κόπο να του τις εξηγήσει. Του μιλούσαν πάντα σαν μωρό και πάντα για λίγο. Σαν να τον κρατούσαν σε απόσταση. Όπως τα παιδιά στο σχολείο. Ακόμα κι η δασκάλα του μιλάγε πάντα ξεχωριστά. Αφού, όμως, τον άφηνε να περνά την ώρα του στο σχολείο κοιτώντας τις εικόνες στα βιβλία δεν τον πείραζε. Του άρεσαν οι εικόνες, όπως και οι

ζωγραφίες και οι φωτογραφίες. Του άρεσε να περπατά και να τραβάει φωτογραφία, ότι όμορφο έβλεπε γύρω του. Ο Αχιλλέας πάντα του έλεγε ότι οι φωτογραφίες που τραβάγε ήταν οι πιο ωραίες που είχε δει κι ας του έπαιρνε κάθε φορά τόση ώρα να τις τραβήξει. Σε κανέναν άλλο δεν έδειχνε τις φωτογραφίες του, αφού κανένας άλλος δεν ήθελε να είναι φίλος του. Μόνο που δεν καταλάβαινε το γιατί. Γιατί όλοι κρατούσαν αποστάσεις σαν να τον φοβούνταν; Δεν ήταν δα και το τέρας στη ντουλάπα. Γιατί;

Το ήξερε ότι ήταν διαφορετικός. Το ένιωθε. Όμως, σκεφτόταν πως κι όλοι οι άνθρωποι είναι διαφορετικοί. Κανείς δεν είναι ίδιος. Γιατί σε αυτόν φέρονταν έτσι; Ποτέ του δεν το κατάλαβε. Ακόμα και οι γονείς του δεν του εξήγησαν ποτέ γιατί όλοι τον θεωρούσαν διαφορετικό από τους άλλους. Κάποτε

που τον είχε κοροϊδέψει ένα παιδί στο σχολείο και τους ρώτησε γιατί, δεν του απάντησαν. Μόνο μια φορά, όταν ρώτησε τον Αχιλλέα, εκείνος του είπε πως στο σχολείο τους είχαν μιλήσει για τους ανθρώπους σαν κι αυτόν, πως είχαν κάτι στο σώμα τους και γι' αυτό ήταν διαφορετικοί. Του είχε πει μια δύσκολη λέξη. Δεν την θυμόταν, ούτε την καταλάβαινε. Αλλά δεν την φοβόταν. Εκτός κι αν είναι στο σχολείο ή αν λύνει σταυρόλεξο, ποιος φοβάται μια δύσκολη λέξη...

Επιμέλεια:

Ελένη Αραβοπούλου
Φιλόλογος- Μεταφράστρια

Δομήνικος Θεοτοκόπουλος: Ο Έλληνας

να υποστηρίξει ότι αν καταστρέφονταν οι τοιχογραφίες της «Καπέλα Σιξτίνα» που είχε ζωγραφίσει ο Μιχαήλ Άγγελος, θα μπορούσε αυτός να κάμει καλύτερες. Η παρατήρησή του αυτή θεωρήθηκε τότε βλασφημία και επιτάχυνε την απόφασή του να εγκαταλείψει τη Ρώμη.

Γενικά υπάρχουν πολλά που δεν ξέρουμε για τον El Greco και πολλά από αυτά που ξέρουμε από τη ζωή του στην Ελλάδα και στην Ιταλία είναι αμφισβητήσιμα. Ακόμα και το αν ήταν καθολικός ή ορθόδοξος δεν είναι σίγουρο. Ενώ το πιθανότερο είναι να καταγόταν από ορθόδοξη οικογένεια και να έφυγε από την Ελλάδα ορθόδοξος, στη διαθήκη του γράφει «ως πιστός Καθολικός», αλλά στην Ισπανία που κυριαρχούσαν ακόμα οι ιδέες του Μεσαίωνα δεν θα μπορούσε να δηλώσει κάτι διαφορετικό.

Το 1575 ο Greco θα μεταβεί στην **Μαδρίτη** κι ύστερα από ένα χρόνο στο **Τολέδο** της Ισπανίας, όπου θα γνωρίσει και θα αγαπήσει τη Χερόνιμα δε Λας Κουέβας, με την οποία θα αποκτήσει ένα παιδί και θα ζήσει μαζί της ως το τέλος της ζωής του. Δεν παντρεύτηκαν ποτέ με πιθανότερη υπόθεση ότι ο Greco ήταν ήδη παντρεμένος στην Ιταλία και το διαζύγιο απαγορευόταν από τη Ρωμαιοκαθολική εκκλησία. Στην ισπανική αυτή πόλη η καλλιτεχνική του παραγωγή θα φτάσει στην κορύφωσή της. **Θα διακοσμήσει με πίνακες τον ναό του Αγίου Δομήνικου, το ανάκτορο του Εσκοριάλ και τη μητρόπολη του Τολέδου.** Θα δημιουργήσει τα σπουδαιότερα έργα του, μακριά από τις κριτικές που ζητούσαν σωστό και φυσικό μέγεθος -στην Ισπανία επικρατούσαν ακόμη οι ιδέες του Μεσαίωνα. **«Το άνοιγμα της Πέμπτης σφραγίδας»** (εικ. 2) είναι ένα από τα πιο ενδιαφέροντα έργα του, στο οποίο αναπαριστάται ένα επεισόδιο από την Αποκάλυψη του Ιωάννη. Ο Ιωάννης είναι στην άκρη βυθισμένος στο όρα-

μά του και οι γυμνές φιγούρες με τις ταραγμένες κινήσεις περιμένουν την Ανάστασή τους. Το γεγονός ότι δεν υπάρχει ακριβές και σωστό σχέδιο προσδίδει απόκοσμη δύναμη στην σύνθεση, ενώ οι αφύσικα στενόμακρες μορφές είναι σαφώς επηρεασμένες από τον μανιερισμό¹. Μοτίβα του έργου χρησιμοποιήθηκαν αργότερα από τον Πικάσο για τον πίνακα «Δεσποινίδες της Αβινιόν».

Στο Τολέδο θα ολοκληρώσει και ένα από τα πιο σημαντικά του έργα **«Την ταφή του κόμη Οργκάθ»** (εικ. 4). Στο κάτω μέρος εικονίζεται η ταφή του κόμη Οργκάθ και στο πάνω ο Παράδεισος, ενώ ένας άγγελος με τη μορφή παιδιού μεταφέρει την ψυχή του. Στον πίνακα αυτό φαίνεται η τάση του Greco να χρησιμοποιεί υπερβολικά στοιχεία για να αποδώσει το υπερφυσικό, αντίθετα από την αναγεννησιακή τάση. Ο Greco έχει βάλει την υπογραφή του και την χρονολογία να βγαίνει από την τσέπη του παιδιού, το οποίο είναι ο γιος του Χόρχε Μαnouέλ και λέγεται πως η χρονολογία συμπίπτει με αυτή της γέννησης του παιδιού του.

Ένα ακόμη σπουδαίο έργο του είναι **«Ο Διαμερισμός των ιματίων του Χριστού»** (εικ 1), αν και οι εκπρόσωποι του καθεδρικού ναού, για τον οποίο προοριζόταν, εξέφρασαν αντιρρήσεις ως προς το περιεχόμενό του. Σε αυτό ο Χρι-

Εικόνα 1:
Ο διαμερισμός
των ιματίων
του Χριστού

Ο Δομήνικος Θεοτοκόπουλος ή εν συντομία El Greco (=ο Έλληνας) γεννήθηκε στην Κρήτη το 1511, όπου εξοικειώθηκε με την τέχνη της βυζαντινής αγιογραφίας και πιο συγκεκριμένα με τις αρχές της Κρητικής σχολής, η οποία συνδυάζε βυζαντινά με δυτικά στοιχεία. Σε αυτή περίπου την περίοδο χρονολογείται το έργο του «Η Κοίμηση της Θεοτόκου» (εικ. 6), στην εκκλησία της Παναγίας των Ψαριανών. Η εικόνα βρέθηκε στη Σύρο, όπου μεταφέρθηκε από Ψαριανούς μάλλον μετά την καταστροφή των Ψαρών.

Σε νεαρή ηλικία φεύγει από την Κρήτη για να εγκατασταθεί στη **Βενετία** και αργότερα στη **Ρώμη**, όπου λέγεται ότι μαθήτευσε δίπλα σε μεγάλους δασκάλους, όπως ο **Τιντορέτο** και ο **Τιτσιάνο** κι επηρεάστηκε πολύ από τον **Μιχαήλ Άγγελο**. Ο Greco κατά την παραμονή του στην Ιταλία θα γοητευτεί και θα εμπνευστεί από τον **ιταλικό μανιερισμό** (αφύσικα στενόμακρες μορφές, μη ακριβές και σωστό σχέδιο) **τον οποίο θα αναγάγει σε βαθιά και έντονη θρησκευτική τέχνη.** Απέκτησε τέτοια αυτοπεποίθηση για την τέχνη του, ώστε

Εικόνα 2:
Το άνοιγμα της Πέμπτης Σφραγίδας

στός είναι σε μεγαλύτερη κλίμακα, με πιο έντονα χρώματα και περισσότερο φώς από τις άλλες μορφές οι οποίες αποτελούν πραγματικές προσωπογραφίες.

Επιπλέον, ξεχωρίζει και «**Η Ανάσταση**» (εικ. 5), πίνακας στον οποίο οι μορφές λαμπυρίζουν και είναι έντονα επιμυκνυμένες, ενώ οι κινήσεις των σωμάτων είναι ιδιαίτερα δραματικές και εκφραστικές. Ο φωτισμός και οι θέσεις των προσώπων είναι, επίσης, ανορθόδοξα, ενώ παραδοσιακά στοιχεία απεικόνισης της Ανάστασης λείπουν, π.χ. δεν φαίνεται πουθενά ο τάφος. Η ακτινοβολούσα μορφή του Χριστού παραπέμπει εκτός απ' την Ανάσταση και στην Ανάληψη ή ακόμα και στην Σταύρωση λόγω της θέσης των ποδιών.

Τέλος, ο El Greco ασχολήθηκε και με προσωπογραφίες, κυρίως ανθρώπων του στενού του περιβάλλοντος με κάποια από αυτά να μπορούν πραγματικά να συγκριθούν με αυτά του Τιντορέτο (εικ. 5). Επίσης, διασώζονται και τρεις τοπιογραφίες του. Το εργαστήρι του δούλευε πάντα πολύ και γι αυτό είχε και βοηθούς με αποτέλεσμα να μην είναι όλα τα έργα του το ίδιο καλά. Ο Δομίνικος Θεοτοκόπουλος πέθανε στο Τολέδο το 1614, σε ηλικία 73 ετών αφήνοντας πίσω του σπουδαίο έργο. **Δεν είχε ξαναγυρίσει ποτέ στην πατρίδα του, αλλά στα έργα του υπέγραφε πάντοτε ελληνικά με βυζαντινούς χαρακτήρες: «Δομήνικος Θεοτοκόπουλος ο Κρης εποίει».**

Μόνο μια γενιά αργότερα άρχισαν οι επικρίσεις για τις αφύσικες μορφές του και τα χρώματά του με αποτέλεσμα τα έργα του να περιφρονηθούν, οι πίνακές του σε εκκλησίες και παλάτια της Ιταλίας και της Ισπανίας να θεωρούνται έργα κάποιου τρελού. Μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο οι καλλιτέχνες έμαθαν να μην εφαρμόζουν τα ίδια κριτήρια για κάθε τέχνη και επανεκτιμήθηκε, θετικά αυτή τη φορά, η τέχνη του El Greco.

Ο Δομήνικος Θεοτοκόπουλος ήταν ο μοναδικός ευρωπαίος ζωγράφος που έδωσε τόσο μεγάλη σημασία στις ανθρώπινες μορφές, στην εκφραστική τους αξία και στην αυτονομία της χρήσης του φωτός

Εικόνα 5:
Η Ανάσταση

Εικόνα 4:
Η ταφή του
κόμη Οργκάθ
1586-88

Εικόνα 5:
Ο αδερφός
Ορτένσιο Φέλιξ
Παραβιθίο, 1609

και του χρώματος, που έκαναν τις συνθέσεις του να ξεχωρίζουν. Οι ανθρώπινες μορφές κατάφεραν μέσα από τα έργα του να χάσουν τη γήινη υπόστασή τους και να μετουσιωθούν σε οπτασίες, παίρνοντας το ανθρώπινο σχήμα για μία μόνο στιγμή. Διακρίθηκε τόσο για τις προσωπογραφίες όσο και για τις θρησκευτικές συνθέσεις, τα θέματα των

οποίων (θρησκευτικών συνθέσεων) αντλούσε κυρίως από την Καινή Διαθήκη και τα βιβλικά γεγονότα. Οι φιλοσοφικές και θρησκευτικές του αντιλήψεις, καθώς και το συμβολικό στοιχείο, είναι διάχυτα και αντανakλώνται σε όλα του τα έργα, όπου μέσα από τον τελετουργικό χαρακτήρα των παραστάσεων και την έντονη ιεραρχία κατάφερνε να ενώσει σταδιακά το γήινο με το υπερβατικό, εξαυλώνοντας παράλληλα τις μορφές των συνθέσεών του και ανυψώνοντάς τις προς το πνευματικό στοιχείο.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο El Greco, αν και είχε στοιχεία

Το 2014 έχει οριστεί ως έτος El Greco, όπως κηρύχθηκε από Ισπανία και Ελλάδα, με αφορμή τα 400 χρόνια από τον θάνατο του κρητικού ζωγράφου, που συμπληρώθηκαν στις 7 Απριλίου, αφού ο Δομήνικος αποτελεί διαχρονικό σημείο αναφοράς για την παγκόσμια τέχνη.

Η Ισπανία κάνει δύο μεγάλες εκθέσεις: Στην Μαδρίτη με τίτλο «Ο Γκρέκο και η μοντέρνα ζωγραφική» και στο Τολέδο, η έκθεση με τίτλο «Ο Γκρέκο στο Τολέδο», στην οποία θα συγκεντρωθούν 80 έργα από τα μεγαλύτερα μουσεία του κόσμου, καθώς και εικόνες που κοσμούν τις εκκλησίες της πόλης.

Στην Αθήνα θα οργανωθούν εκθέσεις τον Νοέμβριο του 2014 σε τρία Μουσεία:

- Βυζαντινό Μουσείο: «Τέχνη και Κοινωνία στην Κρήτη τα χρόνια του Θεοτοκόπουλου»
- Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης: «Η ναυμαχία της Ναυπάκτου και ο Δομήνικος Θεοτοκόπουλος»
- Μουσείο Μπενάκη: «Ο φιλικός κύκλος του Γκρέκο στο Τολέδο»

Στο Ηράκλειο της Κρήτης, την γενέτειρα του καλλιτέχνη, Ιούνιος 2014:

- Έκθεση «Ο Θεοτοκόπουλος μεταξύ Βενετίας και Ρώμης» κατόπιν θα μεταφερθεί στο Μπενάκη
- Διεθνές επιστημονικό συνέδριο με έμφαση στην κρητική περίοδο του καλλιτέχνη: «El Greco: The Cretan Period»

Βιβλιογραφία:

Hugh Honour, Fleming John, Ιστορία της Τέχνης, εκδ. ΥΠΟΔΟΜΗ, μτφ. Παππάς Ανδρέας, 1998

E.H.Gombrich, Το χρονικό της Τέχνης, εκδ. ΜΙΕΤ, μτφρ. Κάσδαγλη Λίνα, 2011

Εγκυκλοπαίδεια Πάπυρος, Λαρούς, Μπριτάννικα, τόμος 27

Πηγές - Διαδίκτυο:

el.wikipedia.org

eirinika.gr

www.nationalgallery.gr

www.sansimera.gr

1: Μανιερισμός: Ανάμεσα στα κυριότερα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του Μανιερισμού, στη ζωγραφική, είναι η πολυπλοκότητα στη σύνθεση, στην απόδοση της ανθρώπινης έκφρασης, καθώς και η κατάργηση των αρμονικών αναλογιών της Αναγέννησης, πολλές φορές μέσω της επιμήκυνσης των ανθρώπινων χαρακτηριστικών ή με τη χρήση εξεζητημένων στάσεων.

Επιμέλεια:

Ιωάννα Τατούλη
φοιτ. Αρχιτεκτονικής
Σχολής Ε.Μ.Π.

Εικόνα 6:

Η Κοίμηση της
Παναγίας των Ψα-
ριανών, περ. 1567

‘Ο κόκκος καὶ τὸ βουνό

Φωτογραφία:
Αλέξανδρος
Παλαιός

Δώσε ἓνα κόκκο εἰρήνης νὰ ἀπολαύσεις ἓνα βουνό δικαίωση. ‘Ο ποιητὴς Νίκος Καροῦζος, ἄριστος γνώστης τῆς Γραφῆς καὶ τῶν Ἑλλήνων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὀρίζει τὴν ἰσοτιμία. Τὴν ἀναλογία ἐκείνη πού ὅλοι λίγο ἕως πολὺ πληρώνουμε. ‘Ο κόκκος καὶ τὸ βουνό. Ἀλλ’ ἐπειδὴ οἱ ἐποχὲς δὲν μᾶς τὸ ἐπιτρέπουν καὶ δὲν εἴμαστε σὲ θέση νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν εἰρήνη, οὔτε γιὰ τὴν πίστη ὡς κόκκον σινάπεως, ἂς ἐπεκταθοῦμε λοιπὸν στὸ θέμα τῆς ἀναλογίας τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ μικροῦ, τοῦ γενικοῦ καὶ τοῦ συγκεκριμένου. Τὴν ἀναγωγή τοῦ δέντρου σὲ δάσος πού ἀκοῦμε στὰ τηλεπαράθυρα, στὶς κατ’ οἶκον ἢ διαδίκτυακὲς συζητήσεις. Τὴν ἀναγωγή, δηλαδὴ ἐνὸς ἰδιωτικοῦ παραδείγματος σὲ πανελλήνιο τὸ ἐλάχιστο ἕως συμπαντικὸ κανόνα. Καὶ συνεχίζουμε νὰ ἐπιβιώνουμε μὲ γενικότητες ἀποφεύγοντας τὰ διλήμματα τῆς ζωῆς καὶ τὴν πολυπαραγοντικότητα τῆς πραγματικότητας πού μᾶς περιβάλει. Καὶ καταντᾷ ἡ γενίκευση ἴσως ἓνα ἀπολυταρχικὸ πολίτευμα πού μᾶς ἐξουσιάζει σὲ κάθε μας στιγμή.

Καὶ γιατί δὲν κάνει καλὸν καιρὸ ὁ Χριστὸς, παπά, ἂν θέλῃ νὰ πᾶνε νὰ τὸν λειτουργήσουνε στὴν ἐορτὴ του; Εἶπεν αὐθαδῶς ὁ μαστρο-Πανάγος.

‘Η ἐρώτηση αὐτὴ τοῦ μαστρο-Πανάγου ἀπὸ τὸ διήγημα τοῦ Παπαδιαμάντη «Ὁ Χριστὸς στὸ Κάστρο», εἶναι ἓνα εὐκολο παράδειγμα γενίκευσης. Στὸ τόλμημα τῶν χωρικῶν καὶ τοῦ ἱερέως μέσα στὴ βαρυχειμωνιά, νὰ πᾶνε νὰ βοηθήσουν τοὺς συγχωριανούς τους, οἱ ὅποιοι εἶχαν ἀποκλειστεῖ ἀπὸ τὸν χιονιὰ σὲ δύσβατη περιοχὴ, ὁ μαστρο-Πανάγος ἀνάγει πολὺ εὐκόλα τὴν κακοκαιρία σὲ θεῖο θέλημα, καὶ κατ’ ἐπέκταση (ἂς γενικεύσουμε κι’ ἐμεῖς) τὸ σύγχρονο ἐρώτημα «γιατί τὸ κακὸ στὸν κόσμο»; Ἀλλὰ ὁ γέρον Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης ἀπαντᾷ διὰ στόματος τοῦ παπα-Φραγκοῦλη.

‘Ο ἱερεὺς τὸν ἐκοίταξε μὲ λοξὸν βλέμμα, καὶ εἶτα ἠπίως τοῦ εἶπε:

–Ε! Πανάγο, γείτονα, δὲν ξέρουμε, βλέπω, τί λέμε...

Ποῦ εἴμαστε ἡμεῖς ἱκανοὶ νὰ τὰ καταλάβουμε αὐτά!... Ἄλλο τὸ γενικὸ καὶ ἄλλο τὸ μερικὸ καὶ τὸ τοπικὸ, Πανάγο... Ἡ βαρυχειμωνιά γίνεται γιὰ καλὸ, καὶ γιὰ τὴν εὐφορίαν τῆς γῆς καὶ γιὰ τὴν ὑγίαν ἀκόμα. Ἀνάγκη ὁ Χριστὸς δὲν ἔχει νὰ πᾶνε νὰ τὸν λειτουργήσουνε... Μὰ ὅπου εἶναι μία μερικὴ προαίρεσις καλὴ, κ’ ἔχει κανεὶς καὶ χρέος νὰ πληρώσῃ, ἂς εἶναι καὶ τόλμη ἀκόμα, καὶ ὅπου πρόκειται νὰ βοηθήσῃ κανεὶς ἀνθρώπους, καθὼς ἐδῶ, ἐκεῖ ὁ Θεὸς ἔρχεται βοηθός, καὶ ἐναντίον τοῦ καιροῦ, καὶ μὲ χίλια ἐμπόδια... Ἐκεῖ ὁ Θεὸς συντρέχει καὶ μὲ εὐκολίας πολλὰς καὶ μὲ θαῦμα ἀκόμα, τί νομίζεις, Πανάγο;... Ἐπειτα, πῶς θέλεις νὰ κάμῃ ὁ Χριστὸς καλὸν καιρὸ, ἀφοῦ ἄλλες χρονιὲς ἔκαμε κ’ ἡμεῖς ἀπὸ ἀμέλεια δὲν πῆγαμε νὰ τὸν λειτουργήσουμε;

“Ολοι οἱ παρόντες ἠκροάσθησαν ἐν σιωπῇ τὴν σύντομον καὶ αὐτοσχέδιον ταύτην διδαχὴν τοῦ παπά.

”Αλλο τὸ γενικὸ, λοιπὸν, καὶ ἄλλο τὸ μερικὸ καὶ τὸ συγκεκριμένο. Νὰ, λοιπὸν, ἴσως ἓνας τρόπος γιὰ τὸ πῶς ξανακερδίζεται ἡ ταραγμένη εἰρήνη μας ἀπὸ ἓνα πλάνο λογισμὸ.

«‘Η ψυχὴ φοβᾶται ὑπερβαλόντως τὶς γενικεύσεις. Ἡ μεγάλη καὶ τρισένδοξη Ἁγία Σοφία τῆς Κωνσταντινουπόλεως,

”Αλλο τὸ γενικὸ, λοιπὸν, καὶ ἄλλο τὸ μερικὸ καὶ τὸ συγκεκριμένο. Νὰ, λοιπὸν, ἴσως ἓνας τρόπος γιὰ τὸ πῶς ξανακερδίζεται ἡ ταραγμένη εἰρήνη μας ἀπὸ ἓνα πλάνο λογισμὸ.

ἀπότησε μακρὰ καὶ κοπώδη σειρά σκέψεων τῶν ἀρχιτεκτόνων Ἀνθεμίου καὶ Ἰσιδώρου, μετὰ τοῦ πολυπληθοῦς ἐπιτελείου των. Μόνο χάρις σὲ πυκνὴ συρροὴ σκέψεων ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὸ μεγάλο μπορεῖ νὰ μὴ φαίνεται ἄδειο καὶ ἡ γενικότητα νὰ ἐνσαρκωθεί εἰς πνεῦμα. Τοῦτο, ὅμως, δὲν πραγματοποιεῖται, ὅταν, ὅπως σήμερα, τὸ ὑλικὸ ὑπολογίζεται βιαστικὰ καὶ γρήγορα σὰν ἀριθμητικὴ μονάδα»¹. Μᾶς ὑπενθυμίζει ἕτερος λογοτέχνης ὁ Νίκος Γ. Πεντζίκης.

Ἄλλο πράγμα, λοιπὸν, ὁ ἐντυπωσιακὸς καὶ ὑπέροχος κατὰ τὰ ἄλλα ψηφιακὸς κόσμος, κι' ἄλλη στάση ζωῆς μαρτυρᾷ ὁ ψηφιδωτὸς διὰ-κόσμος. Εἶναι διαφορετικὴ ἡ προσέγγιση καὶ ἡ στάση μας ἀπέναντι στὰ πράγματα.

Γεγονὸς ποὺ ἐπιβεβαιώνει καὶ ὁ Παναγιώτης Μιχαήλ στὴν Αἰσθητικὴ Θεώρηση τῆς βυζαντινῆς τέχνης. «Τὰ λεπτοκαμωμένα αὐτὰ κεντήματα ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα ὅτι μὲ τὰ μικροσκοπικὰ μέτρα σύγκρισης ποὺ εἰσάγουν συμβάλουν στὴν ἀνάδειξη τῆς μεγαλοσύνης τοῦ χώρου».

Φωτογραφία:
Αλέξανδρος
Παλαῖος

Τώρα ἴσως μπορούμε νὰ ἀπαντήσουμε στοὺς λογισμοὺς μας, ὅσον ἀφορᾷ τὸ μακρὸν γενε-

¹ Ν.Γ.Πεντζίκης, ΠΡΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΟ, σελ. 95, ΙΝΔΙΚΤΟΣ, Αθήνα 2007

Κάθε φορὰ μιμούμενος τὸν ρυθμὸ τοῦ γύρω κόσμου ὁ πρὸνενωτερικὸς ἢ μᾶλλον ὁ πρὸ τῶν γενικεύσεων ἄνθρωπος ἔκτιζε καὶ ἀρχιτεκτονοῦσε μὲ μιὰ τεχνικὴ ποὺ ἡ ἑτερότητα τῆς κάθε Προσωπικότητος ἔκανε ξεχωριστὸ τὸ κάθε ἔργο καὶ κανένα δὲν ἔμοιαζε μὲ κάποιο ἄλλο. Μιμούμενοι τὸ γύρω περιβάλλον, τὶς θάλασσες καὶ τὰ βουνὰ, τὴ γῆ καὶ τὸν οὐρανὸ ὁ ἄνθρωπος χόρευε, ἔκτιζε, τρεφόταν, κοινωνοῦσε τὴν ὕπαρξιν. Το συγκεκριμένο ἀγκάλιαζε τὸ ἄπειρο.

ολογικὸ κατάλογο τοῦ Ἰησοῦ, ἀπὸ τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, ποὺ διαβάζεται λίγο πρὶν τὰ Χριστοῦ γεννα. Ὁ Θεὸς ὄχι ὡς γενικότητα, ἀλλ' ἕνα πολὺ Συγκεκριμένο Πρόσωπο, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν. Ἄλλωστε σύγχρονες ἀπόψεις περὶ τῶν ὁμηρικῶν συγγραμμάτων ἀναφέρουν πὺς τὸ καλύτερο κομμάτι στὴν Ἰλιάδα εἶναι «ὁ κατάλογος Νηῶν» στὸ Β' ἄσμα τοῦ ἔπους.

Κάθε φορὰ μιμούμενος τὸν ρυθμὸ τοῦ γύρω κόσμου ὁ πρὸνενωτερικὸς ἢ μᾶλλον ὁ πρὸ τῶν γενικεύσεων ἄνθρωπος ἔκτιζε καὶ ἀρχιτεκτονοῦσε μὲ μιὰ τεχνικὴ ποὺ ἡ ἑτερότητα τῆς κάθε Προσωπικότητος ἔκανε ξεχωριστὸ τὸ κάθε ἔργο καὶ κανένα δὲν ἔμοιαζε μὲ κάποιο ἄλλο. Μιμούμενοι τὸ γύρω περιβάλλον, τὶς θάλασσες καὶ τὰ βουνὰ, τὴ γῆ καὶ τὸν οὐρανὸ ὁ ἄνθρωπος χόρευε, ἔκτιζε, τρεφόταν, κοινωνοῦσε τὴν ὕπαρξιν. Το συγκεκριμένο ἀγκάλιαζε τὸ ἄπειρο.

Μόνο μ' ἕναν τέτοιο συσχετισμὸ μπορούμε νὰ κατανοήσουμε τὴ φράση ἑνὸς ζωγράφου, πὺς ἡ ἱστορία (εἰκονογράφηση) ἑνὸς ναοῦ προϋποθέτει τὴ σύναψη γάμου, τοῦ ζωγράφου μετὰ τοῦ οἰκοδομη-
ματος: «ὁ ζωγράφος τὴν ἐκκλησίαν

τὴν παντρεύεται».

«Τίποτα δὲν ὑπάρχει μηχανικὰ ἀπλῶς γιὰ νὰ ἔναι χρήσιμο. Δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ πράγματα, τὰ ζῶα ἢ σίδερα ἂν αὐτὰ δὲν εἶναι γεμάτα ἀπὸ ἔρωτα»².

Ἐνα τέτοιο αἶσθημα ἀγάπης γιὰ τὰ πράγματα καὶ τὰ πρόσωπα, ποὺ νὰ κάνει ἕναν ἀπαριθμητικὸν κατάλογο προσώπων ἢ πραγμάτων, ἢ ποίηση, μᾶς βοηθᾷ κατὰ τι σ' αὐτὴ τὴ διαφορετικὴ στάση ζωῆς. Αὐτὴ ἡ σχέση, ὁ ρυθμὸς ἐναλλαγῆς τοῦ γενικοῦ καὶ τοῦ συγκεκριμένου, τοῦ ὅλου καὶ τοῦ ἐπιμέρους, τοῦ ἀντικείμενου καὶ τοῦ ὑποκειμένου, εἶναι ποὺ δίνει τὴ μορφὴ καὶ τὸ ἄ-σχημο μπορεῖ νὰ χωρέσει ὡς σχῆμα στὴν ἀντίληψη μας, ἴσως καὶ τὸν ἀνάλογο κόκκο εἰρήνης στὸ ἐντὸς ἡμῶν, στὸ μέσα μας καὶ στὸ ἀναμεταξύ μας.

Επιμέλεια:

Mn.Nā.Σ

² Ν.Γ.Πεντζίκης, ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΕΡΕΣΗΣ, ΑΓΡΑ, Αθήνα 2005

Φωτογραφία:
Αλέξανδρος
Παλαίος

Ποτάμι δίχως νερό..

Ένα ελαφρύ αεράκι έφτασε στο πρόσωπο της. Την ξύπνησε από τις ενδοτικές σκέψεις της. Κοίταξε τον ουρανό, μια ρόδινη χροιά είχε αγκαλιάσει τον ορίζοντα. Ήταν η ώρα. Σηκώθηκε, πήρε το ποδήλατό της και κίνησε. Ο δρόμος δύσβατος, η διαδρομή γνωστή, η ίδια πορεία, κάθε μέρα, μια ζωή. Πόσο διαφορετικές, όμως, παραστάσεις σκέψεις και συναισθήματα; Κάθε στιγμή, πόσο διαφορετική; Κάθε μέρα μάθαινε κι άλλα, αντίκριζε μια άλλη πτυχή του εαυτού της, πόσα ήταν τελικά αυτά που την κράταγαν στη γη, πόσο αδύναμη ήταν; Ή μήπως δυνατή;

Αδύναμη μάλλον θα την έλεγε κανείς. Λογικό, καθώς, για πολλούς η πίστη είναι αδυναμία που πηγάζει από την έλλειψη σθένους να αντικρίσεις και να αντιμετωπίσεις την ζωή στηριζόμενος «στα δικά σου πόδια». Αδυναμία που σε «καταδικάζει» σε μία ανελεύθερη κατάσταση που ΠΡΕΠΕΙ να ακολουθείς μια σειρά από αδιανόητους, σύμφωνα με το κλίμα της εποχής, νόμους και κανόνες. Όντως, όταν η πίστη και η εν Χριστώ ζωή μέσα στην Εκκλησία δεν είναι απόρροια συνειδητοποιημένης και ελεύθερης επιλογής, τότε μπορεί να καταλήξει σε μια τυπική, ψυχαναγκαστική και βασανιστική κατάσταση. Αλλά, πώς γίνεται να είναι ανελεύθερη μια πορεία που οδηγεί στο Φως;

«Δεν έχει νόημα!» είχε «Δ»σκεφτεί το πρωί, «Το χρόνο μου χάνω!». Κι όμως, πάλι το απόγευμα δεν δίστασε να ξεκινήσει... Ήταν απογοητευμένη, υποδουλωμένη στον ίδιο της τον εαυτό. Ήθελε κάτι να αλλάξει, δεν μπορούσε να τα παρατήσει, να παραιτηθεί.

«Ένα περάσουμε» πάντα έλεγε η γιαγιά της, θα κάνουμε υπομονή θα κυλήσει ο χρόνος και όλα θα ξεχαστούν, όλα θα περάσουν. «Ε να τ' αλλάξουμε βρε γιαγιά» πάντοτε σκεφτόταν, δεν μπορούσε να δεχτεί παθητικά μια μοίρα που κάποιος άλλος είχε επιλέξει για την ίδια, μια ανούσια καθημερινότητα που απλά περίμενες να περάσει. Αυτό δεν είναι ελευθερία, εγκλωβισμός είναι μέσα σε μια πραγματικότητα, από την οποία δεν μπορείς να ξεφύγεις. Και να για άλλη μια φορά το διαχρονικό ερώτημα: «Είμαστε ελεύθεροι»;

Πιθανότατα το ζήτημα έγκειται στο πώς ορίζουμε εμείς την ελευθερία. Αν η ελευθερία θεωρηθεί συνώνυμη της ασυδοσίας, τότε όχι δεν είμαστε ελεύθεροι, καθώς υπάρχουν νόμοι, οι οποίοι θέτουν τα όρια της ελευθερίας του ενός εκεί που αρχίζουν τα δικαιώματα του άλλου. Αν, όμως, θέσουμε την ελευθερία μέσα στα όρια αυτής της αρχής είμαστε όντως ελεύθεροι; Μάλλον και πάλι όχι, καθώς ποιος μπορεί να είναι πραγματικά ελεύθερος σε έναν κόσμο που επικρατούν συγκεκριμένα πρότυπα συμπεριφοράς, από τα οποία δεν μπορείς να ξεφύγεις. Σε μια κοινωνία πλημμυρισμένη από μηνύματα, μέσα στην οποία δεν είναι εύκολο να δράσεις ανεπηρέαστος. Ζώντας, λοιπόν, κοσμικά-εγωιστικά έχοντας ως θεό το χρήμα και την καλοπέραση δεν είμαστε ελεύθεροι, αλλά υπόδουλοι στο εγώ μας, στα πάθη μας.

Ο γνωστός Ινδός ποιητής Ταγκόρ χαρακτηριστικά έλεγε: «Έχω στο τραπέζι μου μια χορδή βιολιού. Είναι ελεύθερη. Στρίβω με τα δάκτυλά μου μία άκρη της και αποκρίνεται. Είναι ελεύθερη. Αλλά δεν είναι ελεύθερη να κάνει

αυτό που υποτίθεται ότι πρέπει να κάνει μια χορδή βιολιού, να παράγει μουσική. Αν όμως την πάρω, την στερεώσω στο βιολί μου και την κουρδίζω στον τόνο της, μόνο τότε είναι ελεύθερη να είναι μια χορδή βιολιού». Η ελευθερία απαιτεί να γνωρίσουμε τον εαυτό μας, να τον αποδεχτούμε με τις αδυναμίες του και να προσπαθήσουμε να τον οδηγήσουμε στην αξιοποίηση όλων των δυνατοτήτων του, μέσα από τις επιλογές που κάνουμε στην ζωή μας. Θέλει υπευθυνότητα και ωριμότητα και εν τέλει θέλει πολλή δύναμη, καθώς, πώς θα απελευθερώσεις τον εαυτό σου από τα πάθη αν δεν τον ασκήσεις, αν δεν τον περιορίσεις; Η απόλυτη αυτή ελευθερία δεν μπορεί παρά να πηγάζει από αγάπη, τέτοια που μόνο στο πρόσωπο του Χριστού μπορούμε να αντικρίσουμε. Αγάπη θυσιαστική, η οποία μας έδωσε την ευκαιρία να ξεφύγουμε από τον αμαρτωλό εαυτό μας. Αυτό που προσφέρει στον άνθρωπο ο Χριστός είναι μέσα από την προσωπική του σχέση να τον βοηθήσει να σπάσει τα δεσμά της αμαρτίας και να επανέλθει στην ισορροπία που βίωνε, σε αυτήν για την οποία έχει πλαστεί. Με τον τρόπο αυτό ο Χριστός ελευθερώνει τον άνθρωπο βοηθώντας τον να γίνει αυτός που πραγματικά είναι.

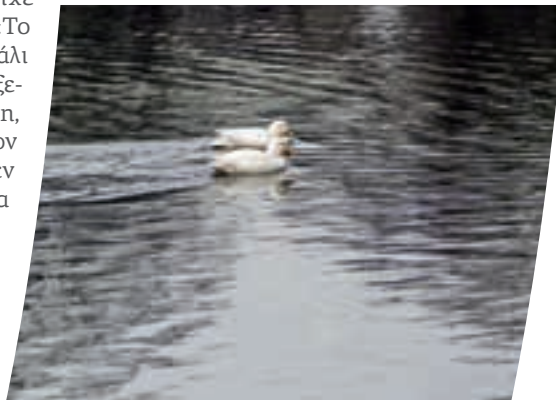
Ήθελε να αισθανθεί ελεύθερη, ήρεμη και γαλήνια. Γι' αυτό προσπαθούσε κάθε μέρα. Για άλλη μια φορά η διαδρομή τελείωσε, έφτασε στο γνωστό προορισμό. Άναψε το καντηλάκι ξεκίνησε την παράκληση. Ήδη όλα ήταν πιο ήρεμα. Ο Πλάστης άπλωνε το μαύρο πέπλο Του παντού πέρα ως πέρα. Εκείνη την στιγμή θυμήθηκε μια φράση: «ελευθερία δίχως αγάπη, είναι ποτάμι δίχως νερό»¹. Δεν γίνεται ελευθερία δίχως Χριστό. Για πρώτη φορά ήταν ελεύθερη...

Επιμέλεια:

Ιωάννα Χατζηχριστοδούλου
Φοιτ. Ιατρικής ΕΚΠΑ

1 Στίχοι από το τραγούδι «Μετρώ τα κύματα», σε στίχους, μουσική και ερμηνεία του Νίκου Πορτοκάλογλου

Φωτογραφία:
Αλέξανδρος
Παλαίος

Συμβαίνουν...

ΛΙΓΟΤΕΡΟΙ ΑΠΟ ΤΟ 2013 ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Τα στοιχεία της ευρωπαϊκής στατιστικής υπηρεσίας Eurostat που δημοσιεύθηκαν στις Βρυξέλλες στις 10/7/2014 επιβεβαιώνουν αυτό το οποίο, λίγο ως πολύ, γνωρίζαμε όλοι: Ο πληθυσμός της Ελλάδας μειώθηκε την 1η Ιανουαρίου 2014 στους 10.992.000 ανθρώπους από 11.062.000 που ήταν την 1η Ιανουαρίου 2013. Η μείωση των γεννήσεων, η αύξηση των αμβλώσεων και η φυσική πορεία ενός γηρασμένου πληθυσμού που φθίνει μπορούν να εξηγήσουν τα στατιστικά. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με την Eurostat, το 2013 οι γεννήσεις στη χώρα μας ανήλθαν σε 94.100 και οι θάνατοι σε 112.100, με αποτέλεσμα ένα αρνητικό ισοζύγιο 18.000. Στα αρνητικά ρεκόρ της υπογεννητικότητας, εκτός από την Ελλάδα, αναδεικνύονται πρωταθλήτριες στην ΕΕ, η Ιταλία, η Γερμανία και η Ρουμανία. Αντιθέτως, τα υψηλότερα ποσοστά γεννήσεων εμφανίζουν η Ιρλανδία και η Γαλλία. Τέλος, σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης, το 2013 παρατηρήθηκε αύξηση του πληθυσμού από 505.600.000 σε 507.400.000 ανθρώπους, αύξηση στην οποία σημαντικό ρόλο παίζουν και οι γεννήσεις των μεταναστών από χώρες εκτός ΕΕ.

ΚΟΡΥΦΑΙΟ ΑΕΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ

Όπως διαβάσαμε στο Αθηναϊκό Πρακτορείο Ειδήσεων, το Πανεπιστήμιο της Κρήτης αναδεικνύεται ως κορυφαίο πανεπιστημιακό ίδρυμα στην Ελλάδα, σύμφωνα με την αξιολόγηση του ολλανδικού πανεπιστημίου Leiden, βάσει διαφόρων βιβλιομετρικών δεικτών. Ακολουθεί το Πανεπιστήμιο των Ιωαννίνων και έπονται το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο, το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, το Πανεπιστήμιο Αθηνών και το Πανεπιστήμιο Πάτρας. Πρέπει πάντως να σημειωθεί ότι τα ελληνικά πανεπιστήμια, βρίσκονται από τη μέση και κάτω στην παγκόσμια κατάταξη. Επί 750 ιδρυμάτων που αξιολογήθηκαν, το Πανεπιστήμιο της Κρήτης καταλαμβάνει την 333η θέση, το Ιωαννίνων την 450ή, το ΕΜΠ την 454η, το ΑΠΘ την 506η, το ΕΚΠΑ την 548η και το Πανεπιστήμιο της Πάτρας την 588η. Πρώτο στην κατάταξη είναι το αμερικανικό Πανεπιστήμιο Ροκφέλερ, ενώ είναι χαρακτηριστικό ότι στην πρώτη δεκάδα κυριαρχούν απολύτως τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα των Ηνωμένων Πολιτειών (MIT, Χάρβαρντ, Μπέρκλεϊ, Στάνφορντ, Τεχνολογικό Ινστιτούτο Καλιφόρνιας, Πρίνστον, Σάντα Μπάρμπαρα, Σαν Φρανσίσκο και Γιέιλ). Κορυφαίο ίδρυμα στην Ευρώπη είναι το Πανεπιστήμιο του Κέιμπριτζ, ενώ ακολουθεί η Πολυτεχνική Σχολή της Λοζάνης.

Δε θα πρέπει ωστόσο να αγνοούμε το γεγονός ότι τέτοιου είδους αξιολογήσεις εξαρτώνται από τους συντελεστές βάρους των διαφόρων συνιστωσών αξιολόγησης και εν πάση περιπτώσει, ενδεχομένως εκφράζουν έναν μέσον όρο για κάθε πανεπιστημιακό Ίδρυμα, το οποίο όμως μπορεί να διαθέτει κάποια Σχολή σε κορυφαία θέση.

ΝΕΟ ΜΝΗΜΕΙΟ-ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΣΚΟΠΙΑ

Τα αποκαλυπτήρια ενός νέου προκλητικού μνημείου έκανε ο δήμαρχος του περιφερειακού Δήμου Γκάζι Μπάμπα, Τόνι Τραϊκόφσκι, σε κεντρικό πάρκο του Δήμου του. Συγκεκριμένα, το γρανιτένιο μνημείο είναι αφιερωμένο σε όσους έδωσαν τη ζωή τους για τη δημιουργία του «μακεδονικού» κράτους από το 1944 έως το 1991 και φέρει χαραγμένα τον ήλιο της Βεργίνας και το χάρτη της «Μεγάλης Μακεδονίας» που φθάνει μέχρι τον Όλυμπο και τη Χαλκιδική. «Έχουμε υποχρέωση να τιμήσουμε αυτή την ιστορία και να την αφήσουμε κληρονομιά στις μελλοντικές γενιές», δήλωσε ο δήμαρχος, βεβαιώνοντας ότι αντίστοιχα θα τοποθετηθούν και σε άλλες περιοχές. Μέχρι στιγμής δεν έχει υπάρξει επίσημη αντίδραση από το Ελληνικό Υπουργείο Εξωτερικών.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΒΟΥΔΙΣΤΙΚΟΥ ΝΑΟΥ ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

Το Συμβούλιο της Επικρατείας απαγόρευσε την ίδρυση και λειτουργία του βουδιστικού ναού και οργανωμένου κοινοβίου με τον τίτλο «Κέντρο Βουδιστικών Μελετών Κάρμα Ριγκ Ντρολ Λινγκ», στην περιοχή Τραπέζι του Χολομώντα του Δήμου Πολυγύρου Χαλκιδικής. Σύμφωνα με την απόφαση του ΣτΕ, κατά το άρθρο 13 του Συντάγματος είναι ελεύθερη η άσκηση της θρησκευτικής λατρείας γνωστής θρησκείας, εφόσον δεν προσβάλλονται τα χρυσά ήθη και η δημόσια τάξη, και με την προϋπόθεση να εφαρμόζονται τα σχέδια πόλεων, η φορολογική νομοθεσία, οι κανονισμοί υγιεινής και η δημόσια ασφάλεια. Στη συγκεκριμένη περίπτωση το Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή 19 βουδιστών, που προσπάθησαν παράνομα και χωρίς πολεοδομική άδεια να μετατρέψουν ένα συγκρότημα κατοικιών σε θρησκευτικό χώρο, χωρίς να τηρήσουν, σύμφωνα με το σκεπτικό της απόφασης, τους νόμους περί δημόσιας ασφάλειας, υγείας κλπ, όπως ορίζεται στο Σύνταγμα και επιμέρους διατάξεις.

ΑΓΟΡΑΣΕ ΝΑΟΥΣ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΩΣΕΙ!

Με εράνους από την ομογένεια των ΗΠΑ, το Φανάρι συγκέντρωσε τα απαραίτητα χρήματα για να αγοράσει, στην περιοχή της Προύσας, δύο βυζαντινές εκκλησίες από Τούρκους ιδιώτες που τις πωλούσαν. Ο μητροπολίτης Προύσας -και ηγούμενος της Ιεράς Μονής Αγίας Τριάδος, όπου στεγάζεται η Θεολογική Σχολή της Χάλκης- Ελπιδοφόρος Λαμπρινιδής παρέλαβε πριν από μερικές μέρες τον Ιερό Ναό των Ταξιαρχών στο χωριό Συγή, κοντά στα Μουδανιά (Moudanya) της Προύσας, ενώ τον περασμένο Δεκέμβριο περιήλθε στην κατοχή της Μητρόπολης και η εκκλησία της Παναγίας Παντοβασιλίσσας στη γειτονική Τρίγλια, η θαυματουργή εικόνα της οποίας φυλάσσεται στην ομώνυμη εκκλησία της Ραφήνας. Ο Τούρκος «κάτοχος» του ναού των Ταξιαρχών ζήτησε 400.000 δολάρια, ενώ ο πρόεδρος της κοινότητας Μουδανιών, Ραζίμ Μπατμάζ, ζήτησε την αγορά του ναού από το τουρκικό υπουργείο Πολιτισμού. Ο Οικουμενικός Πατριάρχης, κ. Βαρθολομαίος, είχε απευθύνει έκκληση να «παγώσει» η διαδικασία πώλησης μέχρι να βρεθούν τα χρήματα.

«Κάναμε έναν σκληρό και δύσκολο αγώνα για να συγκεντρώσουμε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό. Ήταν δύσκολο να το βρούμε στην Ελλάδα, λόγω της κρίσης, αλλά μας βοήθησαν οι ομογενείς στην Αμερική», είπε στην εφημερίδα «Εθνος» ο μητροπολίτης κ. Ελπιδοφόρος, ο οποίος τώρα έχει αποδυθεί σε έναν δύσκολο αγώνα να συγκεντρώσει χρήματα από ελληνικά ιδρύματα και διεθνείς οργανισμούς, ώστε να αναστυλώσει τους δύο σημαντικούς ναούς για να μπορέσουν να λειτουργήσουν κανονικά.

ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ ΑΡΧΕΙΟΥ ΤΟΥ Φ. ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ ΣΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Ένα μέρος από τα μεγαλύτερα σωζόμενα αρχεία του Φώτη Κόντογλου δωρήθηκε το Φεβρουάριο του 2014 στο Βυζαντινό και Χριστιανικό Μουσείο. Το αρχείο που περιλαμβάνει δημοσιευμένα, αλλά και ανέκδοτα κείμενα, επιστολές, φωτογραφίες, ημερολογιακές σημειώσεις κά δωρήθηκε στο Μουσείο από την κόρη του Κόντογλου και τον σύζυγό της. Να σημειωθεί ότι ο μεγάλος καλλιτέχνης της μεταβυζαντινής ζωγραφικής παράδοσης υπηρέτησε τη δεκαετία του 1930 στο Βυζαντινό και Χριστιανικό Μουσείο ως συντηρητής ζωγράφος, φιλοτεχνώντας σειρά αντιγράφων σημαντικών βυζαντινών και μεταβυζαντινών μνημείων. Η δωρεά αυτή συμπίπτει με την επέτειο της συμπλήρωσης 100 χρόνων προσφοράς του Μουσείου στον βυζαντινό και χριστιανικό πολιτισμό.

Η ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΟΘΡΑΚΗΣ ΞΕΣΗΚΩΝΕΙ ΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ

Μετά από δέκα μήνες εργασίας από οκτώ συντηρητές αρχαιοτήτων, η «Νίκη της Σαμοθράκης» επέστρεψε στο Μουσείο του Λούβρου. Στα πλαίσια της συντήρησης, οι επιστήμονες κατάφεραν να επαναφέρουν τη φυσική λευκή απόχρωση του μαρμάρου και επιδιόρθωσαν τις φθορές που είχε υποστεί κατά την αρπαγή της από τους Γάλλους και τη λαφυραγώγησή της από τη Σαμοθράκη στο Παρίσι. Η συντήρηση της «Νίκης» και της μαρμάρινης βάσης της πραγματοποιήθηκαν αποκλειστικά με δωρεές ιδιωτών επενδυτών και 6.700 πολιτών, συνολικού ύψους 4 εκατ. ευρώ, οι οποίοι ανταποκρίθηκαν στην έκκληση της διεύθυνσης του Μουσείου. Την ίδια στιγμή ένας «πόλεμος» ξέσπασε στο διαδίκτυο μεταξύ Ελλήνων και Γάλλων χρηστών, με τους πρώτους να λένε «είναι κλεμμένα, γυρίστε τη πίσω» και τους δεύτερους να απαντούν ότι είναι αστείο όσοι ζητούν την επιστροφή της. Για την ιστορία, υπενθυμίζουμε ότι το άγαλμα έφερε στο φως ανασκαφή του Γάλλου προξένου στην

Αδριανούπολη, Charles Champoisseau, ο οποίος στην προσπάθεια εμπλουτισμού των γαλλικών μουσείων, μετέφερε το 1863 το άγαλμα στη Γαλλία, επανήλθε στο νησί το 1879 για να πάρει τη βάση του και το 1891 για να βρει το κεφάλι της Νίκης της Σαμοθράκης, χωρίς όμως αποτέλεσμα.

ΟΙ ΕΞΥΠΝΕΣ ΣΤΑΣΕΙΣ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ!

Από τον Φεβρουάριο του 2015 θα αρχίσει η κυκλοφορία των πρώτων 100 «έξυπνων» λεωφορείων, που θα παρέχουν πληροφορίες σε πραγματικό χρόνο στους επιβάτες για τον ακριβή χρόνο διέλευσης των οχημάτων, τη μέση ταχύτητα κίνησης και το ενδεχόμενο καθυστερήσεων. Πριν λίγες ημέρες υπεγράφη η σύμβαση για το έργο της τηλεματικής σε λεωφορεία και τρόλεϊ. Μάλιστα, δυνατότητα ενημέρωσης θα υπάρχει, μέσω διαδικτύου και μέσω κινητού τηλεφώνου. Οι εργασίες για την εγκατάσταση του συστήματος ξεκινούν εντός του Ιουλίου του 2014, ενώ στην πλήρη του έκταση το σύστημα θα λειτουργήσει σε 1.750 λεωφορεία, 250 τρόλεϊ και 1.000 στάσεις τον Ιανουάριο του 2016.

Θέματα Πνευματικής Ζωής

Φιλία του κάλλους

Άπουσία του κάλλους

Οι νέοι άνθρωποι συνηθίζουν στις ημέρες μας να ζούν μέσα στην άσχήμια. Από τα παιδικά τους χρόνια βλέπουν εκατοντάδες άσχήμιες στην ζωή τους: άσχήμιες στην τηλεόραση και τις νέες τεχνολογίες (διαδίκτυο, κινητά τηλέφωνα)· άσχήμιες στα θρανία και στους τοίχους των σχολείων· άσχήμιες στους τοίχους και σε κάθε ελεύθερη επιφάνεια των δημοσίων και ιδιωτικών κτηρίων. Και άλλες από αυτές τις άσχήμιες τις ονομάζει η «διανόηση» της εποχής μας «τέχνη» (όπως το γκράφιτι και το τάγγινγκ), άλλες τις ονομάζει «έλευθερία έκφρασης» (όπως τα άσχημα και αντιαισθητικά θεάματα), άλλες τις κρίνει «πρωτοπορία» και «πρόοδο» (όπως την χυδαία γυμνότητα και τον στιγματισμό του σώματος με τα τατουάζ και τα πέρσινγκ). Έφηβες κοπέλες συναγωνίζονται στο μακιγιάζ και στο βάψιμο των μαλλιών τους τις μεγαλύτερες και ηλικιωμένες, αγνοώντας ότι η νεανικότητα και η ανεπιτήδευτη όμορφιά δεν χρειάζονται βοηθήματα και προβολή. Η αισθητική και ηθική άσχήμια φαίνεται να μονοπωλούν τα βλέμματα των ανθρώπων.

Θαυμασμός του κάλλους

Η τάση αυτή εξηγείται ως μια ανεπίγνωστη μέν, λανθασμένη δέ, προσπάθεια του ανθρώπου να γευθεί το κάλλος, την αυθεντική όμορφιά. Οί άνθρωποι αγνοούν την πραγματική όμορφιά και θεωρούν ως τέτοια την προβολόμενη ως μόδα κάθε εποχής. Ο

Έλληνισμός ως πολιτισμός είχε διαχρονικά σε μεγάλη εκτίμηση το κάλλος. Πρότυπο της αρχαιότητας υπήρξε «ο καλός κάγαθος πολίτης» (= όμορφος σωματικά και ήθικά). Με τα αγάλματα θεών και ανθρώπων τόνιζε την σημασία του όμορφου ανθρώπινου σώματος, που έφερνε αγαλλίαση στον θεατή (άγαλμα, προερχόμενο εκ του αγάλλομαι). Οί περικαλλείς ναοί υπογράμμιζαν το κάλλος του θείου. Το ίδιο συνεχίσθηκε και στην βυζαντινή περίοδο. Η κλίμακα των αρετών οδηγεί τους ανθρώπους στο «ακρότατον κάλλος», στον Θεό. Οί εικόνες των ναών αντικατοπτρίζουν το «άρχαϊον κάλλος» (πρό της πτώσεως) των θεωμένων ανθρώπων, των αγίων του Θεού.

Η Φιλοκαλία

Στην περίοδο της Τουρκοκρατίας φιλόκαλοι μοναχοί, οί έπωνομασθέντες ύποτιμικά Κολλυβάδες, συνέταξαν (κυριολεκτικά περισυνέλεξαν και εξέδωσαν) την περίφημη Φιλοκαλία. Η Φιλοκαλία είναι μια συλλογή πνευματικών βιβλίων που συνεγράφησαν σε διάφορες εποχές και μπορούν να βοηθήσουν τον ασκούμενο χριστιανό (μοναχό και λαϊκό) να προσεγγίσει το θεϊο κάλλος· να βιώσει την παρουσία του Τριαδικού Θεού στην καθ' ημέραν ζωή του. Ο τίτλος της συλλογής είναι περιγραφικός: φιλία του κάλλους, αγάπη της όμορφιάς του Θεού. Την συλλογή της Φιλοκαλίας έκαναν στα 1782 οί άγιοι Μακάριος Νοταράς, επίσκοπος Κορίνθου, και Νικόδημος ό Άγιορείτης. Η πρώτη μορφή της Φιλοκαλίας, μιας συλλογής πνευματικών κειμένων, είχε γίνει με

άνθολόγηση από τα γραπτά του Ήριγένη από τους άγιους Βασίλειο και Γρηγόριο Ναζιανζινό, τα χρόνια της άσκήσεώς τους στον Πόντο, τον 4ο αιώνα.

Φιλοκαλία και φιλοθεΐα

Θα αναρωτηθεί, ίσως, ό σημερινός νέος: «τί σχέση έχει ή όμορφιά, το κάλλος, με τον Θεό;». Η άσχήμια (ήθική και αισθητική) που μās περιβάλλει είναι ό καρπός της σκοτώσεως του νοῦ και της ρυπαρότητας της καρδιάς μας. Αντιθέτως ή όμορφιά αντικατοπτρίζει το κάλλος και την δόξα του Θεού. Ό Χριστός είναι ό «ώραϊος κάλλει παρὰ πάντας βροτούς», ό «Νυμφίος της Έκκλησίας». Στο εὐαγγέλιο του Ίωάννου διαβάζουμε ότι ό Χριστός, ό Υἱός του Θεού, «ήν το φῶς το ἀληθινόν» (Ιω. 1: 19), αλλά οί άνθρωποι «ήγάπησαν το σκότος μάλλον ή το φῶς· ήν γάρ πονηρά αὐτῶν τὰ ἔργα» (Ιω. 3: 19). Όταν το φῶς του Χριστού φωτίζει την ψυχή και τον νοῦ του ανθρώπου, τότε αὐτός βλέπει το κάλλος και την όμορφιά του Θεού και της δημιουργίας Του, τὰ προσεγγίζει και τὰ βιώνει.

Ό Φιοντόρ (Θεόδωρος) Ντοστογιέφσκυ είχε διακηρύξει έμφαντικά: «ή όμορφιά θα σώσει τον κόσμο». Αὐτήν την σωτηρία (από την άσχήμια της άμαρτίας) προσφέρει ή Φιλοκαλία της Έκκλησίας μας. Και γι' αὐτό μελετᾶται και βιώνεται επί αἰῶνες τώρα το περιεχόμενό της από τους ασκούμενους χριστιανούς, μοναχούς και λαϊκούς.

Επιμέλεια:

Ί.Κ.Άγγελόπουλος

Η φωνή των Πατέρων

Αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Η εικόνα του δίκαιου είναι γεμάτη χάρη! Όλες μαζί οι αρετές ήρθαν και του ζωγράρισαν τον χαρακτήρα: «γιατί στη δικαιοσύνη υπάρχουν όλες οι αρετές μαζί». Σπέρνει δικαιοσύνη και ευχαρισιάζεται με τους καρπούς της. Ο Κύριος εισακούει την προσευχή του. Ο δίκαιος θα ανθίσει σαν τον φοίνικα και θα αυξηθεί όσο ο κέδρος του Λιβάνου. Οι καρποί της δικαιοσύνης του δεν χάνονται· λαβαίνει δε τον μισθό του από τον Κύριο. Ο δίκαιος ζει μέσα στη χαρά και την ευφροσύνη· το φως του δικαίου λάμπει για πάντα, η δε ευλογία του Θεού ακουμπάει επί της κεφαλής του. Η ευφροσύνη πληροί τον χρόνο του δικαίου· ευλογείται το σπίτι του και μεγαλώνει η δύναμή του. Η σωτηρία του δικαίου προέρχεται από τον Θεό και ο Θεός τον υποστηρίζει. Το σπέρμα του θα υπάρχει από γενεά σε γενεά και τα παιδιά του σαν μικρά κλαριά ελαιών, που φυτρώνουν γύρω από τον κορμό της ελιάς, θα στέκονται γύρω από το τραπέζι του. Ο Κύριος δεν απομακρύνει τα μάτια του από τον δίκαιο και τον βοηθά στις αντιξοότητες του και θα τον δοξάσει. Ο Κύριος έχει το δίκαιο κάτω από την επιβλεψή του και ακούει την προσευχή του. Εκέκραξε ο δίκαιος και ο Κύριος τον εισάκουσε· τον

απομάκρυνε από τις θλίψεις του. «Φυλάσσει Κύριος πάντα τα οστά αυτού, εν εξ αυτών ου συντριβήσεται». Ο Κύριος τον προστατεύει και είναι μαζί του όλες τις ημέρες της ζωής του. Αν του ορμήσουν ποταμοί, δεν θα τον παγιδεύσουν και αν διαβαίνει ύδατα δεν θα παρασυρθεί από αυτά, γιατί ο Κύριος είναι μαζί του. Αν περάσει μέσα από τη φωτιά, δεν θα καεί· η δεξιά του Κυρίου θα τον σκεπάσει.

Ο δίκαιος είναι άμεμπτος και τα χέρια του καθαρά από τη βρωμιά της αδικίας και η καρδιά του αμόλυντη από ανομίες. Ο δίκαιος εμφανίζεται με πολύ θάρρος μπροστά στο δικαστήριο και το πρόσωπό του λάμπει μέσα από την απολογία του.

Ο δίκαιος θα κληρονομήσει τη γη και το μνημόσυνο αυ-

Κι αν επτά φορές πέσει, επτά θα σηκωθεί. Ο ίδιος ο Κύριος θα τον σηκώσει από το παράπτωμά του. Τα χείλη του δίκαιου άνδρα στάζουν χάρη, το δε στόμα του λαλεί σοφία. Είναι μακάριος ο δίκαιος και θα είναι μακάριοι και οι απόγονοι που θα προέλθουν απ' αυτόν.

Των δικαίων οι ψυχές βρίσκονται στα χέρια του Θεού και δεν τους αγγίζει κανένα βάσανο. Η ελπίδα των δικαίων είναι αθάνατη. Οι δίκαιοι ζουν αιώνια και ο μισθός τους παρέχεται από τον Κύριο· το ίδιο και η φροντίδα, από τον Κύριο δίνεται. Γι' αυτόν τον λόγο θα λάβουν βραβείο από το ίδιο το χέρι του Κυρίου, που θα είναι το βασίλειο της ευπρέπειας και το στολίδι του κάλλους, γιατί η δεξιά Του θα τους σκεπάσει και ο βραχίονας Του θα τους υπερασπιστεί.

Ακόμη και οι τρίχες της κεφαλής των δικαίων είναι αριθμημένες από τον Θεό και ούτε μία απ' αυτές δεν θα πέσει δίχως τη θέλησή Του.

Μακάριος άνθρωπος ο δίκαιος.

Απ' την Θ' Ομιλία
«Εἰς τὴν Ἐξαήμερον»

Ο Κύριος τον προστατεύει και είναι μαζί του όλες τις ημέρες της ζωής του. Αν του ορμήσουν ποταμοί, δεν θα τον παγιδεύσουν και αν διαβαίνει ύδατα δεν θα παρασυρθεί από αυτά, γιατί ο Κύριος είναι μαζί του. Αν περάσει μέσα από τη φωτιά, δεν θα καεί· η δεξιά του Κυρίου θα τον σκεπάσει.

τού θα υπάρχει αιώνια. Το όνομά του θα το ευλογούν γενεές γενεών και τη δικαιοσύνη του θα την διηγούνται οι απόγονοί του. Στα χέρια του δίκαιου υπάρχει πηγή ζωής και τα παιδιά του δεν πρόκειται να λιμοκτονήσουν. Από τον πλούτο των ασεβών θησαυρίζει ο δίκαιος.

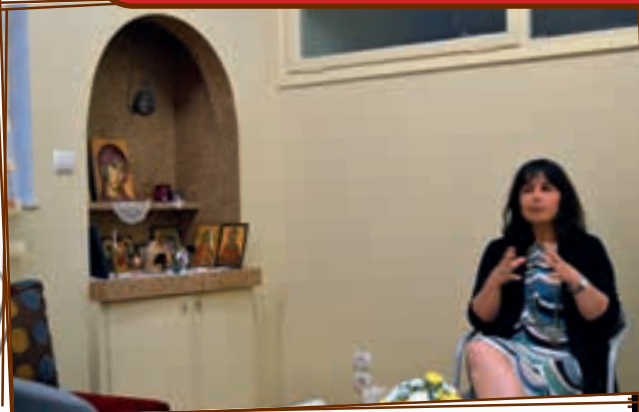
Οι δρόμοι του δικαίου φωτίζονται από φως και οι οδοί του είναι ευθείες ενώπιον του Κυρίου. Ο δίκαιος αν πέσει θα ξανασηκωθεί.

Αγ. Νεκταρίου Πενταπόλεως, Το γνώθι σαυτόν-Κείμενα αυτογνωσίας, Απόδοση στη νεοελληνική: Ευανθία Χατζή, Επιμέλεια κειμένου: Γιώργος Μπάρλας, Εκδ. Άθως, Αθήνα 2011

* Η λέξη «δίκαιος» στο κείμενο της Παλαιάς Διαθήκης δεν χρησιμοποιείται μόνο με τη σημερινή έννοια, αλλά με την έννοια, εν γένει, του ενάρετου ανθρώπου.

Δραστηριότητες

5 ΜΑΪΟΥ: ΕΝΤΕΥΚΗΤΗΡΙΟ ΦΟΙΤΗΤΡΙΩΝ ΜΕ ΚΑΛΕΣΜΕΝΗ ΤΗΝ ΚΑ ΕΛΕΝΗ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ, ΠΑΙΔΟΨΥΧΙΑΤΡΟ - ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΡΙΑ ΟΜΑΔΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ, ΜΕ ΘΕΜΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟ, ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.

19 ΜΑΪΟΥ: ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ ΤΩΝ ΡΑΔΙΟΚΑΤΑΓΡΑΦΩΝ

4 ΙΟΥΝΙΟΥ: Η «ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ» ΤΗΝ ΕΚΑΝΕ... ΤΑΡΑΤΣΑ. ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ, ΣΤΗΝ ΤΑΡΑΤΣΑ ΤΟΥ «ΚΑΡΥΤΣΗ 14»

31 ΜΑΪΟΥ: ΕΟΡΤΗ ΛΗΞΗΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΗΣ Χ.Φ.Ε. ΓΙΑ ΤΟ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟ ΕΤΟΣ 2013- 2014 ΜΕ ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗΝ ΧΙΟ, ΤΟ ΑΓΙΟΝΗΣΙ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ. ΤΗ ΧΙΟ ΤΟΥ Γ. ΒΕΡΙΤΗ, ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΑΛΙΒΑΝΟΓΛΟΥ, ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΖΑΡΤΑΛΟΥΔΗ...

Έντεχνο

μια μέρα μέσα στο μουσείο

Ο Σύλλογος των Φίλων του Βυζαντινού & Χριστιανικού Μουσείου με αφορμή την επέτειο των 100 χρόνων από την ίδρυση του Βυζαντινού και Χριστιανικού Μουσείου διοργανώνει ομότιτλο κύκλο διαλέξεων-ώρα έναρξης διαλέξεων 19:30:

Δευτέρα 17/2/2014
δρ Αναστασία Λαζαρίδου
Διευθύντρια Βυζαντινού και
Χριστιανικού Μουσείου
«100 χρόνια ΒΧΜ, Το χρονικό
μιας διαδρομής»

Δευτέρα 17/3/2014
δρ Καλλιόπη – Φαίδρα Καλαφάτη
Αν. Διευθύντρια Βυζαντινού και
Χριστιανικού Μουσείου
«Από τις συλλογές του Μουσεί-
ου: Ζωγραφική»

Δευτέρα 7/4/2014
δρ Σόνια Χαραλαμπίδου
Καθηγήτρια Σχολής Αρχιτεκτό-

νων-Μηχανικών Ε.Μ.Π.
«ΒΧΜ: Από το Μέγαρο της
Δούκισσας στους σύγχρονους
ανακαινισμένους χώρους του
Μουσείου»

Δευτέρα 5/5/2014
Μαρία Φιλιππούση, Συντηρήτρια
Αρχαιοτήτων & Έργων Τέχνης -
Μουσειολόγος
«Τα αντικείμενα αποκαλύπτονται»

Δευτέρα 26/5/2014
δρ Έλενα Παπασταύρου
Προϊσταμένη Συλλογής Υφασμά-
των ΒΧΜ
«Τα αντικείμενα διηγούνται»

«100 χρόνια Βυζαντινό και Χριστιανικό Μουσείο»

Βυζαντινό και Χριστιανικό Μουσείο (ΒΧΜ). Εθνικό μουσείο της χώρας μας και ταυτόχρονα ένα από τα σημαντικότερα μουσεία διεθνώς για την τέχνη και τον πολιτισμό των βυζαντινών και μεταβυζαντινών χρόνων. Διαθέτει περισσότερα από 25.000 αντικείμενα, οργανωμένα σε συλλογές, τα οποία χρονολογούνται από τον 3ο έως τον 20ό αιώνα και προέρχονται κυρίως από τον ευρύτερο ελλαδικό, μικρασιατικό και βαλκανικό χώρο.

Ένας αιώνας κλείνει φέτος από την ίδρυσή του (1914-2014).

Κατά τη διάρκεια της Διεθνούς Ημέρας των Μουσείων το ΒΧΜ τιμήθηκε φέτος από το Ελληνικό Τμήμα του Διεθνούς Συμβουλίου των Μουσείων (ICOM), για την προσφο-

ρά του στην προστασία, στη μελέτη και στην προβολή του βυζαντινού πολιτισμού. Ακόμη, με αφορμή την επέτειο του Βυζαντινού και Χριστιανικού Μουσείου, η «**Συμμαχία για την Ελλάδα**» γύρισε αφιλοκερδώς σε συνεργασία με το ΥΠΠΟΑ διαφημιστικό σποτ για την ιστορία και τις συλλογές του που θα μεταδίδεται από τα κανάλια, αλλά και σε χώρους, όπως δημόσιοι οργανισμοί, πλοία, θεραπευτήρια κ.ά. Σκηνοθεσία Τάκης Ζερβουλάκος, μουσική Σταύρος Ξαρχάκος, παρουσίασής Γιώργος Χωραφάς.

Βυζαντινό και Χριστιανικό Μουσείο. Ένα μουσείο για ψαγμένους επισκέπτες. Ακόμη κι ο ανίδεος μένει άφωνος. Σπουδαία εκθέματα παρουσιάζονται με τον ιδανικό τρόπο, καλύπτουν κάθε πτυχή -οργάνωση κράτους, καθημερινή ζωή, τέχνη, θρησκεία κτλ. Τα αριστουργήματα, το πάθος των δημιουργών

ενώνουν Θεό και άνθρωπο.

Ατμόσφαιρα που σε μεταφέρει σε μια άλλη εποχή. Στην εποχή της ένδοξης Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας τόσο σπουδαία για το γένος και την πίστη μας. Μια πανδαισία τέχνης και πολιτισμού που οι περισσότεροι δυστυχώς αγνοούμε.

Το **Βυζαντινό και Χριστιανικό Μουσείο** στεγάζεται στο Μέγαρο Δούκισσας της Πλακεντίας που κατασκευάστηκε το 1848, ως οικία της Δούκισσας της Πλακεντίας.

Διεύθυνση:
Βασ. Σοφίας 22, 106 75 Αθήνα
Τηλ: 213 213 9572
213 213 9500.

Ώρες Λειτουργίας:
Δευτέρα-Κυριακή: 08:00-20:00
Γενική είσοδος: 4 ευρώ
Μειωμένη: 2 ευρώ

βιβλίο

Εοσθήρ Γκιουλσάν

**«Το σκιεμένο πέπλο
Μια αληθινή ιστορία μετα-
στροφής από το Ισλάμ στο
Χριστιανισμό»**

**Μετάφραση: Αρχιεπίσκοπος
Κρήτης κ. Ειρηνάιος**

Εκδ. Εν πλω, 2014

«Ήταν τότε, από καθαρή απελπισία, που άρχισα να μιλάω στον Θεό: «Θέλω να πεθάνω», είπα. «Δεν θέλω να ζω άλλο...», «Τι φρικτή αμαρτία έχω διαπράξει, για να με αναγκάζεις να ζω έτσι;», έλεγα με λυγμούς. «Η μητέρα μου έφυγε μόλις γεννήθηκα, μετά με έκανες ανάπηρη και τώρα πήρες τον πατέρα μου. Πες μου, γιατί με τιμωρείς τόσο βαριά;». Η σιωπή ήταν τόσο βαθιά και ήρεμη που άκουγα το χτύπο της καρδιάς μου.

«Δεν θα σ' αφήσω να πεθάνεις. Θα σε κρατήσω στη ζωή». Ήταν χαμηλή, απαλή φωνή σαν την ανάσα

μιας αύρας που περνούσε από πάνω μας.

Ξεπρόβαλα από το σάλι μου για να δω. Μα οι πόρτες και τα παράθυρα ήταν ερμητικά κλειστά και οι κουρτίνες και τα παντζούρια τραβηγμένα.

Ξαφνικά μια φωνή είπε: «Σήκω. Αυτό είναι το μονοπάτι που έψαχνες. Είμαι ο Ιησούς, ο υιός της Μαρίας και τώρα στέκομαι μπροστά σου. Σήκω και έλα σε μένα».

Άρχισα να κλαίω. «Ω Ιησού, είμαι ανάπηρη. Δεν μπορώ να σηκωθώ».

Εκείνος είπε: «Σήκω και έλα σε μένα. Είμαι ο Ιησούς».

Και τότε εγώ, η Γκιουλσάν Φατίμα, που ήμουν ανάπηρη στο κρεβάτι για δεκαεννέα χρόνια ένιωσα καινούργια δύναμη να κυλάει στα κατεστραμμένα άκρα μου. Έβαλα την πατούσα μου στο έδαφος και άρχισα να περπατάω. Ύστερα έτρεξα μερικά βήματα και έπεσα στα πόδια του οράματος. Ήμουν λουσομένη στο καθαρότερο φως και έφεγγε μέσα σαν τον ήλιο και το φεγγάρι μαζί...».

Με μοναδικό βιωματικό τρόπο σε 250 περίπου σελίδες η Εοσθήρ Γκιουλσάν, η οποία τυγχάνει και απόγονος του Μωάμεθ, περιγράφει και μιάς μεταφέρει τη δική της ιστορία ζωής. Μια αληθινή ιστορία μεταστροφής από το Ισλάμ στον Χριστιανισμό. Στο βιβλίο, η ίδια η συγγραφέας περιγράφει τον τρόπο, με τον οποίο βίωσε το προσωπικό της θαύμα και περπάτησε ξανά μετά από 19 χρόνια αναπηρίας. Η ιστορία ξεκινά από τα παιδικά χρό-

νια της Γκιουλσάν. Περιγράφοντας την προσπάθεια του πατέρα της, τόσο ιατρικώς όσο και πνευματικώς, να την θεραπεύσει μιάς μεταφέρει μέσα στη μουσουλμανική καθημερινότητα, τον τρόπο ζωής και τον έντονο χαρακτήρα της ισλαμικής θρησκείας. Αποκορύφωμα της αυτοβιογραφίας το όραμά της λίγες μέρες μετά τον θάνατο του πατέρα της, το οποίο, όπως περιγράφει χαρακτηριστικά, αποτέλεσε βίωμα της παρουσίας του Ιησού που εν τέλει την θεράπευσε. Αν και διαβάζοντας το βιβλίο αναμένεις να ολοκληρωθεί η ιστορία μετά το θαύμα, αντιθέτως ανοίγουν οι ασκοί του Αιόλου. **Η Γκιουλσάν, μετά το θαύμα και την απόφαση της να γίνει Χριστιανή και να αφιερωθεί στον Θεό, διώκεται από την οικογένειά της, τους συγγενείς και τους φίλους της. Οι διώξεις και οι ταλαιπωρίες της στο όνομα του Κυρίου συνεχίστηκαν για πολλά χρόνια.** Ακολούθησαν απειλές για τη ζωή της, απώλεια της μεγάλης περιουσίας της και φυλάκιση για έναν μήνα. Σήμερα η Εοσθήρ Γκιουλσάν ζει στην Οξφόρδη της Αγγλίας. Το παράδειγμά της έγινε γνωστό σε πολλούς χριστιανούς απ' όλον τον κόσμο και έτσι ταξιδεύει πολύ κάνοντας ομιλίες και παρουσιάζοντας τη ζωή της.

Επιμέλεια:

**Κλεάνθης Νιζάμης
Φοιτ. Βιολογίας Α.Π.Θ.**

Into the wild

Το **Into the wild** είναι μια ταινία βασισμένη στο ομώνυμο best seller, επίσης βασισμένο σε **αληθινή ιστορία**, όπως περιγράφεται από το ευρεθέν προσωπικό ημερολόγιο του πρωταγωνιστή **Christopher McCandless, 1968-1992**. Η ταινία είναι σε σκηνοθεσία του γνωστού ηθοποιού Sean Penn (Σον Πεν) με καταπληκτική μουσική ερμηνευμένη από τον Eddie Vedder.

Ο Chris McCandless (Κρίστοφερ Μακάντλες) είναι ένας 24χρονος από εύπορη οικογένεια, πολύ καλός φοιτητής, που, μόλις τελειώνει το κολέγιο, αποφασίζει να αλλάξει τη ζωή του. **Θέλει να απαρνηθεί τον σύγχρονο τρόπο ζωής και την εξάρτηση από τα υλικά αγαθά και να ζήσει αποκλειστικά με αυτά που του προσφέρει η φύση.** Έτσι, μια ωραία μέρα ο Chris φεύγει από το σπίτι του, χωρίς να ειδοποιήσει κανέναν, αφήνοντας πίσω τους γονείς του, που ζουν τον σύγχρονο εκφυλισμό, και την κακή σχέση μεταξύ τους, αλλά και την αδερφή του που είναι το μοναδικό του στήριγμα, αφού αγαπά τον μεγάλο της αδερφό παρατηρώντας τον στη σκιά. Δωρίζει ανώνυμα σχεδόν όλα του τα λεφτά σε φιλανθρωπίες, τα υπόλοιπα τα καίει, κόβει πιστωτικές κάρτες, ταυτότητες και οτιδήποτε έχει σχέση με την προηγούμενη ζωή του, αλλάζει το όνομά του σε Alexander Supertramp. Γυρίζει σε διάφορες άγριες περιοχές της Αμερικής, από τις ερήμους του Μεξικού μέχρι την άγονη Αλάσκα. **Νιώθει**

πολύ δυνατός, πολύ αποφασισμένος και πολύ ικανός να φτάσει τον προσωπικό του στόχο, δηλαδή την απόλυτη ελευθερία, την απόλυτη αλήθεια και ευτυχία, πεπεισμένος για τον δρόμο που θα τον οδηγήσει εκεί. Όσο, όμως, νιώθει έτσι, προσπερνά τους ανθρώπους με ψυχή, οι οποίοι υπόσχονται ευτυχία. Το ζευγάρι των πεννηντάρηδων ξεχασμένων χίπιδων, την νεαρή τραγουδίστρια που επιθυμεί να ζήσει τον έρωτα, τον απατεωνάκο αγρότη με την ελκυστική ζωντάνια, τον γέρο της ερήμου με την μοναξιά που αποκαλυπτικά πονάει. **Πρέπει να νιώσει αδύναμος και ανήμπορος, για να εκτιμήσει την ουσία της ευτυχίας που αλλού αναζητούσε και αλλού βρισκόταν η αλήθεια της.** Αλλά είναι πλέον συγκλονιστικά αργά. Ο ήρωας, μέσα στην ανέχεια και την πείνα του, πεθαίνει από κατανάλωση ενός δηλητηριώδους φυτού, όπως συνειδητοποιεί ύστερα από το βιβλίο βοτανολογίας που έχει μαζί του.

Ο ήρωας στην πορεία του έρχεται αντιμέτωπος με την άγρια φύση ζώντας όντως με τα απολύτως απαραίτητα για την επιβίωσή του, πράγμα που είναι καθαρά επιλογή του, αγανακτισμένος ήδη από τον υπερκαταναλωτισμό της σύγχρονης κοινωνίας. Αποστασιοποιείται από αυτήν προσπαθώντας να βρει απαντήσεις σε ερωτήματα που δυστυχώς στις μέρες μας δεν δημιουργούνται στους νέους. Ερωτήματα όπως

«γιατί υπάρχω;», «σε τι πιστεύω;», «αυτά που κάνω είναι επιλογές μου ή το υπάρχον σύστημα μάς έχει αναγκάσει να ζούμε έτσι;», «γιατί υπάρχουν κατεστημένα και στερεότυπα;», «τι χρειάζεται για να είμαι πραγματικά ευτυχισμένος;». Τελικά, εάν ο McCandless καταφέρει ή όχι να βρει την πραγματική αλήθεια είναι στην κρίση του καθενός. Κατά την γνώμη μου κυρίαρχο μήνυμα της ταινίας είναι η ελευθερία που «αποκτάει» ο ήρωάς μας, η πραγματική ελευθερία με όλη την έννοια της λέξης, όπως συναντάται συνήθως. Χωρίς όρια, χωρίς εμπόδια, χωρίς τίποτα. Βρίσκει την ελευθερία του που τόσο καιρό νόμιζε ότι δεν είχε. Αυτήν όπου έχεις την επιλογή να κάνεις τα πάντα όντας έτοιμος, όμως, να δεχθείς και τις συνέπειες των επιλογών σου μέσα στην αυτονομία σου από τον Θεό, πιστεύοντας στις δικές σου δυνάμεις και μόνο.

Σκληρό, μάταιο να μην έχει χριστιανική ελπίδα, την κατά Χριστόν ελευθερία του «πάντα μοι ἔξεστιν ἀλλ' οὐ πάντα μοι συμφέρει· πάντα δοκιμάζετε τὸ καλὸν κατέχετε ἀπὸ παντὸς πονηροῦ ἀπέχεσθε», δηλαδή όλα επιτρέπονται, αλλά δεν μας συμφέρουν όλα... Η υπέρβαση των στρεβλών δομών της κοινωνίας γίνεται από τον ορθόδοξο με την άσκηση, την νηστεία και την εγκράτεια, όχι με την απόρριψη της τεχνολογίας και της κοινωνίας των συνανθρώπων. Η σωτηρία δεν είναι ατομική, αλλά κοινοτική υπόθεση. Συμπεριλαμβάνει την σωτηρία και του φυσικού περιβάλλοντος, του δημιουργήματος του Θεού και δώρου Του προς τον άνθρωπο. Με τον σταυρό δεν πας μόνο μπροστά, πας ψηλά! Η ταινία αποτελεί ένα έργο που μπορεί να δώσει τροφή για σκέψη σε ανθρώπους που προβληματίζονται και έχουν παρόμοιες ανησυχίες. Απολαύστε ελεύθερα.

Επιμέλεια:

Κώστας Τιφκιτσής
Φοιτ. Μηχανολόγων Μηχ/κών
ΑΠΘ

Χριστιανική Φοιτητική

«Κύριος στερέωμά μου καὶ καταφυγή μου καὶ ῥύστης μου», (Ψαλμ. 17, 3)

«μηδεὶς σου τῆς νεότητος καταφρονεῖτω» (Α' Τιμ. 4, 12)

Ἑνωσι

οὗ γὰρ εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἓμὸν
ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. 18, 20)

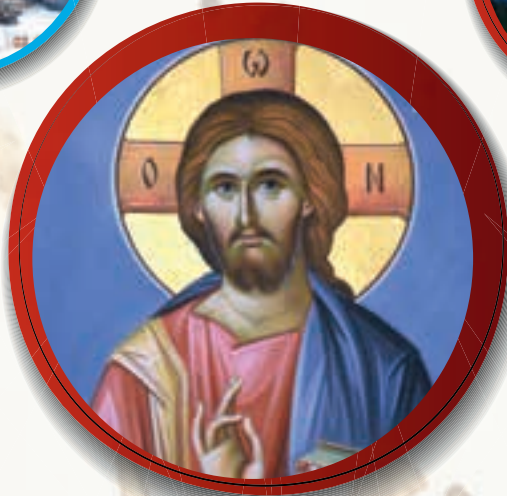
Παρέα

Αγάπη

Δράση

Μαθητεία

Πορεία

Μοίρασμα

...έλα στη φοιτητική συντροφιά μας!

ΕΝΑΡΞΗ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΝΕΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 2014-2015

Σάββατο 18 Οκτωβρίου 2014, ώρα 19.00 μ.μ.

Καρύτση 14, Αθήνα, Αίθουσα «Αποστόλου Παύλου»

☎ 210 32 37 154 🌐 www.xfe.gr ✉ xfe@xfe.gr

📱 Χριστιανική Φοιτητική Ένωση, Περιοδικό Παρεμβολή

📧 xfe_net

**ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ
ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ
ΕΝΩΣΗ**

ctrl + V

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠ. ΚΡ.
Αριθμός Άδειας 574

ΚΛΕΙΣΤΟ ΕΝΤΥΠΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 574 - ΚΩΔΙΚΟΣ 015475
Χριστιανική Φοιτητική Ένωση, Καρύτση 14 - 105 61 Αθήνα
ΑΠΡ.-ΜΑΪ-ΙΟΥΝ. 2014. Τεύχος: 109